

ΕΝΔΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων
Τεύχος 65 / Άνοιξη 2026 / 2,5€

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΑΕΙ

ΚΕΡΑΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΜΕ ΑΓΩΝΕΣ

ΗΠΑ- Ισραήλ βομβαρδίζουν το Ιράν
«Ντοκουμέντα «επικής οργής»

Πάνω από 307.000 φοιτητές διαγράφονται από τα
ΑΕΙ

Θεσσαλονίκη: Επεισόδια στο ΑΠΘ- Η
ανακοίνωση της αστυνομίας για τις 313
προσαγωγές

Πέμπτη νεκρή εργαζόμενη στο
εργοστάσιο «Βιολάντα»

Συνέντευξη: φοιτήτρια του ΠΑΜΑΚ
μιλά για τις απαγορεύσεις στα
Πανεπιστήμια (σελ.4)

20 χρόνια από το φοιτητικό κίνημα
του '06-'07 (σελ.6-7)

Διαγραφές φοιτητών (σελ.8-9)

Αντιπολεμικό-αντί ιμπεριαλιστικό
κίνημα : Για ποιο λόγο έχει πέσει η
αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική
πάλη στην χώρα; (σελ. 14-15)

Εκτέλεση των 200 της Καισαριανής.
(σελ.23)

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ ΕΦΑΡΜΟΣΤΗΚΑΝ, ΝΑ ΜΗΝ ΜΕΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Να απαντήσουμε με:

Συνελεύσεις-Καταλήψεις Διαδηλώσεις

- Να παρθούν πίσω όλες οι διαγραφές
- Καμία διαγραφή φοιτητή
- Κάτω τα χέρια από τις σπουδές
- Κάτω τα χέρια από το άσυλο
- Όχι στα πειθαρχικά και τις διώξεις
- Ανατροπή των ν. Κεραμέως και Ζαχαράκη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 65
ΑΝΟΙΞΗ 2026

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

- Αντιπολεμική πάλη στους φοιτητικούς συλλόγους (Σελ. 13)
- Αντιπολεμικό κίνημα σε ύφεση (Σελ. 14-15)
- Εμπλοκή της χώρας στους πολέμους του NATO (Σελ. 16)

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

- Συνέντευξη από μέλος πολιτιστικής ομάδας (Σελ. 4)
- Καθημερινότητα στα σύγχρονα πανεπιστήμια (Σελ. 5)
- 20 χρόνια από το φοιτητικό κίνημα του 2006-2007 (Σελ. 6-7)
- Πρώτη εφαρμογή των διαγραφών (Σελ. 8-9)
- Κατάσταση φοιτητικών συλλόγων (Σελ. 10-11)
- Φασίστες στα σχολεία (Σελ. 12)
- Γυναικεία "απελευθέρωση" σε καιρούς πολέμου (Σελ. 17)
- Εξελίξεις στην Μέση Ανατολή (Σελ. 18-19)
- Εργοδοτικό έγκλημα στη Βιολάντα (Σελ. 20)
- Τεχνητή νοημοσύνη και εργασία (Σελ. 21)
- Τέμπη και αστική δικαιοσύνη (Σελ. 22)

ΣΤΗΛΕΣ

Κοινωνία: Φωτογραφίες εκτελεσθέντων κομμουνιστών Καισαριανής (Σελ. 23)

Ιστορία: Ισπανικός εμφύλιος (Σελ. 24-25)

Πολιτισμός: Περσέπολις (Σελ. 26)

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων

Αθήνα

Βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών»,
Γραβιάς 10-12

<https://ektostonteixon.gr/>

Θεσσαλονίκη

Χώρος νεολαίας και πολιτισμού Σφεντόνα,
Συγγρού 24

<https://www.facebook.com/steki.sfontona>

Πάτρα

Στέκι νεολαίας και εργαζομένων Ανάστροφα,
Πουκεβίλ 2

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100092302447592>

Γιάννενα

Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας,
Κουγκίου 23

Ξάνθη

Ρωγμή. Αριστερός χώρος σκέψης και δράσης,
Μ. Βόγδου 20

<https://rogmixanthi.blogspot.com/>

Καθώς και σε Βόλο, Χανιά, και άλλες
περιοχές στα τραπέζια των Αγωνιστικών Κινήσεων

EDITORIAL

Το παρόν τεύχος του Εναύσματος καταπιάνεται με μία σειρά νέες συνθήκες που επικρατούν αυτή τη στιγμή τόσο μέσα στα πανεπιστήμια, όσο και συνολικά στην κοινωνία γύρω μας, στην καθημερινότητα του λαού και της νεολαίας που όλο και δυσχεραίνει. Από το προηγούμενο τεύχος του Νοέμβρη του '25 που έβγαζε μπροστά την ανάγκη να μπλοκαριστεί από το φοιτητικό κίνημα το ταξικό μέτρο των διαγραφών, σήμερα τοποθετούμαστε στην περίοδο όπου η απειλή έχει γίνει πραγματικότητα και πλέον 308.605 φοιτητές είναι εκτός πανεπιστημίου. Στους φοιτητικούς συλλόγους επικρατεί σιγή ιχθύος. Η ρεφορμιστική αριστερά, επικαλούμενη ψεύτικες νίκες ετοιμάζεται να «εξαργυρώσει» στις κάλπες των φοιτητικών εκλογών τους ακτιβισμούς όλης της χρονιάς, ενώ η κυβέρνηση με το νέο της νομικό οπλοστάσιο (ν. Ζαχαράκη) καταπατά σχεδόν κάθε βδομάδα το άσυλο, απαγορεύει πολιτικές και πολιτιστικές δραστηριότητες, αποστειρώνει πλήρως πανεπιστήμια και φυσικά, καταστέλλει τους... αντιφρονούντες!

Παράλληλα με την επίθεση στις σπουδές, η νεολαία βλέπει τα σύννεφα του πολέμου να πυκνώνουν από πάνω της. Οι βομβαρδισμοί των ΗΠΑ-Ισραήλ προς Ιράν και Λίβανο, το μέτωπο στην Ουκρανία, η επίθεση των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα, το εμπάργκο στην Κούβα, η συνέχιση υπό την δέθεν «εκεχειρία» της γενοκτονίας του Παλαιστινιακού λαού, επιβεβαιώνουν την προετοιμασία μιας γενικευμένης σύρραξης, στην οποία η αστική τάξη της χώρας μας δείχνει πρόθυμη να σύρει τη γενιά μας. Η παγκόσμια κρίση που έχει ξεσπάσει χτίζει τα στρατόπεδα του επόμενου πολέμου, ενώ οι επιπτώσεις στην καθημερινότητα του λαού είναι ήδη αισθητές.

Και όμως, όπως κάθε άλλη φορά, η νεολαία αυτού του κόσμου βγαίνει μπροστά και διεκδικεί το δίκιο της, ανοίγει ρωγμές στη μαυρίλα που της σερβίζουν τα αφεντικά του κόσμου! Το φετινό Έναυσμα καταπιάνεται με το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, τις μαζικές για μία ακόμη χρονιά κινητοποιήσεις για το έγκλημα των Τεμπών, και ιστορικά ντοκουμέντα που εμπνέουν για τους αγώνες του αύριο, όπως οι φωτογραφίες των 200 εκτελεσθέντων κομμουνιστών της Καισαριανής. Επιδιώκει όμως να τονίσει και την ανάγκη για αγώνες στο σήμερα, μπροστά στα επίδικα που αντιμετωπίζει η νεολαία: τον πόλεμο, τις διαγραφές, την περιστολή των ελευθεριών και των δικαιωμάτων της.

Η φλόγα των εξεγέρσεων σε όλο τον κόσμο μένει ζωντανή, το μέλλον βρίσκεται στους δρόμους και μπορούμε να το κερδίσουμε!

Όταν η πολιτιστική δράση στις σχολές ποινικοποιείται...

Συνέντευξη από μέλος
μουσικής ομάδας στη Θεσσαλονίκη

Την προσπάθεια αποστείρωσης των Πανεπιστημίων από την ελεύθερη πολιτική και πολιτιστική δράση έρχεται να ενισχύσει το αυστηρό πλαίσιο λειτουργίας το οποίο θέλουν να επιβάλουν πανελλαδικά η κυβέρνηση και οι πρυτανικές αρχές όσον αφορά τη χρήση χώρων εντός των σχολών από φοιτητές. Αυτή η διαδικασία χτυπά άμεσα την λειτουργία των πολιτιστικών ομάδων. Στα πλαίσια αυτά, η **Κορίνα Αλεξοπούλου, φοιτήτρια στο τμήμα «Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών» στο ΠΑΜΑΚ και μέλος μουσικής ομάδας, μας ενημερώνει για το χρονικό των απαγορεύσεων στην Θεσσαλονίκη και την απόληξη των φοιτητών.**

Έναυσμα: Κορίνα θα θέλαμε να μας πεις πως ξεκίνησαν από την διοίκηση του ΑΠΘ οι απαγορεύσεις. Πριν φτάσουμε στις 38 συλλήψεις φοιτητών στις 17/2, επειδή έβλεπαν ταινία στο χώρο του Πανεπιστημίου τι είχε προηγηθεί;

Κορίνα: Οι απαγορεύσεις ξεκίνησαν, έμμεσα, στην αρχή του ακαδημαϊκού έτους, όταν ζητήθηκε από όλες τις ομάδες να παραδώσουν τα στοιχεία των μελών τους και να βρουν υπεύθυνο μέλος ΔΕΠ, ώστε να πάρουν άδεια λειτουργίας. Τότε έφυγε και η πρώτη ομάδα από τα πανεπιστήμια, καθώς δεν πήρε τέτοια άδεια. Παράλληλα, δημιουργήθηκε το συντονιστικό πολιτιστικών ομάδων, με στόχο κυρίως να σπάσει αυτός ο περιορισμός.

Τον Ιανουάριο ακολούθησε ο αποκλεισμός μιας θεατρικής ομάδας από τον χώρο προβών της και η απειλή εκκένωσης του χώρου που είχε η ομάδα ως καμαράκι.

Όμως, το πρόσφατο σκληρό πλαίσιο απαγορεύσεων ξεκίνησε τον Φεβρουάριο. Με αφορμή την πίεση που δέχτηκε από το ΥΠΑΙΘΑ η πρυτανεία ΑΠΘ, να «εξιχνιάσει την υπόθεση», μετά την προσαγωγή 313 ατόμων σε συναυλία στο φουαγιέ του Πολυτεχνείου, της δόθηκε η «Χρυσή Ευκαιρία»... Έτσι, 5 μέρες μετά και χωρίς καμία επίσημη ενημέρωση, ανακοινώθηκε σε ομάδες που είχαν προγραμματισμένο άνοιγμα ότι το ΑΠΘ κλείνει πλέον στις 10μμ και ότι οποιαδήποτε άδεια είχε δοθεί μέχρι τότε καταργείται. Μετά από αυτά τα γεγονότα το συντονιστικό των πολιτιστικών ομάδων αποφάσισε να προχωρήσει σε καθημερινές δράσεις και κινητοποιήσεις. Δεν πρόλαβαν να φτάσουν και πολύ μακριά... Η δεύτερη δράση, η προβολή ταινίας, είχε στόχο την αμφισβήτηση του κλεισίματος των σχολών στις 10:00μμ, κατέληξε όμως σε 3ωρη «συζήτηση» με μέλη

της διοίκησης ΑΠΘ και στην προσαγωγή 48 ατόμων, εκ των οποίων 38 συνελήφθησαν.

Ε: Οι διωκόμενοι φοιτητές αντιμετωπίζουν πειθαρχικές διώξεις βάσει των νόμων Κεραμεώς-Ζαχαράκη;

Κ: Η εισαγγελία, την πρώτη μέρα της δίκες, ζήτησε τα στοιχεία φοίτησης όλων των συλληφθέντων, ωστόσο μέχρι τώρα δεν έχει γίνει κάποια κίνηση για πειθαρχική τους δίωξη, ενδεχομένως και λόγω των μαζικών κινητοποιήσεων στα δικαστήρια και στα πανεπιστήμια.

Ε: Ποια βήματα έγιναν από πλευράς των πολιτιστικών ομάδων αλλά και των φοιτητικών συλλόγων για να αντιμετωπιστεί το χτύπημα στο άσυλο και να αρθούν οι απαγορεύσεις;

Κ: Από πλευράς πολιτιστικών ομάδων, καλέστηκαν **διαμαρτυρίες και πορείες εντός του ΑΠΘ** και έγιναν **παρεμβάσεις για την ενημέρωση και την κινητοποίηση των φοιτητών** ενάντια στην καταπάτηση του ασύλου και τις απαγορεύσεις της πρυτανείας. Στο πλαίσιο των φοιτητικών συλλόγων **κατατέθηκαν ψηφίσματα σε Γενικές Συνελεύσεις για την άρση της απαγόρευσης και την αθώωση των συλληφθέντων.**

Ε: Σε ποιες δράσεις έχετε προχωρήσει μέχρι στιγμής; Υπάρχουν περιθώρια να ανοίξει και άλλο το ζήτημα στους φοιτητές;

Κ: Μέχρι στιγμής οι πολιτιστικές ομάδες έχουμε προχωρήσει σε δράσεις που αμφισβητούν την «πολιτιστική απαγόρευση», δράσεις δηλαδή χωρίς αδειοδότηση και λογοδοσία, παρά τον φόβο της καταστολής. Ωστόσο, πρέπει να επισημανθεί πως οι απαγορεύσεις δεν έχουν στόχο την τέχνη μας. Δεν πρόκειται για την «Εκδίωξη της τέχνης», αλλά για την άρση της λειτουργίας χώρων με προοδευτικό και μη-ελεγχόμενο χαρακτήρα.

Σίγουρα όμως, για να κινητοποιηθούν σε μεγαλύτερο βαθμό οι φοιτητές δεν αρκούν όσα έχουμε κάνει μέχρι τώρα. Παρά τη δυσκολία της περιόδου, πρέπει να γίνει αντιληπτό από τους φοιτητές πως μια τέτοια σειρά επιθέσεων: η εφαρμογή των νόμων Κεραμεώς-Ζαχαράκη, η καταστολή μέσα στα πανεπιστήμια και η εκκένωση πολιτικών, πλέον και πολιτιστικών, χώρων έκφρασης δεν είναι μια σειρά ατυχών γεγονότων, αλλά μια συγχρονισμένη προσπάθεια για πανεπιστήμια με υπάκουους φοιτητές που δεν αγωνίζονται

και που αποδέχονται την αφαίρεση των δικαιωμάτων τους.

Ε: Ποια είναι η κατάσταση πανελλαδικά με τους περιορισμούς στις πολιτιστικές ομάδες; Έχεις καθόλου εικόνα πως αντιμετωπίστηκαν σε άλλες πόλεις οι απαγορεύσεις;

Κ: Πρόσφατα ξεκίνησε να οργανώνεται ένα πανελλαδικό συντονιστικό πολιτιστικών ομάδων, όπου κάθε ομάδα τοποθετήθηκε σχετικά με τις συνθήκες κάτω από τις οποίες δραστηριοποιείται. Όπως φαίνεται, παντού έχει ξεκινήσει η απαίτηση αδειοδότησης και αποδοχής ελέγχου από τη διοίκηση, ενώ στις πολιτιστικές ομάδες των εστιών ο έλεγχος είναι διαρκής, με αποκορύφωμα την ΠΟΦΕΠΑ στην Αθήνα, όπου έχουν προχωρήσει ήδη απειλές εκκένωσης, απαγορεύσεις δράσεων με παρουσία αστυνομίας, προσαγωγές και 3 συλλήψεις μετά από κινητοποίηση ενάντια στην είσοδο στις εστίες με κάρτα. Σε Ηράκλειο και Ρέθυμνο, Πάτρα και Βόλο, Ιωάννινα και Λάρισα, Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Αλεξανδρούπολη, όλες οι αυτοοργανωμένες ομάδες με τις οποίες συζητήσαμε μίλησαν για «lock out», για απαγορεύσεις και για απειλές ελεγχόμενης εισόδου και εκκένωσης των χώρων τους.

Γενικά, πολλές ομάδες δεν αντέδρασαν στην υποχρέωση αδειοδότησης από φόβο μήπως χάσουν και τις λίγες ελευθερίες που έμεναν, ωστόσο έχουν γίνει κάποιες κινητοποιήσεις και πολιτιστικές δράσεις διαμαρτυρίας ενάντια στα μέτρα που εφαρμόζονται στα Πανεπιστήμια.

Ε: Φτάνοντας στο τέλος, υπάρχει κάποιο ζήτημα που θα ήθελες να επισημάνεις;

Κ: Ένα θέμα που έχει προβληματίσει αρκετά τις ομάδες του ΑΠΘ είναι η απουσία από τις διαμαρτυρίες και τις δράσεις όχι μόνο των άλλων φοιτητών και ορισμένων πολιτικών χώρων που παγερά παραμέρισαν το ζήτημα ως δευτερεύον, αλλά και ατόμων που ασχολούνταν έντονα με τις πολιτιστικές ομάδες, όσο αυτές λειτουργούσαν με ασφάλεια. Θέλω να αποδώσω αυτό το γεγονός τόσο στην απογοήτευση που αντιμετώπισαν πολλοί ήδη από τις πρώτες μέρες, αλλά περισσότερο, στην απομάκρυνση και αποξένωση των πολιτιστικών ομάδων από τον χώρο της πολιτικής, που κατέστησε τους χώρους μας προοδευτικά απολιτίκ. Χρειάζεται να πειστούν οι φοιτητές ότι ο αγώνας για την υπεράσπιση του ασύλου και της πολιτικής και πολιτιστικής δράσης στα Πανεπιστήμια έχει νόημα και μπορεί να πετύχει νίκες.

Σύγχρονο Πανεπιστήμιο: αποστείρωση, τρομοκρατία, χωρίς κοινωνική ζωή και διεκδικήσεις

Ειρήνη Σκοδράνη-Καραδέδου
Φιλολογία ΑΠΘ

Τα τελευταία χρόνια, και ειδικά μέσα στις καραντίνες, η κυβέρνηση έχει κάνει μεγάλα βήματα στο προχώρημα της επίθεσης στο δικαίωμά μας στις σπουδές και στην ίδια την ύπαρξή μας μέσα στους χώρους του Πανεπιστημίου. Τομή σε αυτό αποτελούν το **χτύπημα στο Άσυλο**, τα Συμβούλια Κεραμέως, ο **νόμος Κεραμέως**, ο οποίος για τους φοιτητές φέρνει για πρώτη φορά διαγραφές και πειθαρχικά και ο **νόμος Ζαχαράκη**, που εξειδικεύει κάποιες διατάξεις του.

Με τον νόμο Κεραμέως, πλέον ο φοιτητής μπαίνει στη σχολή του έχοντας από την αρχή τον φόβο των διαγραφών. Με δεδομένο το τεράστιο κόστος ζωής και σπουδών που πέφτει στις πλάτες μας, ειδικά αν δε σπουδάσουμε στην πόλη μας, οι μισοί και παραπάνω από εμάς αναγκαζόμαστε να δουλεύουμε ακόμα και full time για να τα βγάλουμε πέρα. Το μέτρο των διαγραφών είναι ένα από τα πιο ταξικά μέτρα που αφορούν την εκπαίδευση, στόχο έχει να πετάξει από το πανεπιστήμιο τους πιο φτωχούς από εμάς. Έτσι, φέρνει ολοένα και μεγαλύτερη εντατικοποίηση της ζωής μας, αφού μας αναγκάζει να τρέχουμε από μάθημα σε μάθημα χωρίς ανάσα, χωρίς να αμφισβητείται η αυθεντία του καθηγητή και με φόβο απέναντι στον καθηγητή, κάτι που στρώνει το έδαφος για ολοένα και περισσότερες καθηγητικές αυθαιρεσίες.

Ταυτόχρονα, όλο και πιο συχνά βιώνουμε την ένταση της καταστολής και το χτύπημα του Ασύλου, είτε όταν απλά περπατάμε στο πανεπιστήμιο, είτε αυτό αφορά τη συνδικαλιστική μας δράση, είτε... την κοινωνικοποίηση και τη διασκέδασή μας. Έχουμε δει τα τελευταία χρόνια την αστυνομία να εισβάλλει

συνέχεια στον χώρο του Ασύλου και να ρίχνει χημικά μέρα μεσημέρι, ενώ περνάνε φοιτητές που πηγαίνουν στη σχολή τους. **Έχουμε δει την αστυνομία να εισβάλλει στις εστίες, στα ίδια μας τα σπίτια δηλαδή, επικαλούμενη «λόγους ασφαλείας»!**

Ο νόμος Ζαχαράκη στόχο έχει να αμφισβητήσει το δικαίωμά μας στη συνδικαλιστική δράση μέσα στους χώρους σπουδών μας, ενώ τους τελευταίους μήνες με τη χρήση αυτού του νόμου έχουν απαγορευτεί και οι δράσεις των πολιτιστικών ομάδων σε μια σειρά πόλεις όπως Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα). Χαρακτηριστικά, στο ΑΠΘ είδαμε πάνω από 300 προσαγωγές σε μια συναυλία και **38 συλλήψεις σε προβολή ταινίας** ενώ παράλληλα υπάρχει ένα κλίμα διαρκούς τρομοκρατίας (ασφαλίτες στις εισόδους που κάνουν εξακριβώσεις στοιχείων τις ημέρες που έχει εκδηλώσεις, κλούβες στημένες γύρω από το ΑΠΘ).

Στο στόχαστρο η πολιτικοποίηση στις σχολές και η κοινωνική μας ζωή

Όλα αυτά έχουν αλλάξει κατά πολύ τον τρόπο διασκέδασης και κοινωνικοποίησής μας, καθώς και τον βαθμό ενασχόλησής μας με τις διαδικασίες των φοιτητικών μας συλλόγων.

Λόγω της ακρίβειας και της εντατικοποίησης, οι φοιτητές δε βγαίνουν τόσο όσο παλιότερα και διαλέγουν πιο φθηνούς τρόπους διασκέδασης. Οι συναυλίες, τα πάρτι, οι προβολές ταινιών και οι δράσεις των πολιτιστικών ομάδων και των πολιτικών σχημάτων αποτελούσαν μια φθηνή επιλογή διασκέδασης και ταυτόχρονα **επαφή με άτομα της ίδιας ηλικίας, που αντιμετωπίζουν τις ίδιες**

δυσκολίες. Με όλες αυτές τις απαγορεύσεις και τους νόμους που μας τρομοκρατούν και εντατικοποιούν τις ζωές μας, η κυβέρνηση επιχειρεί να μας στερήσει τη δυνατότητα να συνυπάρξουμε με τους συμφοιτητές μας στο πανεπιστήμιο με αφορμές πέρα από τα μαθήματα και να επιβάλει ως κανονικότητα ότι στα πανεπιστήμια δε χωράει τίποτα άλλο.

Το χτύπημα στην κοινωνική ζωή της νεολαίας σχετίζεται άμεσα με την προσπάθεια αυτής και όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων να χτυπήσουν την πολιτική μας δράση μέσα στα πανεπιστήμια και να απονεκρώσουν τους φοιτητικούς συλλόγους. Αυτήν την κατεύθυνση εξυπηρετούν οι νόμοι Κεραμέως και Ζαχαράκη: η ενασχόληση με τις διαδικασίες των φοιτητικών συλλόγων παρουσιάζεται ως χάσιμο χρόνου, ειδικά τη στιγμή που υπάρχουν οι διαγραφές, και ταυτόχρονα τα πειθαρχικά αποτελούν μέσο τρομοκράτησης στην περίπτωση που ο φοιτητής «τολμήσει» να ασχοληθεί με κάτι άλλο πέρα από το διάβασμα. Σε αυτό το κλίμα, διώκεται, ως και με διαγραφή, οποιαδήποτε (προοδευτική) φωνή πάει κόντρα στην προπαγάνδα του συστήματος. Ως αποτέλεσμα, αφήνεται χώρος να δράσουν ανενόχλητα δεξιές και συστημικές (ΔΑΠ, ΠΑΣΠ, ΔΙΚΤΥΟ, Ανεξάρτητοι δεξιοί) ακόμα και ακροδεξιές φωνές. Δεν είναι τυχαίο που στη συγκεκριμένη φάση κάνουν την εμφάνισή τους στις σχολές φασιστικές ομάδες αυτοκόλλητα και συνθήματα.

Το μέλλον μας το φτιάχνουμε εμείς!

Η ίδια η πραγματικότητα δείχνει ότι αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή για πολύ. Ήδη ορισμένα από τα μέτρα της κυβέρνησης αμφισβητούνται: οι φοιτητικές εκλογές διεξάγονται με τον «κλασικό» τρόπο, παρά τις διατάξεις για τα Συμβούλια Κεραμέως, τα ενιαία ψηφοδέλτια και τις ηλεκτρονικές εκλογές. Οι απαγορεύσεις του τελευταίου διαστήματος αμφισβητούνται με κάποιες κινήσεις από τις πολιτικές δυνάμεις ή τις πολιτιστικές ομάδες. Για την ανατροπή τους, όμως, χρειάζεται η ενεργοποίηση του κάθε φοιτητή μέσα από τις διαδικασίες του φοιτητικού του συλλόγου.

Η συσσωρευμένη οργή σιγοβράζει όπως σιγόβραζε και πριν ξεσπάσει το κίνημα ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Όπλα μας πρέπει να είναι τα συλλογικά μας όργανα, οι φοιτητικοί μας σύλλογοι και οι διαδικασίες τους, στα οποία μπορούμε να συζητήσουμε για τα κοινά μας προβλήματα και να οργανωθούμε για να κερδίσουμε τα (αυτονόητα) δικαιώματα που μας στερούν.

20 χρόνια από το φοιτητικό κίνημα

’06-’07

Η ιστορία του φοιτητικού κινήματος εμπνέει τους αναγκαίους αγώνες στο σήμερα

Στράτος Κατσένης, απόφοιτος ΑΣΟΕΕ-συμμετέχων στο κίνημα του ’06-’07

Είκοσι χρόνια συμπληρώνονται από το μεγάλο φοιτητικό κίνημα του Μάη-Ιούνη του 2006 και αυτό που ακολούθησε τον Γενάρη-Απρίλη του 2007. Ένα φοιτητικό κίνημα που αποτέλεσε κεντρικό ζήτημα αντιπαράθεσης με το σύστημα, έβαλε φρένο στην αντιλαϊκή πολιτική του συστήματος και των κυβερνήσεων του, έγινε σημείο αναφοράς για ολόκληρη την κοινωνία, αλλά και μπόλιασε μια ολόκληρη γενιά με την λογική της οργάνωσης και πάλης.

Η γενιά των τότε 20άρηδων+ φοιτητών είχε χαρακτηριστεί (κυρίως από τα συστημικά ΜΜΕ) ως η γενιά του «καναπέ» και του «play station», η οποία δεν έδινε δεκάρα για την πολιτική που καθόριζε την ζωή της. Στην πραγματικότητα ήταν η γενιά που είδε τις ονειρώξεις για ανάπτυξη της αστικής τάξης μετά το «έπος» της ολυμπιάδας του 2004, να μετατρέπεται σε λίγα χρόνια στην συστημική κρίση του καπιταλισμού μετά το 2008, όπου και καλέστηκε να πληρώσει τα σπασμένα της κρίσης. Η γενιά που της επιφύλασσαν ότι θα γίνει η γενιά των 700 ευρώ, για να καταλήξει σύντομα στους μισθούς των 400 ευρώ, του υποκατώτου μισθού και το γκρέμισμα κατακτήσεων δεκαετιών που βίωσε με το ξέσπασμα της κρίσης. Κάπως έτσι, το φοιτητικό κίνημα που ξέσπασε, διέψευσε τους «καλοθελητές» επικριτές του και έγινε ουσιαστικά η πρώτη μεγάλη λαϊκή μάχη, απέναντι σε ένα σύστημα που ήρθε να πάρει την «ρεβάνς» απέναντι στις κατακτήσεις του λαϊκού κινήματος.

Η επίθεση στα δικαιώματα στις σπουδές

Ήδη από τα προηγούμενα χρόνια το σύστημα, ακολουθώντας τις επιταγές του ευρωπαϊκού συμφώνου της Μπολόνια, είχε φροντίσει να χτυπήσει τα δικαιώματα του λαού και της νεολαίας στην εκπαίδευση, με το νόμο Αρσένι, την λεγόμενη ανωτατοποίηση των ΤΕΙ και τους πιο πρόσφατους νόμους για την αξιολόγηση, τα ΙΔΒΕ, το ΔΟΑΤΑΠ κ.α. Προσπάθησε με το νόμο πλαίσιο που παρουσίασε η τότε υπουργός Παιδείας Γιαννάκου να προσαρμόσει πλήρως τα ελληνικά πανεπιστήμια στα νέα δεδομένα εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα που ήδη εφαρμόζονταν, αλλά και εκείνα

που θα ακολουθούσαν.

Ο νόμος πλαίσιο προέβλεπε:

- Διαγραφές των («αιώνιων» όπως τους λειδορούσαν) φοιτητών και όριο σπουδών.
- Κατάργηση του ενός δωρεάν συγγράμματος και αντικατάσταση του από το πολλαπλό σύγγραμμα.
- Την κατάργηση επί της ουσίας του ενιαίου των πτυχίων, την εισαγωγή των πιστωτικών μονάδων και το «δια βίου» κυνήγι αυτών από τους απόφοιτους.
- Κατάργηση του λαϊκού Ασύλου και αντικατάσταση του από το ακαδημαϊκό άσυλο που θα προστατεύει την «εύρυθμη» λειτουργία των σχολών, απέναντι σε οποιαδήποτε κινητοποίηση.

Αργότερα με την προσπάθεια αναθεώρησης του Συντάγματος και του Άρθρου 16, επιχείρησε την βαθύτερη εισαγωγή ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στο δημόσιο πανεπιστήμιο.

Το ξέσπασμα του κινήματος

Η κατάσταση στους φοιτητικούς συλλόγους πριν από το κίνημα του Μάη-Ιούνη του ’06 δεν ήταν η καλύτερη δυνατή, καθώς χαρακτηριζόταν από άμαζες συνελεύσεις που διεξάγονταν «αραιά και που». Όμως οι σύλλογοι είχαν υπόσταση και μια κρίσιμη μάζα φοιτητών είχε αναφορά σε αυτούς. Σημαντικό ρόλο στην ενεργοποίηση των φοιτητών και σπουδαστών έπαιξε ο μεγάλος αγώνας της γαλλικής νεολαίας ενάντια στο σύμφωνο πρώτης απασχόλησης, που ενέπνευσε τη νεολαία της χώρας και έδειξε τον δρόμο της συλλογικής πάλης. Τα μέτρα που ανακοίνωσε η κυβέρνηση (εν μέσω εξεταστικής) όχι μόνο δεν πέρασαν στα «ψιλά» όπως ήλπιζε, αλλά βρήκε μπροστά της ένα αναπάντεχο κίνημα αντίστασης.

Οι πρώτες συνελεύσεις στις αρχές του Μαΐου του 2006 είναι αρκετά μαζικές, με τους φοιτητές να αποφασίζουν τις πρώτες καταλήψεις. Η συνέχεια έφερε μια τεράστια κλιμάκωση με την συμμετοχή να αυξάνεται κατακόρυφα, ενώ σχεδόν το σύνολο των σχολών πανελλαδικά μπαίνουν σε γύρο εβδομαδιαίων καταλήψεων. Είναι τέτοια η ορμή των φοιτητών, όπου στο σύνολο των scho-

λών ο αριθμός που συμμετέχει στις συνελεύσεις ξεπερνάει κατά πολύ ακόμα και τον συνολικό αριθμό των φοιτητών που ψήφισαν στις προηγούμενες φοιτητικές εκλογές. Ακόμα και σχολές «προπύργια» εφαρμογής της συστημικής πολιτικής ξεπερνάνε την προσπάθεια τρομοκράτησης (ως και τις τραμπούκικες επιθέσεις) των συστημικών δυνάμεων και παίρνουν και αυτές αγωνιστικές αποφάσεις.

Οι συνελεύσεις, πέρα από την μαζικότητα, ήταν ζωντανές στην ουσία τους. Οι φοιτητές συζητάνε, παίρνουν αποφάσεις καταλήψεων αλλά και συγκεντρώσεων. Στις καταλήψεις συμμετέχουν καθημερινά -μέρα νύχτα- 100άδες φοιτητών που τις κρατάνε ζωντανές και τις μετατρέπουν σε διαιδικασίες ώσμωσης και πολιτικοποίησης, ενώ λειτουργούν καθημερινά συντονιστικές επιτροπές κατάληψης που αποφασίζουν μια σειρά από δράσεις, όπως συζητήσεις και εκδηλώσεις με διάφορα θέματα, προβολές ταινιών και πολιτιστικά δρώμενα. Οι στόχοι των κινητοποιήσεων ήταν ξεκάθαροι: κανένας φοιτητής να μην διαγραφεί, όχι στα όρια σπουδών, κάτω τα χέρια από τα πτυχία και τα δικαιώματά τους, υπεράσπιση του λαϊκού Ασύλου και δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση για όλους! Οι πορείες καλούνται σε εβδομαδιαία βάση και είναι από τις μαζικότερες των τελευταίων ετών με 10αδες χιλιάδες φοιτητές και σπουδαστές σε πανελλαδικό επίπεδο. Το πρώτο μεγάλο χτύπημα από την μεριά του συστήματος ήρθε στην πανελλαδική πορεία στις 8/6/2006 όπου, παρά το όργιο της καταστολής, η πορεία συνεχίστηκε και ολοκληρώθηκε στο πολυτεχνείο, από όπου γίνεται νέα πορεία προς την ΓΑΔΑ για να αφεθούν ελεύθεροι οι δεκάδες φοιτητών που είχαν συλληφθεί, το οποίο και επιτυγχάνεται. Το φοιτητικό κίνημα ανακαλύπτει ξανά τον ρόλο του συστήματος και τους πραγματικούς εχθρούς του. Μετά το τέλος των πορειών πραγματοποιούνται συντονιστικά καταλήψεων. Σε αυτά συμμετέχουν μεγάλος αριθμός φοιτητών σε μια προσπάθεια καλύτερου συντονισμού του αγώνα τους.

Παρά τις απειλές του συστήματος (και των δυνάμεών του μέσα στα πανεπιστήμια) αλλά και των πρυτανειών για χαμένες εξεταστικές και εξά-

μην, οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται ως το τέλος του Ιουνίου. Κάτω από την πίεση και επιμονή του κινήματος, ο νόμος πλαίσιο αποσύρεται προσωρινά για «περαιτέρω επεξεργασία» και σχεδόν το σύνολο των εξεταστικών κερδίζονται. Το κίνημα πετυχαίνει έστω και προσωρινά μια σημαντική νίκη με την απόσυρση ενός νομοσχεδίου που η κυβέρνηση το είχε θέσει σαν πρώτο της στόχο. Μεγαλύτερη όμως επιτυχία του ήταν η ίδια η κίνηση του φοιτητικού κινήματος, που έφερε στον δρόμο του αγώνα χιλιάδες νεολαίους, πολιτικοποίησε τους φοιτητές που συμμετείχαν και ενέπνευσε συνολικά κομμάτια του ευρύτερου λαϊκού κινήματος.

Ο δεύτερος κύκλος των κινητοποιήσεων

Μετά το πέρασμα του χειμερινού εξαμήνου, η κυβέρνηση ξαναφέρνει το νόμο πλαίσιο με την αλλαγή στο όριο σπουδών από το ν+2 στα 2ν, σε μια προσπάθεια να περάσει πιο εύκολα η πολιτική της, ενώ βάζει μπροστά την διαδικασία αναθεώρησης του Συντάγματος με αιχμή το Άρθρο 16 που αναφέρεται στον δημόσιο χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Στα μέσα του Γενάρη ξεσπάει νέο φοιτητικό κίνημα με χαρακτηριστικά παρόμοια με το προηγούμενο. Οι σχολές ξαναμπαίνουν σε καταλήψεις και οι εβδομαδιαίες πορείες είναι εξίσου μαζικές. Το φοιτητικό κίνημα με στόχο την ανατροπή της αναθεώρησης του Αρθρου 16, πετυχαίνει το μπλοκάρισμα συνολικά της αναθεώρησης του Συντάγματος με το ΠΑΣΟΚ να αποσύρεται από την συζήτηση στην Βουλή, κάτω από την πίεση των κινητοποιήσεων. Στις 8/3/2007, σε μία από τις μαζικότερες φοιτητικές κινητοποιήσεις, η κυβέρνηση και το σύστημα προχωράνε σε μια λυσσαλέα καταστολή της πανελλαδικής πορείας, με το φοιτητικό κίνημα να επιμένει να συγκροτείται στον δρόμο. Η κυβέρνηση την ίδια μέρα ψηφίζει το νόμο, ο οποίος παραμένει για χρόνια ανεφάρμοστος και χρειάζεται νέες αναπροσαρμογές (νόμος πλαίσιο Διαμαντοπούλου 2011, νόμος πλαίσιο 2022 και 2024) για να μουν σε εφαρμογή πτυχές του. Το φοιτητικό κίνημα συνέχισε τις κινητοποιήσεις του ενάντια στο νόμο ως τις αρχές του Απριλίου, οπότε και έκλεισε με κύρια ευθύνη των δυνάμεων των ΕΑΑΚ που πρωτοστατούσαν. Ήταν οι κινητοποιήσεις του '06-'07, αλλά και οι επόμενες κινητοποιήσεις του λαού και της νεολαίας που ανάγκασαν το σύστημα να προσπαθεί για 2 δεκαετίες να εφαρμόσει μια πολιτική με την οποία ήθελε να «ξεμπερδέψει» από το 2006. Θα πρέπει όμως να πιστωθεί και στις επιτυχίες του συγκεκριμένου κινήματος το «πάγωμα» μιας συνολικής επίθεσης από μεριάς συστήματος την ίδια περίοδο, με την κυβέρνηση να «αναβάλλει» για κάποια χρόνια την επίθεση αναφορικά με το ασφαλιστικό σύστημα, τα εργασιακά κ.ά. Όπως επίσης μεγάλη είναι και η σημασία του συγκεκριμένου κινήματος στα μετέπειτα κινήματα της νεολαίας, τον Δεκέμβρη του 2008 και στις λαϊκές κινητοποιήσεις την περίοδο των πλατειών και του 2010-2012.

Η στάση των δυνάμεων, η αντιπαράθεση των απόψεων στο κίνημα και αδυναμίες

Η ΔΑΠ από την πρώτη στιγμή βγαίνει κόντρα στις κινητοποιήσεις των φοιτητών, προσπαθώντας να στηρίξει την επίθεση του συστήματος. Παρά την μεγάλη κινητοποίηση του δυναμικού της δεν καταφέρνει τον στόχο της ούτε καν σε

σχολές που αποτελούσαν τα λεγόμενα «προπύργια» της. Είναι τέτοια η «ορμή» των φοιτητών να αντισταθούν στην πολιτική που καταργεί τα δικαιώματά τους, που ξεπερνάνε τον μηχανισμό της επί δεκαετίες πρώτης δύναμης στα Πανεπιστήμια.

Η ΠΑΣΠ ως δεύτερη δύναμη, κρατάει διαφορετική στάση ανά σχολή, αρχικά απέναντι στις κινητοποιήσεις, ενώ αλλού εντάσσεται σε αυτές προσχηματικά, για να αποφύγει την δυσαρέσκεια του φοιτητικού σώματος.

Η ΠΚΣ/ΚΝΕ αρχικά κινείται ενάντια στο ξέσπασμα του αγώνα προτείνοντας πιο «λελογισμένες» μορφές πάλης, με λιγότερες μέρες κατάληψης κοκ, ενώ στην συνέχεια εντάσσεται σε αυτές, μάλλον απρόθυμα, όπως έδειξε η μετέπειτα «καρατόμηση» της ηγεσίας της σπουδάζουσας της ΚΝΕ. Είναι τέτοια η εναντίωση της ηγεσίας του ΚΚΕ, που αρνείται να δει την οποιαδήποτε επιτυχία του κινήματος, χαρακτηρίζοντας την ακύρωση της αναθεώρησης του Συντάγματος ως «μπανανόφλουδα».

Το ΔΙΚΤΥΟ και τα σχήματα που στηρίζονταν από τον ΣΥΡΙΖΑ, έχοντας περιορισμένες δυνάμεις στα πανεπιστήμια, συμμετέχουν άνευ όρων στα κοινά πλαίσια, προσπαθώντας να στήσουν τον μηχανισμό τους (απότοκο η δημιουργία της ΑΡΕΝ) και να «κεφαλαιοποιήσουν» σε κεντρικό επίπεδο για τον ΣΥΡΙΖΑ το φοιτητικό κίνημα. Οι συνδιαχειριστικές προτάσεις του ΣΥΡΙΖΑ για έναν «εναλλακτικό» νόμο πλαίσιο όμως δεν παρασύρουν το φοιτητικό κίνημα.

Οι δυνάμεις των ΕΑΑΚ ήταν εκείνες που πρωτοστάτησαν στο φοιτητικό κίνημα. Όχι γιατί το είχαν σχεδιάσει, μιας και η κίνηση των φοιτητών ξεπέρασε κάθε εκτίμηση δυνάμεων, αλλά γιατί βρέθηκαν εξ αρχής στο ξέσπασμα των κινητοποιήσεων και είχαν την οργανωτική δυνατότητα πανελλαδικά να το κάνουν. Με τις διαφορές που υπήρχαν ανάμεσα στις συνιστώσες τους, θέλησαν να κατευθύνουν τις αποφάσεις των συλλόγων στα δικά τους μέτρα. Έτσι, οι βασικοί στόχοι των φοιτητών που τους έβγαλαν στον δρόμο (ενάντια στις διαγραφές, στο Άρθρο 16 κτλ.) «μεταφράστηκαν» σε πολυσέλιδα πλαίσια («προωθημένα» κατά τους ίδιους) με τα φαντασιακά μοντέλα εκπαίδευσης που είχε ο καθένας στο μυαλό του -ενιαία πανεπιστημιακή εκπαίδευση (κόντρα στην ενιαία ανώτατη της ΚΝΕ), το ένα πτυχίο ανά γνωστικό αντικείμενο και πολλά άλλα, να αποτελούν -για τους ίδιους- στοιχείο ηγεμονισμού απέναντι σε «ανταγωνιστικές» δυνάμεις. Το αν γνώριζαν οι φοιτητές που κινητοποιούνταν το σύνολο των 6 σελίδων πλαισίων που κατέβαζαν προς ψήφιση, μάλλον τους απασχολούσε λιγότερο από την «επιβολή της ηγεμονίας» τους στο κίνημα. Μπροστά στην αναθεώρηση του Συντάγματος προέκριναν την ανάγκη για ένα «κόκκινο Σύνταγμα» ή την στόχευση σε άλλα άρθρα (πχ Άρθρο 25) κτλ., αγνοώντας το κύριο αίτημα που κινητοποιούσε τους φοιτητές. Ακόμα και στην λειτουργία των συντονιστικών χρησιμοποίησαν το «πρότυπο» του 2ημέρου των ΕΑΑΚ, με το κείμενο των αποφάσεων να συγγράφεται ή να «συρράπτεται» από μερικά μέλη εκπροσώπων των δυνάμεων σε άλλη αίθουσα από εκείνη που συζητούσε το σώμα των φοιτητών, αφήνοντας το «μακριά» από τις τελικές αποφάσεις. Ακόμα και οι «προωθημένες συγκρούσεις» μας χούφτας μελών τους με τις δυνάμεις καταστολής, όχι μόνο δεν λειτουργούσαν προωθητικά για το κίνημα, αλλά το προβόκαραν.

Το κλείσιμο των καταλήψεων τον Απρίλη του 2007 και η μη συνέχισή τους μετά το Πάσχα δεν

έγινε γιατί «ο κόσμος κουράστηκε» όπως λέγανε μέρος των στελεχών της ΕΑΑΚ. Άλλωστε η τελευταία πορεία στην Αθήνα, Μεγάλη Τετάρτη, με 10.000 φοιτητές στον δρόμο, δεν δικαιολογεί αυτόν τον ισχυρισμό. Έγινε γιατί οι υπόλοιπες δυνάμεις δεν είχαν σε καμία περίπτωση την διάθεση να τις συνεχίσουν, αλλά και γιατί -τουλάχιστον ένα σημαντικό μέρος των ΕΑΑΚ- έβλεπε μπροστά στην «κεφαλαιοποίηση» του ηγεμονισμού τους και, συνολικά, του κινήματος στις επικείμενες φοιτητικές εκλογές, αλλά κυρίως σε κεντρικό επίπεδο στις βουλευτικές εκλογές που έγιναν εν τέλει τον Σεπτέμβρη του 2007, πράγμα που δεν το κατάφεραν σε καμία από τις 2 περιπτώσεις. Κάπως έτσι οι δυνάμεις των ΕΑΑΚ, καθώς και εκείνες της ΠΚΣ/ΚΝΕ και ΔΙΚΤΥΟΥ, αντί να βάλουν ως στόχο την συνέχιση του αγώνα για την ανατροπή του νόμου και την ουσιαστική νίκη του κινήματος, προέκριναν -το γνωστό πλέον- του μπλοκαρίσματος της εφαρμογής του νόμου και τις «εναλλακτικές» μορφές πάλης.

Ιδιαίτερη σημασία, μαζί με τα προηγούμενα, έχει και η λογική που κινήθηκαν οι συγκεκριμένες δυνάμεις σε επίπεδο συνθηματολογίας απέναντι στο ζήτημα της διαχείρισης του συστήματος. Το σύνθημα να πέσει ο τάδε ή δείνα υπουργός, που στα επόμενα χρόνια εξελίχτηκε στο να πέσει η κυβέρνηση, το ζήτημα της προτασεολογίας, των μοντέλων εκπαίδευσης που εξελίχτηκε στα χρόνια των μνημονίων σε προτάσεις αστικής διαχείρισης, «ρηγματωδών κυβερνήσεων» και άλλα, είναι που καλλιέργησαν σε μια σειρά αγωνιστές τις αυταπάτες που έμελλε τελικά να καταλήξουν στην περίοδο κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και την απογοήτευση εκατοντάδων αγωνιστών.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις παρά τις περιορισμένες δυνάμεις που είχαν, ειδικά στην Αθήνα, παρέμβηκαν στο κίνημα σε αντιπαράθεση με τις παραπάνω απόψεις. Στα πλαίσια της κοινής δράσης στηρίζαν τα κοινά πλαίσια, έχοντας έντονες διαφορίες με αυτά, αλλά και με την πολιτική ηγεμονισμού των δυνάμεων ΕΑΑΚ και ΠΚΣ. Αναγνώρισαν τους βασικούς στόχους που έθετε το φοιτητικό κίνημα για την αντίσταση στην συστημική πολιτική, κόντρα στα ανεδαφικά «επιθετικά» αιτήματα και στο κλείσιμο του αγώνα. Η κατάληξη των κινητοποιήσεων και η αναντιστοιχία στην ανάπτυξη τους μετά το κίνημα του '06-'07, φανερώνει ότι η συγκεκριμένη αντιπαράθεση θα έπρεπε να είναι πιο οξυμένη, τόσο στα πλαίσια των σχολών που παρέμβηκαν, όσο και σε κεντρικό επίπεδο, κόντρα στο κυρίαρχο ρεύμα του ακολουθητισμού. Στις σημαντικές αδυναμίες της περιόδου συγκαταλέγεται και η μη σύνδεση του φοιτητικού κινήματος με άλλα κομμάτια του λαϊκού και εργατικού κινήματος, που θα έδινε και άλλες δυνατότητες. Ακόμα και το κίνημα των εκπαιδευτικών τον Σεπτέμβρη του 2006 με την απεργία των 6 εβδομάδων, φρόντισαν οι κυρίαρχες ηγεσίες να μην «βρεθούν» μαζί στον δρόμο.

Σήμερα η επίθεση του συστήματος στα δικαιώματά μας συνεχίζεται αδιάκοπα. Μαθητές, φοιτητές και εργαζόμενοι έχουμε να αντιμετωπίσουμε την αμφισβήτηση των δικαιώματός στην εκπαίδευση και την ελεύθερη πολιτική δράση και έκφραση, την αναθεώρηση του άρθρου 16, την καταπάτηση του ασύλου αγώνων, την καταστολή, καθώς και μια σειρά αντιλαϊκών και αντεργατικών νόμων. Χρειάζεται να απαντήσουμε στις πολιτικές αυτές, για να υπερασπιστούμε τα κεκτημένα μας και να πάρουμε πίσω αυτά που μας στερούν!

ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ

εφαρμόστηκαν...
Είναι στο χέρι μας
να τις ανατρέψουμε

Νίκος Περίχαρος
Πολιτικής Επιστήμης και Ιστορίας
Παντείου
Μιχαέλα Τσιλεδάκη
Κοινωνικής Ανθρωπολογίας
Παντείου

Μετά από αρκετές προσπάθειες της κυβέρνησης ανά τα χρόνια, λίγο πριν τα Χριστούγεννα του 2025, πετάχτηκαν από τις σχολές τους 300 χιλιάδες φοιτητές με την εφαρμογή των διαγραφών, διάταξη των νόμων Κεραμέως και Ζαχαράκη. Με αυτό τον τρόπο οι διαγραφές σταματούν να είναι απειλή, αλλά πραγματικότητα.

Μέχρι το τέλος του 2025, τα περισσότερα τμήματα τετραετούς φοίτησης έχουν ανακοινώσει διαγραφές. Στις 31 Δεκέμβρη ανακοινώνεται πως συνολικά διαγράφηκαν 308.605 φοιτητές και πως αναμένεται να διαγραφούν περίπου 80.000 ακόμα του χρόνου, με τους φοιτητές των 5ετών σχολών (δηλαδή των γεωπονικών και των πολυτεχνικών σχολών).

Το σύστημα πέτυχε μια μεγάλη πολιτική νίκη με την εφαρμογή των διαγραφών. **Δεν έχει καταφέρει όμως να πείσει τους φοιτητές για την αναγκαιότητα τους. Ο αγώνας για την ανατροπή των διαγραφών δεν έχει κριθεί. Το φοιτητικό κίνημα μπορεί να αγωνιστεί και να τις ανατρέψει.**

Γιατί όμως γίνονται οι διαγραφές;

Οι διαγραφές είναι μια τομή της επίθεσης στην εκπαίδευση, που με την εφαρμογή τους θα αλλάξει η τριτοβάθμια και το πανεπιστήμιο όπως τα ξέρουμε. **Είναι ένας στρατηγικός στόχος του συστήματος.**

Εφαρμόζουν λοιπόν, ακόμα έναν, τον πιο σκληρό ταξικό φραγμό, που στοχεύει κυρίως τα παιδιά από τα πιο φτωχά και λαϊκά στρώματα. Αυτούς που μαζί με τις σπουδές τους αναγκάζονται να δουλέψουν για να τα βγάλουν πέρα. Οι αποπροσανατολιστικές τοποθετήσεις μιας σειράς δυνάμεων (κυρίως ΕΑΑΚ, ATTACK, Ρεβάνς), ότι ρόλος των διαγραφών είναι να στείλουν πελάτες στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, παραγνωρίζουν τελείως τον ταξικό τους ρόλο, ότι δηλαδή αυτοί που διαγράφονται και προέρχονται κυρίως από τα πιο φτωχά και λαϊκά στρώματα, δεν θα έχουν και τα λεφτά για να πάνε στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Επίσης να σημειώσουμε πως η συζήτηση για διαγραφές φοιτητών έχει ξεκινήσει πολύ νωρίτερα από αυτή για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων. Επί της ουσίας, συγκαλύπτει τον πραγματικό ρόλο των διαγραφών

υποβαθμίζοντάς τις σε ένα οικονομικό ζήτημα και δεν αφήνει να αναπτυχθούν αντιστάσεις απέναντί τους.

Επιπλέον, οι διαγραφές έρχονται να εντατικοποιήσουν ακόμα περισσότερο τους όρους των σπουδών μας. Από το πρώτο κιόλας έτος, με την απειλή της διαγραφής πάνω από το κεφάλι μας, αναγκαζόμαστε να τρέχουμε συνεχώς από μάθημα σε μάθημα και από εργαστήριο σε εργαστήριο, σε σχολές των οποίων τα προγράμματα γίνονται ολοένα και πιο δύσκολα. Κάθε φοιτητής έχει τώρα τον φόβο, ότι στα ν+(ν/2) χρόνια θα διαγραφεί, έχοντας άρα αβέβαιο το αν θα καταφέρει να ολοκληρώσει τη σχολή του και να πάρει ένα πτυχίο.

Οι διαγραφές πάνε χέρι-χέρι με τα πειθαρχικά, άλλωστε, ο ίδιος νόμος που έφερε τις διαγραφές (Κεραμέως) και αυτός που τις εξειδίκευσε (Ζαχαράκη), προβλέπουν σχέδια, δήθεν, ασφάλειας στις σχολές (κάμερες, ελεγχόμενη είσοδο, πειθαρχικά κλπ.). Επίσης, οι διαγραφές είναι και η μέγιστη πειθαρχική ποινή. Μπορεί να τεθεί ζήτημα διαγραφής ενός φοιτητή ή αναστολής της φοίτησής του, για μια αντιγραφή σε ένα μάθημα, για συμμετοχή σε μια συνέλευση, ακόμα και για διαφωνίες με κάποιον καθηγητή. Ήδη, πολλοί φοιτητές σε όλη τη χώρα έχουν κληθεί σε πειθαρχικό για την πολιτική τους δράση. Η απειλή των διαγραφών ή και των πειθαρχικών είναι μέτρα που καταστέλλουν οποιονδήποτε τολμά να αντιδρά και δεν σκύβει το κεφάλι.

Επιχειρούν, να αποστειρώσουν τις σχολές από οποιουδήποτε είδους πολιτική ή πολιτιστική δράση. Δεν θέλουν να βλέπουμε οι φοιτητές το πανεπιστήμιο ως ένα χώρο δικό μας, στον οποίο κοινωνικοποιούμαστε, ανταλλάσσουμε ιδέες, συνδικαλιζόμαστε κλπ., αλλά ως ένα χώρο που μόνος μας ρόλος είναι να παρακολουθούμε μαθήματα και να φεύγουμε. Επομένως, χρησιμοποιούνται για να αποδυναμώνουν τις συλλογικές διαδικασίες και γενικότερα το ίδιο το φοιτητικό κίνημα.

Δεν μπορεί κανείς λοιπόν, να αρνηθεί, ότι οι διαγραφές αποτελούν τον πιο σκληρό ταξικό φραγμό και ταυτόχρονα ένα σημαντικό μέσο εντατικοποίησης και πειθάρχησης. Καταργώντας μια σειρά φοιτητικά δικαιώματα, στοχεύουν συνολικά το δικαίωμά μας στις σπουδές.

ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΦΟΙΤΗΤΗ
ΚΑΤΟ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ
ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΔΕΙΝΕΙ
ΦΡΑΓΜΟΣ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥΣ !
ΑΧΩΝΙΣΤΙΚΕΣ
ΚΙΝΗΔΕΙΣ
★
Μαθητική
Αντίσταση

Οι εξεταστικές του Γενάρη αποκάλυψαν πολλά...

Οι πρώτες εξεταστικές μετά την εφαρμογή των διαγραφών έδειξαν προς τα που πάει το πράγμα... Με το βάρος των πρώτων διαγραφών, φάνηκε ξεκάθαρα η εντατικοποίηση. Φοιτητές να τρέχουν και να μην φτάνουν, να κόβονται μαζικά. Καθηγητές με λυμένα τα χέρια να κάνουν κυριολεκτικά ό,τι θέλουν.

Οι καθηγητικές αυθαιρεσίες δεν είναι καινούργιο φαινόμενο, το πρωτότυπο ήταν το πόσο πιο έντονες ήταν αυτή τη φορά. Μαθήματα το ένα πάνω στο άλλο, ύλες ατελείωτες, θέματα πιο δύσκολα και ασαφή.

Αλλά και μετά τις εξεταστικές και την ανακοίνωση των πρώτων διαγραφών βλέπουμε τους φοιτητές να φοβούνται ακόμα περισσότερο στην προοπτική του ορίου σπουδών και να βιώνουν στο πετσί τους την εντατικοποίηση.

Παράλληλα από την αρχή του ακαδημαϊκού έτους βλέπουμε ένταση της καταστολής, των απειλών (αλλά και όχι μόνο) πειθαρχικών και αντιδραστικών τοποθετήσεων που απαιτούν από τους φοιτητές να μη σηκώνουν κεφάλι.

Η (μη) απάντηση του κινήματος

Απέναντι στη εφαρμογή των πρώτων διαγραφών, η απάντηση του φοιτητικού κινήματος ήταν τουλάχιστον αναντίστοιχη. **Επί της ουσίας, οι φοιτητικοί σύλλογοι δεν έχουν ακόμα απαντήσει στο ζήτημα των διαγραφών.**

Από τότε που ψηφίστηκε ο νόμος που αφορά τις διαγραφές, το 2022, και ακόμη περισσότερο από το Σεπτέμβριο του 2024 (που ξεκίνησαν συνεχείς δηλώσεις του ΥΠΑΙΘ για εφαρμογή των διαγραφών από το Δεκέμβριο του 2025) και τον Αύγουστο του 2025 (που ψηφίστηκε ο νόμος Ζαχαράκη για τα μέτρα ασφάλειας), δεν υπήρξε ουσιαστική κινητοποίηση του φοιτητικού κινήματος στην κατεύθυνση της ανατροπής των άδικων νόμων Κεραμέως και Ζαχαράκη.

Απέναντι στην εφαρμογή των διαγραφών δεν είδαμε να συγκροτείται ένα κίνημα με μαζικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις. Από την αρχή φαινόταν, πως στόχος του ρεφορμισμού δεν ήταν να ανοίξει το ζήτημα μαζικά στους φοιτητές, ούτε να μπλοκαριστεί ο νόμος, να μειωθεί όπου είναι δυνατό ο αριθμός αυτών που θα διαγραφούν.

Θεωρούμε, ότι όλες οι δυνάμεις βασικά, είχαν αποδεχτεί πως ο νόμος δεν μπορεί να ανατραπεί και πως θα γίνουν διαγραφές. Αυτή η βασική τοποθέτηση καθόρισε τη δράση τους. Ηλεκτρονικές συλλογές υπογραφών, άμαζες κινητοποιήσεις- «αποκλεισμοί» στις γραμματείες, παρακάλια στους καθηγητές και τους πρυτάνεις. Αυτά, κατά βάση καθόρισαν την όποια κίνηση αναπτύχθηκε "έναντια" στις διαγραφές. Γενικά, ούτε λόγος για Γενικές Συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις.

Παράλληλα, οι δυνάμεις του ρεφορμισμού έσπερναν μια σειρά αυταπάτες και μέσω των προτάσεών τους έκαναν αβάντα στο σύστημα.

Την ώρα που η εξεταστική του Σεπτέμβρη ήταν η τελευταία για εκατοντάδες χιλιάδες φοιτητές, πάλευαν για παραπάνω εξεταστικές (ΕΑΑΚ) και ενισχυτικά μαθήματα (ΚΝΕ), παραγνωρίζοντας όμως τον ρόλο των διαγραφών και λέγοντας, επί της ουσίας, ότι το μόνο που χρειάζεται για να μην διαγραφούμε είναι να... διαβάσουμε (και όσοι τελικά διαγραφούν μπορεί και να το άξιζαν).

Την ώρα που το υπουργείο βάφτιζε τους φοιτητές «αιώνιους», μια σειρά δυνάμεις έμπαιναν στη συζήτηση με τους όρους της κυβέρνησης και μιλούσαν για ενεργούς και ανενεργούς φοιτητές, ενώ ρωτούσαν ταυτόχρονα τις γραμματείες πόσοι είναι "ενεργοί", πόσο χρόνων είναι, πόσα μαθήματα χρωστάνε, λες και όσοι είναι πάνω από 25 και χρωστάνε πολλά αξίζουν να διαγραφούν.

Για καιρό, κρύβονταν πίσω από την (σωστή φυσικά) απόφαση των διοικητικών για απεργία - αποχή και παρουσίαζαν το ρόλο του φοιτητικού κινήματος, ως απλού υποστηρικτή του αγώνα των διοικητικών, ενώ στην πραγματικότητα, **η ανατροπή των διαγραφών αποτελεί καθήκον των ίδιων των φοιτητών οι οποίοι οφείλουν να βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του αγώνα.**

Σε όλη αυτή την περίοδο κυριάρχησαν από το μεγαλύτερο κομμάτι της αριστεράς, με πρώτα από όλα τα ΕΑΑΚ, τα αιτήματα απέναντι στους πρυτάνεις. Τους ζητούσαν να πάρουν θέση ενάντια στις διαγραφές. Πήραν βέβαια θέση, στη σύνοδο των Πρυτάνεων στο Βόλο τον Δεκέμβριο όπου τάχθηκαν ξεκάθαρα υπέρ των διαγραφών. Και από την απόφαση αυτή οι δυνάμεις του ρεφορμισμού ένωσαν «προδομένες», παραγνωρίζοντας το ρόλο των πρυτάνεων και των καθηγητών, οι οποίοι εφαρμόζουν την επίθεση σε κάθε πανεπιστήμιο.

Και, ενώ το Δεκέμβριο ένα-ένα τα τμήματα ανακοίνωναν διαγραφές, συνεχίστηκε η ίδια τακτική. Άρνηση να καλεστούν συνελεύσεις και μαζικές διαδηλώσεις, παρακάλια στους καθηγητές και ολιγάνθρωπες κινητοποιήσεις στις γραμματείες.

Μάλιστα, ενώ όλα τα τμήματα είχαν ανακοινώσει πάνω από 300.000 διαγραφές κάποιοι μίλαγαν για νίκες. Νίκη, είδε η ΑΤΤΑΚ στο γεγονός ότι κάποιες από τις λίστες που βγήκαν είχαν... λάθη.

Και τώρα ακόμα, που πάνω από 300.000 συμφοιτητές μας έχουν διαγραφεί, οι δυνάμεις του ρεφορμισμού συνεχίζουν να ζητάνε να γίνουν δεκτές οι αιτήσεις ακύρωσης - θεραπείας και πανηγυρίζουν όταν κάποια σύγκλητος τις δέχεται ή αφήνει εκπροσώπους των φοιτητικών συλλόγων να μιλήσουν στις συνελεύσεις των τμημάτων. Λες και το θέμα είναι να διαγραφούν λιγότεροι. Ούτε κουβέντα για ανατροπή των νόμων που έφεραν τις διαγραφές ή για να παρθούν πίσω όσες έχουν ήδη εφαρμοστεί.

Θα συνεχίσουμε έτσι;

Ενώ οι πρώτες διαγραφές έχουν ήδη γίνει και του χρόνου θα ακολουθήσουν αυτές των σχολών 5αετούς φοίτησης, το ερώτημα που κάθε δύναμη με αναφορά στο κίνημα οφείλει να απαντήσει, είναι τι θα κάνουμε. Όλες ανεξαιρέτως οι δυνάμεις του ρεφορμισμού (ΠΚΣ, ΕΑΑΚ, ΑΤΤΑΚ,

ΡΕΒΑΝΣ κλπ.), μάλλον έχουν αποφασίσει ήδη ποια στάση θα κρατήσουν. Υποταγή και αποδοχή. Όπως κάνουν μέχρι τώρα, έτσι θα συνεχίσουν να αποδέχονται τις διαγραφές ως κανονικότητα. Θα συνεχίσουν να διαπραγματεύονται με το υπουργείο πόσοι θα διαγραφούν, ενώ η πλειοψηφία των φοιτητών πετιέται εκτός πανεπιστημίων. Παρά το γεγονός ότι ο πιο σκληρός ταξικός φραγμός εφαρμόζεται, αυτοί επιλέγουν να μιλάνε για άλλες -σημαντικές μεν, δευτερεύουσες δε- πτυχές της επίθεσης. Όσο θα συνεχίσουν να τρέχουν πίσω από τους Πρυτάνεις και τους καθηγητές, παρακαλώντας τους για μια τοποθέτηση, ενώ αυτοί θα συνεχίζουν να εφαρμόζουν κατά γράμμα την επίθεση.

Μ' αγώνες θα ανατρέψουμε τις διαγραφές

Η ανατροπή των διαγραφών δεν είναι ένα ζήτημα που έληξε. Μπορεί η κυβέρνηση να πέτυχε μια μεγάλη νίκη με την εφαρμογή των πρώτων διαγραφών, αλλά τίποτα δεν έχει κριθεί.

Το φοιτητικό κίνημα μπορεί να ανατρέψει για άλλη μια φορά τις διαγραφές. Αυτό δεν είναι μια κούφια επίκληση στην ιστορία του φοιτητικού κινήματος που έχει ανατρέψει τις διαγραφές ξανά στο παρελθόν. **Είναι μια πραγματική δυνατότητα.**

Οι φοιτητές, ο λαός και η νεολαία είμαστε οργισμένοι με την αντιλαϊκή πολιτική που καταργεί δικαιώματα. Αυτό φαίνεται σε κάθε κουβέντα, σε κάθε ευκαιρία που μας δίνεται να εκφράσουμε την οργή μας. Χαρακτηριστικές, οι τεράστιες απεργίες στις 28 Φλεβάρη πέρυσι και φέτος που απέδειξαν πως ο λαός και η νεολαία είναι ένα καζάνι που βράζει.

Αυτή την οργή πρέπει να κάνουμε αγώνα, ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική των ταξικών φραγμών, που μας πετάει έξω από τα πανεπιστήμια. Μπορούμε να ανατρέψουμε τις διαγραφές. Μέσα από τους φοιτητικούς μας συλλόγους. Με μαζικές Γενικές Συνελεύσεις, Καταλήψεις σε κάθε σχολή και διαδηλώσεις σε κάθε πόλη.

Χωρίς αυταπάτες για το ρόλο των καθηγητών, χωρίς λογικές που λένε πως τις διαγραφές θα τις ανατρέψουν κάποιοι λίγοι αντιπρόσωποι, η ΚΝΕ, οι αγωνιστές εκλεγμένοι ή όποιος άλλος. Μαζί με τους πραγματικούς του συμμάχους, τους μαθητές, τους φοιτητές, τους εργαζόμενους, όλο το λαό που πλήττεται από την επίθεση. Η ανατροπή των διαγραφών είναι καθήκον του φοιτητικού κινήματος. Αφορά κάθε έναν φοιτητή και φοιτήτρια. Αφορά τους φοιτητικούς μας συλλόγους. Λόγο σε αυτόν τον αγώνα έχουμε όλοι.

Μπορεί οι νόμοι να ψηφίζονται στη βουλή και να εφαρμόζονται από τα υπουργεία και τις διοικήσεις, αλλά ανατρέπονται στο δρόμο μέσα από τους αγώνες. Το σύστημα μπορεί να έχει τους νόμους, αλλά εμείς έχουμε τη δύναμη της συλλογικότητάς μας. Έχουμε τους φοιτητικούς μας συλλόγους. Αυτό το δρόμο, του αγώνα για την ανατροπή της επίθεσης πρέπει να βαδίσουμε και όλοι εμείς, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες. **Στη μάχη της γενιάς μας θα βγούμε νικητές.**

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Να μην παραδώσουμε τα κεκτημένα μας

Παναγιώτης Μακρυπούλιας, Μηχανολόγων Μηχανικών Πάτρα
Γιώτα Μουγιάκου, Μηχανολόγων Μηχανικών Πάτρα

Το τελευταίο διάστημα, και ιδιαίτερα μετά το κίνημα ενάντια στον νόμο Πιερρακάκη, παρατηρούμε μεγάλη αδράνεια μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους. Οι φοιτητές παρότι ενδιαφέρονται για τα ζητήματα της καθημερινότητας, τους αντιφοιτητικούς και αντιλαϊκούς νόμους, τον πόλεμο και ανά διαστήματα κατεβαίνουν μαζικά στον δρόμο, δεν μπαίνουν στα συλλογικά τους όργανα. Ενώ ο κόσμος αναζητά απαντήσεις στα προβλήματά του, δεν ψάχνει να τις βρει στις συλλογικές διαδικασίες, τις γενικές συνελεύσεις, τις διαδηλώσεις, τις φοιτητικές εκλογές. Ειδικά στα μικρότερα έτη ο συνδικαλισμός έχει δαιμονοποιηθεί και οι νεότερες γενιές έχουν γαλουχηθεί στην λογική του ατομικού δρόμου, του μόχθου για τις σπουδές και της πλήρους ανεμπιστοσύνης στην οργανωμένη πάλη. Για αυτή την κατάσταση ευθύνονται και οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής Αριστεράς, που καλλιεργούν λογικές ανάθεσης και ηττοπάθειας, αλλά κυρίως το σύστημα της εκμετάλλευσης και οι εκφραστές του μέσα στα Πανεπιστήμια.

Η επίθεση του συστήματος είναι καθημερινή

Οι λογικές του ατομικού δρόμου, της παραγωγικότητας, του να πατήσεις επί πτωμάτων, δεν έρχονται στον κόσμο «φυσικά» και «ουρανοκατέβητα». Καλλιεργούνται από το σύστημα με το κλίμα που δημιουργεί ήδη από τα μαθητικά χρόνια (ΕΒΕ, Τράπεζα Θεμάτων, Εθνικό Απολυτήριο) αλλά και με τους ταξικούς νόμους που περνάει στην εκπαίδευση. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα ο νόμος Κεραμέως με **το μέτρο των διαγραφών** το οποίο έχει ήδη πετάξει από το πανεπιστήμιο 308.605 συμφοιτητές μας. Πέρα από την ταξικότητα αυτού του μέτρου, στόχος αποτελεί και η **αποπολιτικοποίηση και πειθαρχηση** των φοιτητών. Με την απειλή της διαγραφής ένας φοιτητής δεν έχει ελεύθερο χρόνο, την «πολυτέλεια» της κοινωνικοποίησης, πόσο μάλλον χρόνο για συνδικαλισμό, συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις και τις διαδηλώσεις.

Παράλληλα, αυτός ο νόμος προβλέπει μία σειρά μέτρα που αποσκοπούν στο χτύπημα του συνδικαλισμού. Ένα από αυτά είναι **το μέτρο των πειθαρχικών** το οποίο αποσκοπεί στο να χτυπήσει αγωνιστές φοιτητές και να τρομοκρατήσει όποιον προσπαθήσει να σηκώσει ανάστημα σε αυτό το

σάπιο σύστημα. Ο διωκόμενος φοιτητής προβλέπεται να περάσει από πειθαρχικό συμβούλιο και να δεχθεί ποινές οι οποίες μπορεί να φτάσουν την **αναστολή φοίτησης, ακόμα και την διαγραφή!** Υπάρχουν πολλά παραδείγματα συμφοιτητών μας που διώκονται επειδή συμμετείχαν σε κινητοποιήσεις και καταλήψεις, γεγονός που επιβεβαιώνει την επιδίωξη του συστήματος να χτυπήσει τον συνδικαλισμό. Αντίστοιχα, **τα συμβούλια Κεραμέως**, ένα ακόμα μέτρο που προβλέπει αυτός ο αντιδραστικός νόμος, έρχονται να αντικαταστήσουν τους φοιτητικούς συλλόγους. Τα συμβούλια Κεραμέως αποτελούν μια προσπάθεια να απονομιμοποιήσουν τα όργανά μας και να θεσμοθετήσουν **αχρωμάτιστα ψηφοδέλτια και ηλεκτρονικές εκλογές**. Φαίνεται πόσο τους ενοχλεί και τους τρομάζει ο φοιτητικός συνδικαλισμός και προσπαθούν απεγνωσμένα να αποστειρώσουν πλήρως τα πανεπιστήμια. Θέλουν συλλόγους αδρανείς έως και απονεκρωμένους, πανεπιστήμια χωρίς παρατάξεις και σχήματα, αφίσες και ελευθερία έκφρασης. Η εναλλακτική που προσφέρουν είναι ηλεκτρονικές εκλογές που αναδεικνύουν «ανεξάρτητους» εκπροσώπους φοιτητών που θα συνομιλούν με τους καθηγητές και θα συμμετέχουν στα πειθαρχικά συμβούλια, απογειώνοντας την συνδιοίκηση. Φοιτητές που θα γίνονται ρουφιάνοι μέσα στους συλλόγους και θα συμμετέχουν στην εφαρμογή και το βάθεμα της επίθεσης.

Οι εκφραστές του συστήματος ενάντια στους φοιτητές

Βέβαια, όλα αυτά δεν θα μπορούσαν να είναι εφικτά χωρίς ΔΑΠ, ΠΑΣΠ, ΔΙΚΤΥΟ να κάνουν την βρώμικη δουλειά του συστήματος μέσα στα πανεπιστήμια. **Υπερασπίζονται τα πειθαρχικά, τις διαγραφές, τα 13ωρα, τον πόλεμο και την σφαγή στην Παλαιστίνη. Είναι οι δυνάμεις που διαχρονικά κατεβάζουν αφίσες, σβήνουν συνθήματα, σπάνε καταλήψεις. Είναι αυτοί που έχουν καλέσει τα ΜΑΤ για να σπάσουν συνελεύσεις, που ρουφιανεύουν φοιτητές με συνδικαλιστική δράση.** Προσπαθούν να πείσουν τους φοιτητές ότι ο συνδικαλισμός, τα συλλογικά όργανα, οι διαδηλώσεις είναι πράγματα στα οποία δεν θα έπρεπε να συμμετέχουν. Σε όλα αυτά είναι γνωστό ότι οι ΔΑΠιτες είναι οι μεγαλύτεροι τραμπούκοι, αυτοί που κραυγαλέα προσπαθούν να περάσουν τη γραμμή

του συστήματος και να διαλύσουν τους συλλόγους. Παρόλα αυτά, δεν πρέπει να βγάζουμε λάδι τις δυνάμεις της ΠΑΣΠ και του ΔΙΚΤΥΟΥ (άλλα και όποιον εμφανίζεται ως δήθεν ανεξάρτητος και υπερασπίζεται την κυβερνητική γραμμή στα πανεπιστήμια). Και οι δύο είναι πρώην κυβερνητικές παρατάξεις εξάλλου, που προσπαθούν να δείξουν ένα αγωνιστικό προφίλ (μέσω της αντι-ΔΑΠ ρητορικής τους) κρύβοντας την συστημική σαπίλα που τους διακατέχει. Κρύβοντας ότι ούτε εκείνοι θέλουν γενικές συνελεύσεις, ούτε εκείνοι κατεβαίνουν σε πορείες και σίγουρα είναι ενάντια σε καταλήψεις και στην οργανωμένη πάλη των φοιτητών.

Η ρεφορμιστική αριστερά έχει ευθύνες

Παρότι οι ευθύνες του συστήματος και των δυνάμεων που το εκπροσωπούν είναι τεράστιες, οφείλουμε να καταλογίζουμε τις απαραίτητες ευθύνες στις δυνάμεις του ρεφορμισμού. Και αυτές οι δυνάμεις που καλλιεργούν τη **λογική της ανάθεσης** και καλούν τους φοιτητές να ψηφίσουν χωρίς να επιδιώκουν την εμπλοκή τους σε κινητοποιήσεις, διαδηλώσεις, καταλήψεις. Την **λογική της αναμονής από καθηγητές και πρυτάνεις**, λες και αυτοί δεν είναι οι υλοποιητές της επίθεσης. Αυτές είναι οι δυνάμεις που αντιμετωπίζουν τους φοιτητές σαν ακολουθητές και ψηφοφόρους, βλέπουν τους συλλόγους σαν σφραγίδες και καπηλεύονται το όνομα του φοιτητικού συλλόγου για δικές τους δράσεις. Αλλά για να γίνει πιο αντιληπτή η δράση αυτών των δυνάμεων στους συλλόγους πρέπει να πάρουμε πιο καθημερινά και στοχευμένα παραδείγματα.

Ξεκινώντας με τις δυνάμεις της ΠΚΣ-ΚΝΕ ή μάλλον με τους «εκλεγμένους με την Πανσπουδαστική». Αυτή είναι η δύναμη που θεωρεί ότι τα προβλήματα λύνονται με **επιστολές σε υπουργούς** και παρακαλετά σε καθηγητές και πρυτάνεις. Έχουν θεωρητικοποιήσει την λογική της ανάθεσης, εκλέγουν εκπροσώπους σε κάθε συνδιαχειριστική θέση, στέλνουν τους προέδρους των ΔΣ να «διεκδικήσουν» αιτήματα σε συνελεύσεις τμημάτων και κάνουν **το αγωνιστικό τους κρεσέντο στο ΜΑΣ**, εκεί που «συντονίζονται χιλιάδες σύλλογοι πανελλαδικά». Έχουν αλλεργία σε μαζικές συνελεύσεις, αντιπολεμικές-αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις και οτιδήποτε δεν έχουν καλέσει οι ίδιοι. Προβάλλουν ένα προφίλ που αποτρέπει τους φοιτητές να συμμε-

τέχουν στις συλλογικές διαδικασίες και αντ' αυτού τους προτρέπει να αγωνιστούν αποκλειστικά με τις γραμμές της ΚΝΕ.

Από την άλλη οι δυνάμεις Attack-Ρεβάνς-σχήματα που σχετίζονται με την ΑΡΙΣ, ακολουθούν πιστά τις λογικές της ΚΝΕ φορώντας ένα πιο αγωνιστικό πρόσωπο. Δείχνουν πλήρη **ανεμπιστοσύνη στις δυνάμεις του κόσμου** αφού παρουσιάζονται ως μεσοίς μέσα από ακτιβιστικές δράσεις, ενώ παράλληλα έχουν παρατήσει πλήρως την προσπάθεια μαζικοποίησης των συλλογικών οργάνων, έχοντας κεντρική γραμμή την συνδιαλλαγή και την υποταγή και όχι την αναμέτρηση με την πολιτική του συστήματος, πράγμα που υποτιμάει την αναγκαιότητα συλλογικής πάλης. Σπάνια προπαγανδίζουν τις συνελεύσεις που καλούνται και πατάνε στην απογοήτευση του κόσμου για να μην καλεστούν νέες (ή και αντίστροφα, απαντωτά καλέσματα που δεν μαζικοποιούνται και αποτυπώνουν την εικόνα στον σύλλογο ότι δεν μπορεί ποτέ να βγάλει γενική συνέλευση), συμβάλλοντας έτσι στην απονέκρωση των συλλόγων. Η τελευταία νότα αυτού του παραγράφου δεν θα μπορούσε να είναι άλλη από τα ΕΑΑΚ. Αυτή η δύναμη είχε εξαφανιστεί από τα πανεπιστήμια για μήνες μετά από την **εγκληματική επίθεση στο Πολυτεχνείο**. Τώρα έχει επιστρέψει στις σχολές, σαν να μη συνέβη τίποτα, τραμπουκίζοντας συνδικαλιστές και δημιουργώντας αποκρουστικό κλίμα σε όποιον θέλει να ασχοληθεί με τα ζητήματα του συλλόγου του. Ταυτόχρονα, όλοι οι παραπάνω έχουν υιοθετήσει την τακτική της **απολιτικής προσέγγισης των φοιτητών και πολιτική παρέμβαση αισθητικής TikTok**, δημιουργώντας λάθος εικόνα για το τι είναι ο συνδικαλισμός και η Αριστερά εν γένει. Με τα μέσα και τους τρόπους που προβάλλουν τις συλλογικές διαδικασίες γελοιοποιούν τελείως κάθε θεσμό του φοιτητικού συλλόγου και συμβάλλουν στον εκφυλισμό των γενικών συνελεύσεων, των εκλογών και του τρόπου λειτουργίας των ΔΣ. Παράλληλα, δεν μπορούμε να ξεχνάμε τον αποδιοργανωτικό, αποπροσανατολιστικό ρόλο που παίζει η αναρχία. Παρά τις άπειρες μορφές και εκφάνσεις της, συνήθως στέκεται ενάντια στις εκλογές, αλλά και βάσει ιδεολογίας τάσσεται ενάντια στην συλλογική πάλη και την οργάνωση των φοιτητών.

Στο αντίστοιχο κλίμα, οι παραπάνω δυνάμεις υιοθετούν πρακτικές που εκφυλίζουν τους τρόπους λειτουργίας των φοιτητικών συλλόγων και του συνδικαλισμού. Καλούν κινητοποιήσεις και διεκδικούν αιτήματα όχι ως εκπρόσωποι ΔΣ, αλλά ως μέλη σχημάτων και καρπώνονται τυχών «νίκες». Δεν προωθούν την πάλη μέσα από τον φοιτητικό σύλλογο και δεν καλούν δράσεις μέσα από τα συλλογικά όργανα,

να, αλλά κινούνται αυτόνομα και έξω από τους φοιτητές για να μπορούν και αυτοί να παρουσιάζουν ψεύτικες νίκες. Οι σχολές έχουν πλημμυρίσει από υλικά και ανακοινώσεις που παρουσιάζουν πως το τάδε σχήμα είχε την τάδε νίκη, οι εκλεγμένοι με την Πανσπουδαστική κατάφεραν το δείνα πράγμα. Αυτή η εικόνα δεν δείχνει στον φοιτητή ότι υπάρχει ένας οργανωμένος σύλλογος μέσα από τον οποίο μπορεί να αγωνιστεί, αλλά μόνο δυνάμεις τις οποίες πρέπει να ψηφίσει για να αγωνιστούν εκείνες για αυτόν. Ταυτόχρονα, αντιστρέφει την πραγματικότητα (ότι γενικά νικάμε ενώ μετράμε μία σειρά χτυπημάτων) και δεν θέτει τους φοιτητές σε θέση μάχης.

Η συνολικότερη στάση της Αριστεράς είναι κάθε άλλο παρά προωθητική για τους συλλόγους και την μαζικοποίηση των οργάνων τους. Απογοητεύουν κάθε άνθρωπο που αναζητά απαντήσεις στα προβλήματά του, αφού τα μέσα πάλης και οι λογικές τους δεν βασίζονται σε αγωνιστικές πρακτικές που εμπλέκουν τον κόσμο αλλά σε λογικές που συνδιαισθάνονται και συμβιβάζονται με το σύστημα. Διασπούν τις διαδικασίες των συλλόγων και εκτός από τις Γενικές τους Συνελεύσεις παίρνει η μπάλα και τις φοιτητικές εκλογές. Δεν είναι λίγα τα παραδείγματα που σχολές κάνουν 2 και 3 διαφορετικές εκλογικές διαδικασίες με ευθύνη τόσο των συστημικών δυνάμεων όσο και της Αριστεράς. Ένας μέσος φοιτητής που θέλει να αγωνιστεί δεν χωράει στους σχεδιασμούς κάθε ρεφορμιστή. **Ένας μέσος φοιτητής έχει την ανάγκη να συμμετέχει στις γενικές του συνελεύσεις, να φτιάξει ο ίδιος του πανό του συλλόγου του για να κατεβεί στον δρόμο, να συμμετέχει ενεργά στην κατάληψη της σχολής του.** Η πλειοψηφία της Αριστεράς δεν βάζει αυτό το πρόταγμα, ενώ ο φοιτητόκοσμος έχει ανάγκη την οργανωμένη πάλη. Η τωρινή κατάσταση των συλλόγων δίνει την ελευθερία σε κάθε οπορτουνιστή να «διαφημίσει» τον εαυτό του χωρίς να γίνεται υπόλογος στους φοιτητές, κάτι που σε άλλη φάση του κινήματος δεν θα επιτρεπόταν από τους ίδιους τους φοιτητές.

Να ζωντανέψουμε τους συλλόγους μας – Να χτίσουμε το κίνημα που χρειαζόμαστε

Με την κατάσταση που επικρατεί αυτή τη στιγμή στους συλλόγους, και το συνεχόμενο βάθεμα της επίθεσης, αντιλαμβανόμαστε πως η ανάγκη για οργανωμένη πάλη είναι πιο επιτακτική από ποτέ. Η καθημερινότητά μας πλέον χαρακτηρίζεται από **ένταση της φασιστικοποίησης και της καταστολής**. Περνάνε μέτρα όπως οι διαγραφές που πετάνε παιδιά από φτωχές και λαϊκές οικογένειες έξω από τα πανεπιστήμια. Διώκουν με πειθαρχικά

τους φοιτητές που «τολμάνε» να υψώσουν κεφάλι ενάντια στο σάπιο μέλλον που μας προετοιμάζουν. Μας στερούν διαχρονικές κατακτήσεις όπως το άσυλο αγώνων στα πανεπιστήμια και καθημερινά χτυπιούνται γενικές συνελεύσεις και καταλήψεις. **Χτυπάνε διαδηλώσεις, ρίχνουν χημικά σε νέους και παιδιά, κυνηγάνε μαθητές που κάνουν κατάληψη με drone!** Όλα τα παραπάνω, σε συνδυασμό με την προετοιμασία να μας στείλουν στα σφαγεία των ιμπεριαλιστών, καθιστούν την ανάγκη για μαζικοποίηση των συλλογικών οργάνων πιο επιτακτική από ποτέ.

Αντικρίζοντας όσα μας φέρνουν καταλαβαίνουμε ότι πρέπει να αγωνιστούμε για να κατακτήσουμε τα δικαιώματά μας! Οφείλουμε να συμμετέχουμε μαζικά στις γενικές μας συνελεύσεις, να εμπλεκόμαστε άμεσα με τις διαδικασίες του συλλόγου και να προφυλάσσουμε κάθε μία από αυτές. Ένα από αυτά τα όργανα που συμβάλλουν στην οργάνωση του αγώνα μας και των διεκδικήσεων είναι και οι φοιτητικές εκλογές. Εκλογές φτιαγμένες από εμάς για εμάς, θεσμοθετημένες μέσα από κινηματικές διαδικασίες για την καλύτερη οργάνωση των συλλόγων. Εκλογές που θα βγάλουν εκπροσώπους που δεν θα χρησιμοποιούν τους συλλόγους σαν σφραγίδες για τους δικούς τους σκοπούς, αλλά θα προωθούν την σωστή και ζωντανή λειτουργία των συλλόγων.

Η επίθεση του συστήματος αλλά και η εκφυλιστική στάση της Αριστεράς έχουν εκτοξεύσει την αποχή από τις φοιτητικές εκλογές. Για αυτό φέτος η ανάγκη να απαντηθεί η αποχή και **να μπούμε μαζικά και ενεργά στις προεκλογικές συζητήσεις και διαδικασίες και στην ημέρα των εκλογών** είναι πιο μεγάλη από ποτέ. Να συμβάλλουμε στην ενίσχυση της κατεύθυνσης που θέλει να βάλει φραγμό στον εκφυλισμό των διαδικασιών μας, δεν αντιμετωπίζει τους συλλόγους σαν σφραγίδες αλλά θέτει τους φοιτητές υποκείμενα στην πάλη τους. Στις εκλογές πρέπει να ψηφίσουμε όχι με γνώμονα ποιος έχει την πιο τρανταχτή αντι-ΔΑΠ φρασεολογία, αλλά με γνώμονα ποιας δύναμης η άποψη θέλει να αναζωογονήσει τους συλλόγους και να πάει μπροστά το φοιτητικό κίνημα.

Τα συλλογικά μας όργανα είναι τα μόνα που μπορούν να δώσουν απάντηση στα προβλήματά μας. Αυτά είναι τα εργαλεία μας ενάντια στο σύστημα που μας καταπιέζει, ενάντια στην λογική της εκμετάλλευσης και της εντατικοποίησης και μια καθημερινότητα που σιγά σιγά μας προετοιμάζει να γίνουμε κρέας για τα κανόνια τους. **Με όπλα μας τις Γενικές Συνελεύσεις – Καταλήψεις – Διαδηλώσεις να ζωντανέψουμε τους συλλόγους μας και να χτίσουμε ένα φοιτητικό κίνημα που αγωνίζεται, διεκδικεί και κερδίζει!**

Ποιοι είναι και τι κάνουν οι φασίστες στα σχολεία;

Μ.Π.

Μαθήτρια Β' Λυκείου
Καλλιτεχνικού Λυκείου Γέρακα

Τον τελευταίο καιρό έχει παρατηρηθεί η εμφάνιση φασιστών στα σχολεία και στους χώρους της νεολαίας. Τα περιστατικά με φασιστικά χαρακτηριστικά αυξάνονται συνεχώς. Από τις καταλήψεις για το μακεδονικό το 2018 μέχρι τις επανειλημμένες φασιστικές επιθέσεις κυρίως προς μαθητές με κινηματική δράση ή μειονότητες. Με τις αφορμές των επιθέσεων να είναι από το τί απόψεις εκφράζουν μέχρι και την μπλούζα που φοράνε.

Η δράση τους μέσα στα σχολεία τον τελευταίο καιρό έχει ενταθεί ιδιαίτερα. Εμποδίζουν τις κινηματικές δράσεις, σπάνε τις καταλήψεις, τρομοκρατούν συμμαθητές τους οι οποίοι έχουν πολιτική δράση και αναπαράγουν αντιδραστικές και εθνικιστικές απόψεις. Ακόμη σε σχολεία όπου έχουν «δύναμη» φροντίζουν αυτό να είναι γνωστό ώστε να μην ακούγονται άλλες απόψεις, λειτουργώντας ως απειλή στους μαθητές που προσπαθούν με κάποιο τρόπο να αντιδράσουν.

Οι ομάδες αυτές παρουσιάζονται ως «αντισυστημικές». Υποστηρίζουν πως η κυβέρνηση είναι παρά είναι προοδευτική και υιοθετεί τη λεγόμενη woke agenda και ότι ο κόσμος «παραστρατεί» μέχρι και εξισλαμίζεται. Μέσα σε όλη αυτή την ψεύτικη πραγματικότητα την οποία παρουσιάζουν, οι ίδιοι προβάλλονται ως την λύση που χρειάζεται ο κόσμος και θα μπορέσει να γυρίσει την κοινωνία στη σωστή κατεύθυνση! Αποδίδουν προβλήματα όπως η φτώχεια και η ανεργία, όπου μαστίζουν ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας, στα πιο αδύναμα κομμάτια, μειονότητες και ιδιαίτερα πρόσφυγες-μετανάστες. Αναγνωρίζοντας ως «εχθρούς» του λαού και της νεολαίας όχι το σύστημα και την κυβέρνηση που ευθύνονται για τα προβλήματα αυτά, αλλά τους μετανάστες και τους πρόσφυγες που όπως λένε χαρακτηριστικά «έρχονται και κλέβουν τις δουλειές».

Ρίχνοντας το φταίξιμο στις πιο αδύναμες ομάδες απαλλάσσουν την κυβέρνηση και το σύστημα από κάθε ευθύνη. Ακόμη όταν κατηγορούν τις κυβερνήσεις, οι οποίες πνίγουν τους μετανάστες στο Αιγαίο, για «υπερβολική ανοχή» απέναντί τους, ξεπλένουν τα εγκλήματα του συστήματος. Οι υποτιθέμενες λοιπόν αντισυστημικές ομάδες στην πραγματικότητα, όχι απλώς δεν πάνε κόντρα στο σύστημα, αλλά συμβάλλουν στην δημιουργία ψευδαίσθησης περί προοδευτικής κυβέρνησης. Εικόνα που συμβαδίζει απόλυτα με το αφήγημα των κυβερνήσεων της δύσης που παρουσιάζονται ως δημοκρατικές και απελευθερωμένες.

Μόνο βοηθητικές μπορούν να είναι οι ιδέες αυτές προς το σύστημα. Το αφήγημα των φασιστών είναι που σπρώχνει την νεολαία να σφαγιαστεί στους άδικους πολέμους των ιμπεριαλιστών, ως υποχρέωση απέναντι στην πατρίδα. Επιπλέον είναι αυτοί οι οποίοι πολλές φορές παίρνουν τον ρόλο του «μπάτσου» μέσα στα σχολεία, σπάνε καταλήψεις και τραμπουκίζουν μαθητές με κινηματική δράση. Είναι οι ίδιοι που μέσα στα σχολεία προωθούν τις απόψεις που το σύστημα θέλει να περάσει. Από την περίπτωση της Παλαιστίνης, μέχρι τις δολοφονίες μεταναστών από το λιμενικό και ακόμη τα μαθητικά ζητήματα, η θέση τους θα είναι πάντα με το σύστημα.

Όσο λοιπόν και αν προσπαθούν να πείσουν ότι είναι «αντισυστημικοί» και «ανεξάρτητοι» δεν μπορούν να κρύψουν πως είναι κομμάτι του συστήματος. Όσο και αν το 2018 καπηλεύονταν τις καταλήψεις, το κατεξοχήν δηλαδή μέσο αγώνα των μαθητών, για τους δικούς τους σκοπούς, όσο και αν πασχίζουν να πείσουν πως οι ιδέες τους είναι κατά της κυβέρνησης δεν τα καταφέρνουν. Στην πραγματικότητα ο φασισμός είναι γέννημα και θρέμμα του συστήματος, εκφράζει τις πιο σάπιες ιδέες του και εξυπηρετεί την ανάγκη του να μπορέσει να διοχετεύσει κάπου την λαϊκή οργή και την ευθύνη του για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο λαός. Τόσο λοιπόν η ευθύνη όσο και ο θυμός μεταφέρεται στους αδύναμους της κοινωνίας. Τέλος αναλαμβάνουν την βρώμικη δουλειά του συστήματος αφού χάρες σε αυτούς, πολλές φορές η κυβέρνηση δεν καταλογίζεται την καταστολή των μαθητικών αγώνων.

Φυσικά δεν είναι τυχαία η ένταση του φαινομένου τα τελευταία χρόνια. Σε μία περίοδο πολέμων όπου η κυβέρνηση προετοιμάζει για ενδεχομένη συμμετοχή της χώρας, το σύστημα έχει ανάγκη περισσότερο παρά ποτέ την ύπαρξη και την διάδοση των φασιστικών ιδεών, ιδιαίτερα στην νεολαία! Την ίδια δουλειά, που κάνουν οι διαφημίσεις που καλούν τις γυναίκες στον στρατό για να υπηρετήσουν την πατρίδα τους, κάνουν και οι φασίστες. Ενώ σε μια περίοδο που η κυβέρνηση περνάει το ένα νομοσχέδιο μετά το άλλο, και οι μαθητές έρχονται αντιμέτωποι με ένα μαύρο μέλλον μπροστά τους, πρέπει το σύστημα να φροντίσει ότι η οργή η οποία υπάρχει δεν θα ξεσπάσει ενάντιά του. Ο φασισμός λοιπόν εδώ πέρα παίζει διπλό ρόλο καθώς φροντίζει και για την ανακατεύθυνση του θυμού αυτού αλλά και για την καταστολή του. Τέλος οι φασιστικές ομάδες βρίσκουν πρόσφορο έδαφος στους μαθητές στην βάση της έλλειψης της αριστερής παρέμβασης σε ιδεολογικό, πολιτικό και κινηματικό επίπεδο, στα σχολεία.

Ο φασισμός όμως δεν είναι ανίκητος. Οι μαθητές αν και βιώνουν καθημερινά την καταστολή που προέρχεται από το σύστημα, είτε από την ίδια την κυβέρνηση, είτε από τους φασίστες, βρίσκονται στην πρώτη γραμμή των αγώνων, όποτε τους δίνεται η ευκαιρία. Μπροστά στο μαύρο μέλλον που τάζουν στην νεολαία φραγμός είναι το κίνημα! Στον φασισμό απαντάμε με αγώνας απέναντι στο σύστημα που τον δημιουργεί!

ΟΙ ΣΕΙΡΗΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΗΧΟΥΝ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ ΑΠΟ ΠΟΤΕ

Οι φοιτητικοί σύλλογοι σε αντιπολεμική τροχιά

Γεωργία Αναστασίου, Χημικό Ιωαννίνων
Θοδωρής Παυλίδης, ΒΕΤ Ιωαννίνων

Οι εξελίξεις καθημερινά μας φέρνουν όλο και πιο κοντά σε έναν γενικευμένο πόλεμο. Οι ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστών όλο και οξύνονται. Το μέτωπο στην Ουκρανία ξεπερνάει τα 4 χρόνια. Η σφαγή του παλαιστινιακού λαού από το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ συνεχίζεται, πολεμικά μέτωπα ξεσπούν διαρκώς, με πιο τρανό παράδειγμα τους βομβαρδισμούς σε Ιράν και Λίβανο από ΗΠΑ-Ισραήλ! Σε αυτό το καζάνι που βράζει, σφαγιάζουν λαούς για τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και εμπλέκουν την νεολαία όλο και περισσότερο.

Προετοιμασία πολέμου σημαίνει τσάκισμα δικαιωμάτων!

Η χώρα μας όντας διπλά εξαρτημένη από Ευρωπαίους και Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, ευθυγραμμίζεται πλήρως στις επιταγές τους, δηλώνοντας ξεκάθαρα ότι εάν χρειαστεί ο λαός θα ματώσει για χάρη τους. Στη βάση αυτή όπου το σύστημα δεν έχει τίποτα άλλο να υποσχεθεί εκτός από μαυρίλα και πόλεμο, προετοιμάζουν και την νεολαία να γίνει κρέας για τα κανόνια τους. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι αλλαγές στην στρατιωτική θητεία, η εθελοντική στράτευση των γυναικών, (γιατί η προστασία της χώρας δεν είναι μόνο αντρικό ζήτημα αλλά "ευθύνη" όλων!) το φασιστικό και εθνικιστικό δηλητήριο που χύνεται καθημερινά από το πολιτικό προσωπικό, όπως οι δηλώσεις Δένδια πως «πρέπει να συνηθίσουμε σε φέρετρα με σημαίες» και «να αποκτήσουν οι Ευρωπαίοι πνεύμα αυτοθυσίας».

Σκοπός του συστήματος είναι η ιδεολογική παρέμβαση στην νεολαία, η οποία όσο και να θέλουν δεν συμβιβάζεται με την ιδέα του πολέμου. Εντείνουν την επίθεση σε αυτήν, εφαρμόζοντας μια σειρά από νόμους (διαγραφές, πειθαρχικά, μέτρα καταστολής). Θέλουν μία νεολαία με σκυμμένο το κεφάλι, που να μην αντιδρά. Να μην εναντιώνεται στην πολιτική που την πετάει από το πανεπιστήμιο και την εκπαίδευση, που αργότερα θα την βλέπει ως αναλώσιμη. Επιδιώκουν να σπείρουν ένα κλίμα τρομοκρατίας, όπου οι φοιτητές δεν θα βλέπουν την οργανωμένη πάλη ως απάντηση στα ζητήματά τους, αλλά τον ατομικό δρόμο μέσω του οποίου το τέρας του πολέμου δεν θα μπορεί να απαντηθεί. Θέλουν να νομιμοποιήσουν

στις συνειδήσεις μας τους πολέμους, τις σφαγές, τους «πνιγμούς» προσφύγων στο Αιγαίο, την ώρα που έτσι και αλλιώς οι «μεγάλοι του πλανήτη» ετοιμάζονται για το μεγάλο «μπαμ». Το σύστημα κάνει ξεκάθαρο πως δεν έχει τίποτα να μας προσφέρει πέρα από πόλεμο, φτώχεια, ακρίβεια, καταστολή. Μας στερούν την προοπτική και τσακίζουν ένα-ένα όλα τα δικαιώματά μας!

Οργάνωση μέσα από τους συλλόγους μας

Ως φοιτητές οφείλουμε να εμπλακούμε στα συλλογικά μας όργανα. Μέσω των γενικών συνελεύσεων, που είναι το βασικό μέσο οργάνωσης της πάλης μας, να συζητήσουμε και να καταλάβουμε ποιοι βρίσκονται απέναντί μας, ποιοι φέρνουν αυτόν τον πόλεμο και τι μπορούμε να κάνουμε εμείς για να απαντήσουμε. Οι φοιτητικοί σύλλογοι πρέπει να βάλουν μπροστά αντιπολεμικά αντιιμπεριαλιστικά αιτήματα που θα καταδικάζουν την εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο και την εξάρτησή της από ΗΠΑ-NATO και ΕΕ απαιτώντας να φύγουν οι βάσεις του θανάτου από την χώρα. Που θα καταγγέλλουν την συνεργασία των πανεπιστημίων με ισραηλινές επιχειρήσεις και την χρήση ερευνών για πολεμικούς σκοπούς. Με καταλήψεις και διαδηλώσεις να κάνουμε ξεκάθαρο ότι δεν θα μένουμε θεατές μπροστά στο μακέλεμα για το οποίο μας προετοιμάζουν. Μόνο μέσω της μαζικοποίησης αυτών των διαδικασιών οι σχολές μας θα γίνουν εστίες αγώνα!

Τώρα περισσότερο από ποτέ πρέπει να γίνουν μαζικοί αγώνες με έντονο το αντιπολεμικό και αντιιμπεριαλιστικό στίγμα, με βασική αρχή ότι οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες. Γιατί ένας λαός

που παλεύει βγαίνοντας ενάντια στο σύστημα, μπορεί να κατακτήσει τα δικαιώματά του, να αντισταθεί στις επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών και να διεκδικήσει αξιοπρεπείς όρους ζωής! Ο αγώνας της νεολαίας για ζωή με δικαιώματα πρέπει να συνδέεται άρρηκτα με το αντιπολεμικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα πλάι στην εργατική τάξη και τον λαό, και μπορεί να επιφέρει νίκες. Και αυτό είναι που φοβούνται!

Αυτός ο λαός ιστορικά, έχει αποδείξει την στάση του αυτή, τόσο στο Πολυτεχνείο όπου τα κύρια αιτήματα ήταν «Έξω οι ΗΠΑ-Έξω το ΝΑΤΟ» όσο και σε κινήματα αλληλεγγύης προς την Γιουγκοσλαβία και το Βιετνάμ.

Οι φωνές των φοιτητών να γίνουν απάντηση στις πολεμικές προετοιμασίες

Σε μια περίοδο όπου η ντόπια αστική τάξη και η κυβέρνηση δείχνουν με μεγαλύτερη θρασύτητα από ποτέ τις απάνθρωπες διαθέσεις τους, δίνοντας άμεσα σαν «πιστός σκύλος» τα διαπιστευτήρια τους στους φονιάδες ΗΠΑ-Ισραήλ, απαιτείται η κατεύθυνση της αντιπολεμικής αντιιμπεριαλιστικής πάλης. Είναι αλήθεια ότι μία μόνο διαδήλωση δεν θα σταματήσει τον πόλεμο, ωστόσο η κατεύθυνση που βάζει για διαρκή κινητοποίηση του λαού μπορεί να φέρει αποτελέσματα, μετατρέποντας την λαϊκή οργή σε πίεση. Παράδειγμα αποτελούν οι μαζικές φοιτητικές κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον αγωνιζόμενο Παλαιστινιακό λαό, σε Αμερική και Ευρώπη, που δημιούργησαν πολιτικό πρόβλημα. Θα έβγαине άραγε με την ίδια ευκολία το πολιτικό προσωπικό να κάνει δηλώσεις τόσο προκλητικές όσο αυτές που κάνει σήμερα, να διοργανώνει φιλοπόλεμα σεμινάρια σε σχολές, να στέλνει εξοπλισμούς στο όνομα της «άμυνας» και να βαθαίνει συνεχώς την εμπλοκή στον άδικο αυτό πόλεμο, έχοντας καθημερινά χιλιάδες λαού στον δρόμο;

Είναι φανερό λοιπόν πως μας αφορούν άμεσα τα πολεμικά τους σχέδια. Για αυτό πρέπει να μπούμε και να μαζικοποιήσουμε τα συλλογικά μας όργανα, να πάρουμε αποφάσεις αγώνα και να σταθούμε πλάι στην εργατική τάξη και τον λαό για την ανάπτυξη ενός δυνατού αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος!

ΓΙΑ Η ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ-ΑΝΤΙ

Σε μία περίοδο πολέμου και βαρβαρότητας, όπου το μέτωπο της Ουκρανίας παραμένει ανοιχτό εδώ και 5 χρόνια, με την επίθεση των ΗΠΑ- Ισραήλ στο Ιράν, και την διεύρυνση της σύγκρουσης σε όλη την Μ. Ανατολή, με την γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού να προχωρά με αιματηρούς ρυθμούς και όλα αυτά να εντάσσονται στην συνολική προετοιμασία των όρων για το γενικευμένο μπάμ, οι λαοί καλούνται να απαντήσουν. Ενώ προσπαθούν να χαράξουν τον δικό τους δρόμο, με φωτεινότερο παράδειγμα την ηρωική Παλαιστινιακή αντίσταση, και μια σειρά από μαζικές λαϊκές κινητοποιήσεις (π.χ. απεργιακές κινητοποιήσεις των ναυτεργατών στην Ιταλία) βλέπουμε και αντιμετωπίζουμε καθημερινά την αδυναμία συγκρότησης πλατιού αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού μετώπου.

Σε αυτήν την υπόθεση, και κουβαλώντας τα αποτελέσματα της ήττας του κομμουνιστικού-επαναστατικού κινήματος παγκοσμίως, οι λαοί έρχονται αντιμέτωποι με μία σειρά εκβιασμούς και αφηγήματα που θέτει το ιμπεριαλιστικό-καπιταλιστικό σύστημα. Ο ιμπεριαλισμός παρουσιάζεται ως ακατανίκητος, ως μονόδρομος. Προσπαθεί να πείσει τους λαούς πως ό,τι κι αν κάνουν, όσο κι αν αντιδράσουν και όσο κι αν αγωνιστούν δεν μπορούν να βάλουν φραγμό στις πολεμικές επιταγές του. Τους εκβιάζει ιδεολογικά πως δεν υπάρχει άλλη, καλύτερη προοπτική γι' αυτούς. Και γι' αυτό θα πρέπει να εμπεδώσουν πως δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς προστάτες.

Μπροστά στους πολεμικούς κινδύνους η λύση είναι... βάθεμα της εξάρτησης

Σε αυτή την πολεμική κατάσταση η τυχοδιωκτική ελληνική αστική τάξη και η κυβέρνηση για λογαριασμό της, βαθαίνει την εξάρτησή της από τα ξένα αφεντικά (ΗΠΑ-ΕΕ) και μας εμπλέκει άμεσα στα ανοιχτά πολεμικά μέτωπα. Έχοντας γεμίσει την χώρα με ΝΑΤΟϊκές βάσεις από την Αλεξανδρούπολη έως τη Σούδα, τις χρησιμοποιεί στέλνοντας πολεμικό υλικό στις συγκρούσεις που πραγματοποιούνται. Φρεγάτες και F-16 στην Κύπρο και την Μ. Ανατολή, εγκατάσταση πυραύλων Patriot στην Κάρπαθο, εξοπλισμοί μέχρι και για την προστασία της Βουλγαρίας... Και σε αντιστοιχία με τα προηγούμενα είδαμε τις δηλώσεις του πρωθυπουργού περί «αναβάθμισης» της χώρας με την ανάπτυξη πυρηνικής ενέργειας. Όλα αυτά στο όνομα της προστασίας του έθνους και παράλληλα με τόνους προπαγάνδας υπέρ των ΝΑΤΟϊκών φονιάδων. Διότι θα πρέπει να χαραχτεί στις συνειδήσεις αυτού του λαού πως το ΝΑΤΟ είναι εδώ για να μας προστατέψει, πως δεν μπορούμε να υπάρξουμε χωρίς τις πλάτες των αμερικανο-ΝΑΤΟϊκών. Αυτό μας έδειξε και το παράδειγμα της Βενεζουέλας, που ενώ ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός αρπάζει με γκανγκστερικό τρόπο τον Μαδούρο, η πλήρως υποταγμένη στις ΗΠΑ αστική τάξη της χώρας μας και το πολιτικό της προσωπικό δήλωσε ένα πράγμα: Πως στηρίζουμε τις ΗΠΑ, αρνούμενοι ακόμη και το δικό τους διεθνές δίκαιο.

Στην προσπάθεια της εξαρτημένης αστικής τάξης να στοιχηθούν τα λαϊκά στρώματα στην πορεία προς τον πολεμικό όλεθρο, παρουσιάζονται οι επιταγές των ξένων και ντόπιων αφεντικών ως «εθνικό συμφέρον». Μπολιάζοντας τον λαό και την νεολαία με το δηλητήριο του εθνικισμού, βαφτίζοντας τους γείτονες λαούς εχθρούς, τον καλούν να σκύψει το κεφάλι απέναντι στην «εθνική ενότητα». Η οποία βέβαια δεν είναι τίποτα άλλο πέραν από την ενότητα των εκμεταλλεζόμενων με τους εκμεταλλεζτές τους, δηλαδή η υποταγή των λαϊκών-εργατικών συμφερόντων στα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Λανθασμένες αντιλήψεις στα πλαίσια του κινήματος

Στη φάση του ιμπεριαλισμού και του παροξυσμού των ανταγωνισμών μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων του πλανήτη, το σύστημα επιδιώκει να αποπροσανατολίσει τους λαούς από τον δρόμο που μπορεί να τους δώσει νικηφόρα προοπτική, δηλαδή από την συγκρότηση της πάλης εναντίον του. Σ' αυτήν την κατεύθυνση βάζουν το λιθαράκι τους μια σειρά αδιέξοδες λογικές του ρεφορμισμού. Απόψεις και οργανώσεις της αριστεράς, που κουβαλούν την ήττα του κομμουνιστικού-εργατικού κινήματος, οι οποίες έχοντας αφομοιώσει απόψεις και αφηγήματα του κεφαλαίου, αρνούνται την ίδια την ύπαρξη του ιμπεριαλισμού ως ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού. Απόψεις που έχουν ενσωματώσει στην γραμμή τους τη θεωρία της παγκοσμιοποίησης, που ερμηνεύουν τις πολεμικές εξελίξεις ως κόντρες μεταξύ μονοπωλίων, που καταλήγουν όπως στην περίπτωση του ΚΚΕ και της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης, να βγάζουν προς τα έξω μια πλήρως «οικονομίστικη» προσέγγιση όσων αφορά τα μέτωπα που ανοίγουν. Αναγάγουν τις οικονομικές πλευρές ως κύριες και καταλήγουν πως οι πόλεμοι γίνονται για τα πετρέλαια και τις σπάνιες γαίες ή για να βγάλουν κέρδη οι οπλοβιομηχανίες.

Πράγματι οι οικονομικές πλευρές είναι υπαρκτές. Το κεφάλαιο αναζητά σε κάθε φάση την κερδοφορία. Τρανταχτό παράδειγμα η αποστολή πλοίων στα Στενά του Ορμούζ από εφοπλιστές της χώρας ή το ζήτημα των ανατιμήσεων των καυσίμων, τις οποίες ο ιμπεριαλισμός επιδιώκει να χρεώσει στις πλάτες του λαού. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι το βασικό πεδίο στο οποίο εξελίσσεται η αντιπαράθεση μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, είναι άλλο από το γεωπολιτικό στο οποίο εντάσσονται και οι οικονομικές πλευρές. Οι ΗΠΑ δεν παρέμβηκαν στην Βενεζουέλα για τα πετρέλαιά της, όπως μας λένε αυτές οι δυνάμεις, αλλά για να διαμορφώσουν μια κατάσταση στο εσωτερικό της, ελεγχόμενη από αυτές. Ακόμη και το ποιος θα ελέγχει τα πετρέλαια της Βενεζουέλας καθορίζεται από την επιδίωξη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να «σφραγίσει» την «πίσω αυλή του», δηλαδή να εξασφαλίσει ότι μόνο αυτός θα ασκεί επιρροή στις χώρες της Λατινικής Αμερικής. Το λένε και οι ίδιοι, δεν θέλουν κανείς, ούτε η Ρωσία, ούτε η Κίνα, ούτε καμία άλλη δύναμη, να παρεμβαίνει σε περιοχές στις σφαίρες επιρροής τους.

Έτσι αυτές οι δυνάμεις καταλήγουν στη λάθος ερμηνεία των εξελίξεων και στην αδυναμία ανάδειξης της φάσης που διανύουμε, την φάση της συσσώρευσης των όρων για έναν επόμενο γενικευμένο πόλεμο. Άρα καταλήγουν να μην αναγνωρίζουν την αναγκαιότητα ο λαός και η νεολαία, που την προετοιμάζουν να γίνει κρέας για κανόνια, να παλέψει ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό.

ΠΟΙΟΝ ΛΟΓΟ ΕΧΕΙ ΕΞΑΣΘΕΝΗΣΕΙ ΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ ΣΤΗ ΧΩΡΑ;

**Όλος ο λαός αντιλαμβάνεται την εξάρτηση της χώρας,
αλλά όχι η αριστερά...**

Ενώ το αντιδραστικό κεφάλαιο της χώρας δίνει γη και ύδωρ στους ιμπεριαλιστές, οργανώσεις της ρεφορμιστικής αριστεράς αρνούνται να αναγνωρίσουν την σχέση εξάρτησης. Από τις απόψεις που μιλούν για παγκοσμιοποίηση και καπιταλιστικές ολοκληρώσεις μέχρι τις απόψεις που βλέπουν όλες τις χώρες ως ιμπεριαλιστικές. Έτσι και για την χώρα μας, λένε πως πρόκειται για μια ιμπεριαλιστική δύναμη, σε χαμηλότερη βαθμίδα στην ιμπεριαλιστική πυραμίδα, που επιλέγει να διαμορφώνει σχέσεις αλληλεξάρτησης με τις ΗΠΑ και την ΕΕ. Αφού μιλούν για αλληλεξάρτηση ας μας απαντήσουν αυτές οι δυνάμεις, πόσες ελληνικές βάσεις υπάρχουν στην Αμερική; Πώς μπορούμε να λέμε ότι επιλέγουν την αλληλεξάρτηση όταν ο ιμπεριαλισμός όχι απλά έχει γεμίσει βάσεις την χώρα, αλλά επεμβαίνει αποφασιστικά στο εσωτερικό της σε όλα τα επίπεδα (οικονομικό, κοινωνικό, πολιτικό); Τόσο στην διαμόρφωση της βιομηχανίας και της παραγωγής, στην διαμόρφωση των υπηρεσιών όσο και στο προχώρημα της αντιλαϊκής-αντεργατικής πολιτικής. Μιλώντας για μία αστική τάξη βέβαια που από τα γεννοφάσκια της χρειαζόταν τον ξένο παράγοντα για να διατηρεί την εξουσία της. Μια αστική τάξη, που λόγω αυτής της σχέσης με τα ξένα αφεντικά της, γίνεται ακόμη πιο επιθετική και τυχοδιωκτική. Το μόνο που καταφέρνουν είναι να συσκοτίζουν τους λαούς για το ποιοι είναι πραγματικά οι εχθροί τους. Πώς λοιπόν να αναδείξουν την αναγκαιότητα για πάλη για ανεξαρτησία;

Εμπόδιο στη συγκρότηση του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος αποτελεί και η αντιδραστική λογική της αναρχίας που αντιμετωπίζει την αντιιμπεριαλιστική πάλη των λαών ως εθνικισμό. Κριτικάρει τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα με βάση την άποψή της που είναι «ενάντια στα κράτη». Σε όλα τα κράτη, είτε αστικά είτε σοσιαλιστικά. Μια βαθιά αντεπαναστατική άποψη που δεν συντάσσεται με την οργανωμένη πάλη και την λαϊκή εξουσία. Που βαφτίζει εθνικισμό την ανάγκη των λαών να παλεύουν για ελεύθερη πατρίδα. Πρόσφατο παράδειγμα είναι οι απόψεις που εκφράζουν κομμάτια της αναρχίας όσον αφορά την

γενοκτονία στην Παλαιστίνη. Καμία στήριξη στον αγώνα του ηρωικού Παλαιστινιακού λαού για ενιαίο παλαιστινιακό κράτος, καμία στήριξη στην ένοπλη Παλαιστινιακή Αντίσταση. Ένα ρεύμα που έχει αφομοιώσει μια σειρά αστικά αφηγήματα και το οποίο φτάνει μέχρι και να καλοβλέπει

τις επεμβάσεις του ιμπεριαλισμού στις, όπως τις χαρακτηρίζει η «πολιτισμένη» Δύση, τριτοκοσμικές χώρες. Ας θυμηθούμε τοποθετήσεις κομματιών της αναρχίας που αναφέρονταν σε «εκπολιτισμό της σκοταδιστικής και οπισθοδρομικής Μ. Ανατολής» που θα έφερνε μια παρέμβαση των Αμερικάνων στην περιοχή. Αυτούσιο το αφήγημα του ιμπεριαλισμού περί «ειρηνευτικής αποστολής, για την πάταξη της τρομοκρατίας», να αναπαράγεται από δήθεν προοδευτικούς χώρους, που αν έχουν να προτείνουν κάτι στις μάζες είναι συμβιβασμό και υποταγή στο σύστημα.

**Μέχρι που θα φτάσει η ανεμπιστοσύνη του
ρεφορμισμού στους λαούς;**

Με τους βομβαρδισμούς των ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν και το άνοιγμα του μετώπου στην Μ. Ανατολή είδαμε οργανώσεις της αριστεράς να εκφράζουν απόψεις που υποστηρίζουν την στρατιωτική νίκη και το καθεστώς του Ιράν για μια στρατηγική ήττα των ΝΑΤΟϊκών. Αυτές οι απόψεις φτάνουν να λένε πως κάθε πύραυλος του Ιράν συμβάλλει στην συγκρότηση της εργατικής τάξης, μια εντελώς αντιδιαλεκτική προσέγγιση για το πώς οργανώνει τις δυνάμεις και τις αντιστάσεις της η εργατική τάξη και το προλεταριάτο. Οι λογικές αυτές το μόνο που επιτυγχάνουν είναι να αποπροσανατολίζουν την απάντηση στο κρίσιμο ερώτημα: ποιος μπορεί πραγματικά να διασφαλίσει την ειρήνη στην περιοχή και την ανεξαρτησία των χωρών της Μ. Ανατολής. Το Ιράν είναι μια περιφερειακή δύναμη με ισχύ και ρόλο στη περιοχή που επηρεάζει και καθορίζει ζητήματα στον αραβικό κόσμο. Έχει συμφέροντα και στοχεύσεις και η βάση της εμπλοκής του στον πόλεμο είναι η ανάγκη του να τις προωθήσει. Γι' αυτό είναι καταπιεστικό τόσο προς τον λαό του, όσο και προς τους λαούς των γειτονικών χωρών.

Στην ανάδειξη της Αμερικής ως πρώτη ιμπεριαλιστική δύναμη αριστερές οργανώσεις νιώθουν την ανάγκη να επιλέξουν «καλούς» και «κακούς» ιμπεριαλιστές. Να υποστηρίζουν την Ρωσία και την Κίνα, ως το αντίπαλο δέος και να καλούν τους λαούς να ενισχύσουν αυτές τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Για αυτό άλλωστε η πρότασή τους ως προς την απάντηση που οφείλουν να δώσουν οι λαοί απέναντι στον πόλεμο στην Ουκρανία, είναι συγκρότηση δήθεν αντιΝΑΤΟ μετώπου. Δηλαδή, στοίχιση με τον Ρωσικό ιμπεριαλισμό. Γιατί για αυτούς η νίκη της Ρωσίας, θα βάλει εμπόδιο στον επεκτατισμό του ΝΑΤΟ και θα φέρει καλύτερες μέρες για τους λαούς. Λες και τα όπλα του ενός ιμπεριαλιστή είναι λιγότερο θανατηφόρα από του άλλου. Μπροστά στον ιμπεριαλιστικό όλεθρο, στον πόλεμο και το πυρηνικό ολοκαύτωμα για το οποίο μας απειλεί, προτάσσουν πως οι λαοί τελικά ΕΧΟΥΝ ανάγκη από προστάτες. Μην έχοντας καμία εμπιστοσύνη στους λαούς και στην δύναμή τους να βάλουν φραγμό στα σχέδια των ιμπεριαλιστών, καλλιεργούν τις πιο επικίνδυνες αυταπάτες. Ότι μπορεί να υπάρξει και... καλός φονιάς.

Η παρούσα συγκυρία αναδεικνύει ξεκάθαρα ότι η ανάπτυξη ενός αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος σαμποτάρεται. Από την μία πλευρά η κλιμακούμενη επίθεση του συστήματος και από την άλλη οι λανθασμένες αντιλήψεις και πρακτικές που επικρατούν γενικότερα στο κίνημα λειτουργούν ως εμπόδιο στην ανάπτυξη της αντίστασης και πάλης των λαών. Η ανάγκη για ένα τέτοιο κίνημα είναι πιο μεγάλη από ποτέ, ένα κίνημα που θα μπορέσει να βάλει φραγμό στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις αλλά και στην ντόπια άρχουσα τάξη και το πολιτικό προσωπικό της. Σε αυτήν την κατεύθυνση η στάση μας είναι ξεκάθαρη: στεκόμαστε στο πλευρό των λαών και της πάλης τους. Αγωνιζόμαστε για τη συγκρότηση ενός αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, ικανού να αντισταθεί στο μαύρο μέλλον που μας ετοιμάζουν.

ΝΑΤΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΜΠΛΟΚΗ, ΦΤΩΧΕΙΑ, ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ

Πάνος Σουρλίγκας, ΗΜΜΥ ΔΠΘ

Από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία πριν τέσσερα χρόνια, βλέπουμε συνεχώς νέα πολεμικά ξεσπάσματα σε όλο τον κόσμο. Η επικινδυνότητα για τους λαούς των Βαλκανίων και της Ανατολικής Μεσογείου όλο και αυξάνεται, όσο οι χώρες εμπλέκονται περαιτέρω σε αυτά τα ξεσπάσματα. Η Ελλάδα, ως κράτος-μέλος του ΝΑΤΟ, βρίσκεται στο "μάτι του κυκλώνα" και η εμπλοκή της όλο και βαθθαίνει όσο εντείνεται η εξάρτηση και το δέσιμο στο ΝΑΤΟϊκό άρμα.

Πόλεμος στην Ουκρανία

Αμέσως μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, η Ελλάδα ακολουθώντας πιστά τις διαταγές των Αμερικάνων, τάχθηκε με το πλευρό του ΝΑΤΟ, στηρίζοντας την κυβέρνηση Ζελένσκι και θέτοντας προς χρήση τις βάσεις που υπάρχουν στη χώρα για την ενίσχυση του με-

ριοχή, και χρησιμοποιώντας και το μαντρόσκυλο τους Ισραήλ, προχώρησαν σε άνοιγμα μετώπου στην Μ. Ανατολή. Η κυβέρνηση, θέλοντας να διατηρήσει την εικόνα του "καλού παιδιού", συντάχθηκε με τα σχέδια των Αμερικάνων και ενίσχυσε, και ακόμα ενισχύει, τα μέτωπα εκεί. Με αποστολή φρεγατών, στρατιωτικού δυναμικού και πυραύλων Patriot, συμβάλλει στην αυξανόμενη ένταση στην περιοχή μετά την επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν. Πριν μερικές βδομάδες, πανηγύριζε η κυβέρνηση την κατάρριψη Ιρανικών πυραύλων που θα έπλητταν στόχους στη Σαουδική Αραβία. Στο ίδιο διάστημα, στάλθηκαν φρεγάτες στην Κύπρο, μετά από χτύπημα με drone που έγινε σε Βρετανικές βάσεις στο νησί. Ακόμη, έχουν γίνει συμφωνίες με τους σιωνιστές του Ισραήλ και αποστέλλεται συνεχώς πολεμικό υλικό για την υπεράσπισή του. Πρόσφατα, επίσης, η "οχύρωση" της χώρας με Patriot δημιούργησε την αντίδραση της Τουρκικής κυβέρνησης καθώς τέτοιες κινήσεις εκλαμβάνονται ως απειλή από την τουρκική αστική τάξη στα πλαίσια του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού.

σεις που ορίζει πλέον το ΝΑΤΟ για τα κράτη-μέλη.

Τις συνέπειες τις βιώνει ο καθένας στην καθημερινότητά του με την ακρίβεια να αυξάνεται, με τις τιμές των καυσίμων να είναι απλησίαστες και το κόστος ζωής να ανεβαίνει, όσο παλεύουν τα νοικοκυριά, ταυτόχρονα, να τα βγάλουν πέρα με μισθούς πείνας. Ενώ παράλληλα όχι απλά είμαστε κοντά στα πολεμικά μέτωπα, αλλά εμπλεκόμαστε ενεργά σε αυτά.

Η ανάγκη για αντιπολεμικό – αντιιμπεριαλιστικό κίνημα πιο επίκαιρη από ποτέ!

Με βάση λοιπόν όλες αυτές τις εξελίξεις, ο λαός και η νεολαία δεν μπορούν να μείνουν αμέτοχοι. Ούτως ή άλλως έχει φανεί και από το ότι και τόσο μακρινό παρελθόν, ότι η δύναμη των μαζών μπορεί να βάλει φρένο στα σχέδια τους. Σε παρόμοιες επεμβάσεις των Αμερικάνων και του ΝΑΤΟ στο Αφγανιστάν και το

τώπου. Συγκεκριμένα, η στρατιωτική βάση στην Αλεξανδρούπολη αξιοποιήθηκε για την αποστολή πολεμικού υλικού στην Ουκρανία. Μάλιστα, σε σύμπλευση με τις υπόλοιπες χώρες του ΝΑΤΟ, η κυβέρνηση προχώρησε σε κυρώσεις προς τη Ρωσία οι οποίες είχαν άμεσα αρνητικό αντίκτυπο στον λαό της χώρας. Από την άλλη, ο Πούτιν φωτογράφησε τις βάσεις στη χώρα λέγοντας πως αποτελούν μελλοντικό στόχο εφόσον χρησιμοποιούνται για να πλήξουν τα ρωσικά σχέδια στην περιοχή. Είναι ξεκάθαρο πως η αστική τάξη της χώρας, στα πλαίσια της εξάρτησής της από τις ΗΠΑ και τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, αλλά και στην προσπάθεια της να παίξει ρόλο στην περιοχή, εκθέτει τον λαό και τη νεολαία σε πολύ επικίνδυνες εξελίξεις.

Εμπλοκή στη Μέση Ανατολή

Σε συνέχεια της προσπάθειας των ΗΠΑ να εδραιωθούν ως η κυρίαρχη δύναμη στην πε-

Η εξάρτηση βαθθαίνει – οι κίνδυνοι αυξάνονται.

Γίνεται λοιπόν αντιληπτό πως η συμμετοχή και η εμπλοκή της χώρας στο ΝΑΤΟ, η μετατροπή του τόπου όπου ζει ο λαός σε μια απέραντη αμερικανονατοϊκή βάση και το βάθεμα της εξάρτησης, δημιουργούν ένα μαύρο μέλλον, κάνοντας την Ελλάδα στόχο των ανταγωνιστών ιμπεριαλιστών, και βάζοντας σε άμεσο πλέον κίνδυνο τη ζωή του λαού και της νεολαίας. Οι στόχοι της ελληνικής αστικής τάξης, ώστε να έχει ρόλο στην περιοχή, υπό τη σκέπη των Αμερικάνων και των Ευρωπαίων προφανώς, σε αντιπαράθεση κιόλας με την τουρκική αστική τάξη που έχει τις ίδιες βλέψεις, δημιουργούν αυτό το ζοφερό τοπίο και έρχονται αντιπαραθετικά με τα λαϊκά συμφέροντα. Δεν είναι αμελητέα εξέλιξη ότι συζητείται η επέκταση των βάσεων στην Ελλάδα, αλλά και η συμμόρφωση στις νέες οικονομικές απαιτή-

Ιράκ, αλλά και στη Γιουγκοσλαβία, το αντιπολεμικό – αντιιμπεριαλιστικό κίνημα έπαιξε ρόλο και έδειξε τη δυναμική που μπορεί να έχει ο λαός αν πορευτεί σε σωστή πολιτική κατεύθυνση η οποία θέτει τα πράγματα ξεκάθαρα. Η επιλογή του ενός ή του άλλου ιμπεριαλιστή δεν μπορεί να φέρει αποτέλεσμα και ίσα ίσα θα εγκλωβίσει τον λαό σε αυταπάτες. Η θέση που πρέπει και μπορεί να παλευτεί μέσα στις σχολές, στα σχολεία και στους χώρους δουλειάς είναι αυτή που θέτει χωρίς αστερίσκους την επιτακτική ανάγκη να απεμπλακεί η χώρα από οποιονδήποτε πόλεμο, να ξεριζωθούν οι βάσεις του θανάτου, να φύγει το ΝΑΤΟ. Μόνο έτσι θα μπορέσει να μπει φρένο στα σχέδια για το αιματοκύλισμα της νεολαίας στα πολεμικά μέτωπα που δημιουργούν οι ιμπεριαλιστές για τα συμφέροντά τους. Όσο μας θέλουν υποταγμένους και σκυφτούς ώστε να εξυπηρετήσουν την ατζέντα των ιμπεριαλιστών, τόσο εμείς θα πρέπει να βγαίνουμε μπροστά και να διεκδικούμε όσα μας αξίζουν και μας αναλογούν.

Την χειραφέτηση των γυναικών δεν θα φέρουν οι βόμβες των ιμπεριαλιστών

Λαμπρινή Μαλατάντη
Χημικών Μηχανικών ΕΜΠ

Με το ξέσπασμα του πολέμου στο Ιράν, μετά τους βομβαρδισμούς από ΗΠΑ-Ισραήλ, άνοιξε μεταξύ άλλων το ζήτημα της γυναικείας απελευθέρωσης από το σύστημα, υπό αντιδραστική, βέβαια, σκοπιά. Την σκοπιά που υποστηρίζει ότι ο βομβαρδισμός του Ιράν από ΗΠΑ και Ισραήλ -με την πρώτη βόμβα να πέφτει σε σχολείο θηλέων δολοφονώντας 165 μαθήτριες και σκοτώνοντας εκατοντάδες ακόμα Ιρανούς- θα φέρει και την απελευθέρωση των γυναικών του Ιράν από το καταπιεστικό, θεοκρατικό καθεστώς που τους στερεί πράγματι αμέτρητα βασικά δικαιώματα. Είναι όμως δυνατόν η χειραφέτηση των γυναικών να έρθει από την μεγαλύτερη ιμπεριαλιστική δύναμη του κόσμου και να πραγματοποιηθεί με βόμβες;

Στην περίοδο που διανύουμε βλέπουμε την θέση της γυναίκας και στην Ελλάδα και διεθνώς να επιδεινώνεται. Το αιματοκύλισμα των λαών στα πολλαπλά ανοιχτά μέτωπα σε Ουκρανία, Ιράν, Παλαιστίνη, Λίβανο κ.ά. έχει ως αποτέλεσμα εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, ακόμα περισσότερους τραυματίες, έχει διαλύσει σπίτια και ζωές. Είναι προφανές ότι σε καμία περίπτωση ένας πόλεμος δεν μπορεί να βελτιώσει την ζωή και την θέση της γυναίκας, αφού το μόνο που εγγυάται είναι φρίκη και θάνατος. Έτσι, σε μία φάση προετοιμασίας των όρων για έναν γενικευμένο πόλεμο, όπως είναι η τωρινή, η θέση και τα δικαιώματα των γυναικών -όπως και του λαού συνολικότερα- χτυπιούνται καθημερινά.

Παράλληλα, και στον δυτικό κόσμο, η επίθεση του συστήματος στα δικαιώματα του λαού επηρεάζει τις γυναίκες καθημερινά. Στην χώρα μας, πέντε εργάτριες δολοφονήθηκαν στο εργοστάσιο της Βιολάντα, στην βραδινή βάρδια την οποία όπως μας λέει

το σύστημα «επέλεξαν για να βρίσκονται το πρωί με τα παιδιά τους». Όπως και εκατοντάδες ακόμη εργάτες και εργάτριες κάθε χρόνο, λόγω της έλλειψης μέτρων ασφαλείας στους χώρους εργασίας και των υπερεντατικών ρυθμών δουλειάς. Στις ΗΠΑ και την Πολωνία οι αμβλώσεις των γυναικών έχουν απαγορευθεί και, σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα, 46 νοσοκομεία στην Ελλάδα αρνούνται την διεξαγωγή αμβλώσης για «ηθικούς λόγους». Η Ε.Ε. έχει νομιμοποιήσει την απόλυση εγκύων γυναικών και πρόσφατα ψηφίστηκε το νομοσχέδιο που επιτρέπει την 13ωρη εργασία στην Ελλάδα. Όλα αυτά αναδεικνύουν πως για αυτούς είμαστε αναλώσιμοι και αναλώσιμες και δεν διστάζουν να μας στερήσουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες μας, να μας θυσιάσουν στον βωμό του κέρδους.

Ωστόσο, γίνεται μια τεράστια προσπάθεια η επιδείνωση αυτή να παρουσιαστεί ως απελευθέρωση και πορεία προς την ισότητα. Με τρανταχτό παράδειγμα τις βόμβες των ΗΠΑ που βαφτίστηκαν απελευθερωτικές για τις γυναίκες του Ιράν από το θεοκρατικό καθεστώς της χώρας. Αλλά, και στην Ελλάδα, ενώ προχωρούν οι προετοιμασίες για έναν γενικευμένο πόλεμο, ψηφίστηκε η εθελοντική στράτευση των γυναικών για να επισφραγιστεί η «ισότητα» των δύο φύλων. Έτσι, οι Ελληνίδες γυναίκες έχουν την «ευκαιρία» να μπουν στον στρατό και να θυσιαστούν για το έθνος, στο όνομα της εθνικής ομοψυχίας, την ώρα που είναι ολοφάνερο ότι η ελληνική αστική τάξη για χάρη των ξένων αφεντικών της θέλει τον λαό -άντρες και γυναίκες- κρέας για κανόνια.

Τα παραπάνω όμως αποτελούν διαστρέβλωση της αλήθειας. Μία διαστρέβλωση που παρουσιάζει πως οι καταπιεστές των γυναικών μπορούν να γίνουν και σωτήρες τους, υπερα-

σπιστές των δικαιωμάτων τους. Που παρουσιάζει την άμεση εμπλοκή των γυναικών στα πολεμικά σχέδια ως αυτοθυσία για το έθνος τους, ενώ στην πραγματικότητα θα σφαγιάζονται για τα ξένα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών. Οι γυναίκες του λαού δεν έχουν κανένα όφελος από τον πόλεμο και πόσο μάλλον από την άμεση συμμετοχή τους σε αυτόν. Η εθελοντική τους συμμετοχή σε έναν κατασταλτικό και ιδεολογικό μηχανισμό του συστήματος που τις καταπιέζει, όπως ο στρατός, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να βελτιώσει την θέση τους. Και αυτό γιατί την απελευθέρωση στις γυναίκες δεν μπορεί να δώσει κανένας προστάτης, κανένας ιμπεριαλιστής, κανένα αστικό κράτος, αφού αυτοί είναι που παίρνουν πίσω ένα-ένα δικαιώματα που κερδήθηκαν με αίμα.

Είναι στο χέρι των γυναικών -και όλου του λαού- μέσα από αγώνες ενάντια στον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό να διεκδικήσουν έναν άλλο κόσμο στον οποίο θα μπορούν να δουλέψουν, να ζήσουν με αξιοπρέπεια, χωρίς τον φόβο και την ανασφάλεια της φτώχειας, της εκμετάλλευσης, του πολέμου. Η Παλαιστίνη γυναίκα, που τα βάζει με θεούς και δαίμονες και αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της παλαιστινιακής αντίστασης που παλεύει για την ελευθερία χωρίς αυταπάτες για σωτήρες και συμβιβασμούς, πρέπει να γίνει παράδειγμα για την πάλη μας ενάντια στο σύστημα που καταπιέζει, δολοφονεί και αιματοκυλά τόσο τις γυναίκες, όσο και συνολικά όλους τους λαούς του κόσμου. Το γυναικείο ζήτημα είναι ταξικό και η ανάγκη για κίνημα ενάντια στην γυναικεία καταπίεση είναι άρρηκτα συνυφασμένη με την ανάγκη για κίνημα ενάντια σε κάθε καταπίεση, ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό.

Μήνα με τον μήνα, οι φωτιές του πολέμου απειλούν όλο τον πλανήτη

Ελένη Καταλαγαριανάκη
απόφοιτη Αρχιτεκτονικής Βόλου

Από την αρχή του έτους, οι μήνες του '26 συνοδεύονται από μέτωπα και επεμβατικές κινήσεις που οι ΗΠΑ ανοίγουν σε κάθε σημείο του πλανήτη: Γενάρης-Βενεζουέλα, Φλεβάρης-Γροιλανδία, Μάρτης-Ιράν. Ο Απρίλης βρήκε τον αμερικανό πρόεδρο να δηλώνει φασιστικά ότι είναι έτοιμος να «αφανίσει έναν ολόκληρο πολιτισμό» σε μία μόνο νύχτα, απειλώντας τους λαούς πως οι θηριωδίες των άδικων πολέμων είναι πιο κοντά από ποτέ. **Επί ενάμιση μήνα παρακολουθούμε την επί τις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή να κινούνται με επικίνδυνες ταχύτητες**, διογκώνοντας τα αδιέξοδα του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος και φουσκώνοντας νέες κρίσεις που οι λαοί καλούνται να πληρώσουν, για χάρη... ποιανού; Ενός σαπισμένου συστήματος που αναγνωρίζει ότι η αναπαραγωγή του απαιτεί αίμα, καταστροφή και ένα τρίτο παγκόσμιο πόλεμο.

Η προσπάθεια επανακατάκτησης της επιρροής των ΗΠΑ στην Μέση Ανατολή

Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται η τωρινή αντιπαράθεση στην Μέση Ανατολή, στην βάση του προβλήματος που θέτει η... ύπαρξη μίας περιφερειακής δύναμης όπως το Ιράν στις ΗΠΑ και τα συμφέροντά τους στην περιοχή. Μία δύναμη που θέτει σοβαρά ζητήματα στο σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ και την πολιτική του να αποτελέσει τον no.1 παράγοντα στην περιοχή. Οι εταιρικές σχέσεις του ιρανικού καθεστώτος με την Ρωσία και την Κίνα (τους κύριους δηλαδή ανταγωνιστές του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού), το γεωστρατηγικό μέγεθος και η θέση του σε συνδυασμό με το σημαντικό οπλοστάσιο που του επιτρέπει να είναι ένας από τους κύριους πα-

ράγοντες στην Μ. Ανατολή, έχουν θέσει το Ιράν σε στόχο των ΗΠΑ πολύ πριν τους βομβαρδισμούς του Μάρτη '26.

Βομβαρδισμούς που βρήκαν να εργαλειοποιηθούν μία σειρά ζητημάτων. Ωστόσο πολύ γρήγορα τα προσχήματα για την «απελευθέρωση του ιρανικού λαού» κατέρρευσαν μπροστά στις πραγματικές επιδιώξεις της επίθεσης. Η επικέντρωση των ΗΠΑ στο πυρηνικό και πυραυλικό πρόγραμμα του Ιράν, δείχνει πως αυτό αποτελεί ένα πραγματικό στόχο για τις ΗΠΑ στα πλαίσια της αποδυνάμωσης της χώρας. Αλλά με την ιρανική ηγεσία, όχι μόνο να αντέχει και να διατηρεί την γεωπολιτική της υπόσταση παρά τα σφοδρά χτυπήματα των ΗΠΑ-Ισραήλ, αλλά να βάζει σημαντικά ζητήματα στις ΗΠΑ όσον αφορά τον αγώνα αντοχής που διεξάγεται στα Στενά του Ορμούζ, είναι πασιφανές ότι ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός τελικά δεν πέτυχε τα αναμενόμενα αποτελέσματα που θεωρούσε ότι γρήγορα θα κατακτούσε με τις πρώτες επιθέσεις. Το αδιέξοδο που όλο και διογκώνεται, έχει καταλήξει στις σημερινές διαπραγματεύσεις και την αναζήτηση μίας λύσης που θα αφήσει στις ΗΠΑ κάτι σημαντικό που θα μπορέσουν να αποκαλέσουν νίκη.

Αδιέξοδα και παλινωδίες

Κοιτώντας τα μπρος-πίσω, «τρέλες» και αδυναμίες που εκφράζονται από τις δηλώσεις του Τραμπ, επιστρέφουμε σε ένα πλέγμα συμπερασμάτων για την φύση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών – τα οποία συμπεράσματα είδαμε να ριζώνουν και να παίρνουν μορφή στον τετραετή πόλεμο που ακόμα μαίνεται στην Ουκρανία. **Η (από την φύση της) τυχοδιωκτική πορεία του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού για παγκόσμια κυριαρχία/ηγεμονία, η αντιμετώ-**

πιση της ανόδου της Ρωσίας και τη Κίνα, **γεννά ένα συγκεκριμένο αδιέξοδο**, που τροφοδοτεί κάθε νέο πολεμικό μέτωπο, κάθε νέα κλιμάκωση συγκρούσεων που οι ιμπεριαλιστές παρεμβαίνουν. Ένα αδιέξοδο/αποτέλεσμα της εξίσωσης που δείχνει πως ο στόχος των ΗΠΑ για παγκόσμια κυριαρχία/ηγεμονία, υπολείπεται όλων εκείνων των μέσων που διαθέτουν για να τον πετύχουν.

Κάθε βηματισμός των ΗΠΑ είναι και μία προσπάθεια να αντιμετωπίσει την σχετική του αποδυνάμωση έναντι των στρατηγικών του αντιπάλων. Η παρέμβαση των ΗΠΑ στην πτώση του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία, τις έδωσε επιρροή σε μια χώρα προστατευόμενη της Ρωσίας και βάζει ερωτηματικό στην συνέχιση της παρουσίας των Ρωσικών βάσεων στη χώρα. Η απαγωγή του Μαδούρο στη Βενεζουέλα και ο αποκλεισμός της Κούβας αποτέλεσαν βήματα σφραγίσματος της «πίσω αυλής» των ΗΠΑ και εδραίωση της κυριαρχίας τους στο δυτικό ημισφαίριο. Το άνοιγμα της συζήτησης για την Γροιλανδία τέσταρε μία σειρά ισορροπίες στα πλαίσια του «δυτικού μπλοκ» αλλά και του NATO, με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές να καλούνται να ετοιμαστούν να σκύψουν το κεφάλι στην αμερικανική πρωτοκαθεδρία. Και (στο βάθος) η αμερικανοNATOϊκή τροφοδότηση του Κιέβου στον τετραετή πόλεμο με την Ρωσία, δεν αποτελεί παρελθόν αλλά ένα ενεργό πολεμικό μέτωπο που δρα σαν καταλύτης στην διαμόρφωση των παγκόσμιων εξελίξεων. Το αδιέξοδο της Ουκρανίας είναι εκείνο το σημείο που καλλιεργεί τα «επιθετικά βήματα προς τα μπρος» από την μεριά των ΗΠΑ, οι οποίες βρίσκουν όλο και νέα προβλήματα και βραχυκυκλώσεις στα πολεμικά μέτωπα που ανοίγουν μήνα στο μήνα. Και κάθε νέο άλμα προς τα μπρος, φέρνει τους λαούς πιο κοντά στο κίνδυνο ξεσπάσματος ενός τρίτου παγκοσμίου.

US OVERSEAS MILITARY FOOTPRINT

THE US HAS:

bilateral military agreements with

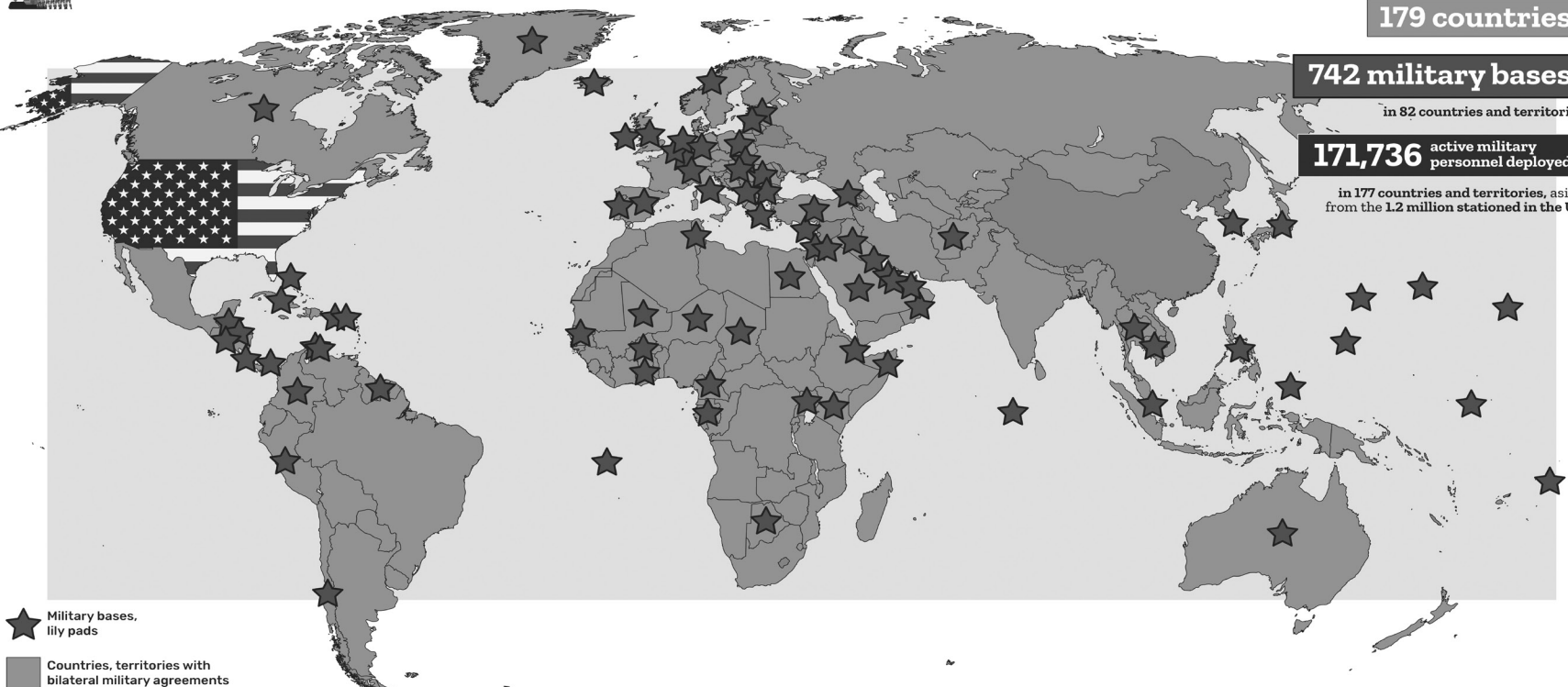
179 countries

742 military bases

in 82 countries and territories

171,736 active military personnel deployed

in 177 countries and territories, aside from the 1.2 million stationed in the US

Μέση Ανατολή

Από την σύστασή του, το σιωνιστικό κράτος υπάρχει για να υπηρετεί τα αμερικανικά συμφέροντα στην περιοχή της Μ. Ανατολής – μία υπηρεσία που όχι μόνο λαμβάνει συχαρίκια, επευφημίες και υλικές παροχές από τις ΗΠΑ, αλλά απολαμβάνει πλήρη ασυλία για τις θηριωδίες και τα εγκλήματα πολέμου κατά του Παλαιστινιακού λαού και των λαών της περιοχής.

Γυρνώντας το ημερολόγιο στο κοντινό Ιούνη του '25, εν μέσω της γενοκτονίας στη Γάζα, το σιωνιστικό κράτος εξαπέλυσε την πρώτη πυραυλική επίθεση σε ιρανικές πυρηνικές και πυραυλικές εγκαταστάσεις, ενώ χτύπησε και κυβερνητικά κτίρια μέσα στην Τεχεράνη. Μία επίθεση με το πράσινο φως των Αμερικάνων, λίγες μέρες μετά τη διακοπή του πέμπτου γύρου των συνομιλιών μεταξύ ΗΠΑ-Ιράν για το πυρηνικό πρόγραμμα της Τεχεράνης, όπου ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός απαίτησε προκλητικά την εγκατάλειψη του προγράμματος, γνωρίζοντας εξ' αρχής ότι αυτό δεν γινόταν δεκτό. Οι επιθέσεις αυτές εξυπηρέτησαν διπλό σκοπό: από τη μία την επιδίωξη του Ισραήλ να αποδυναμώσει έναν αντίπαλο που αντιλαμβάνεται ως απειλή για τα περιφερειακά του σχέδια, και από την άλλη την αύξηση της πίεσης από τις ΗΠΑ προς την ιρανική ηγεσία.

Τον ίδιο χαρακτήρα έχουν και οι τωρινοί, κοινοί βομβαρδισμοί ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν. **Ενώ για τις ΗΠΑ το διακύβευμα της κυριαρχίας/ηγεμονίας τους εκτείνεται στο παγκόσμιο ταμπλό και σήμερα «συμπυκνώνεται» στο ζήτημα που λέγεται Ιράν και Μ. Ανατολή, το ισραηλινό κράτος δεν έχει ανάγκη να δει πέρα από την περιφέρεια όπου βρίσκεται.** Το μοτίβο επαναλαμβάνεται: για τους βομβαρδισμούς στο Λίβανο, τον εκτοπισμό εκατομμυρίων και το αιματοκύλισμα χιλιάδων από τους σιωνιστές, το κουμπί στοπ πατείτε ώστε να προχωρήσουν οι διαπραγματεύσεις ΗΠΑ-Ιράν. Ακόμα και οι επιθέσεις του Ισραήλ στην Συρία, την Υεμένη, τις αντιστασιακές οργανώσεις στην Ερυθρά Θάλασσα, σταμάτησαν με το που οι Αμερικάνοι προσέγγισαν την περιοχή και «ανέλαβαν» τους βομβαρδισμούς. Κάτω από την πιστή υπηρεσία που επί δεκαετίες προσφέρει στα αμερικανικά συμφέροντα, το κράτος του Ισραήλ έχει το ελεύθερο να προχωρήσει την επεκτατική του πολιτική έως εκεί που το παίρνει, έως δηλαδή οι ΗΠΑ να του τραβήξουν το λουρί.

Τα άλλα 2/3 της γεωστρατηγικής τριάδας των μεγάλων ιμπεριαλιστών

Όπως ήδη ειπώθηκε, η στοχοποίηση του Ιράν από τις ΗΠΑ δεν έχει να κάνει μόνο με αυτό καθ' αυτό το Ιράν σαν ένα σημαντικό παράγοντα στην περιοχή. Οι σχέσεις του Ιράν με την Ρωσία και την Κίνα, θέτουν στις ΗΠΑ ένα ισχυρό λόγο να επιδιώξουν αποδυνάμωσή του ή πολύ περισσότερο να το μετατοπίσουν στην σφαίρα επιρροής τους. Από την πρώτη στιγμή των επιθέσεων, τόσο η Ρωσία όσο και η Κίνα προχώρησαν στην παροχή έμμεσης βοήθειας στο Ιράν, δίνοντας πληροφορίες των δορυφο-

ρικών τους συστημάτων για τις διάσπαρτες αμερικάνικες βάσεις στην Μ. Ανατολή. Η άμεση στρατιωτική εμπλοκή θα σήμαινε ευθεία αντιπαράθεση με τις ΗΠΑ, κάτι που και οι δύο πλευρές επιδιώκουν να αποφύγουν σε αυτή τη φάση των εξελίξεων: ο Ρωσικός ιμπεριαλισμός συνεχίζει να απασχολεί ένα μεγάλο στρατιωτικό δυναμικό του στο ουκρανικό μέτωπο, ενώ το Πεκίνο βρίσκεται ακόμα σε σημείο συγκρότησης της στρατιωτικής του δύναμης. Αυτό δεν σημαίνει ότι τα πράγματα θα παραμείνουν έτσι. Τόσο η Ρωσία όσο και η Κίνα βρίσκονται σε στενή συνεργασία με το Ιράν με τις ευρασιατικές διαδρομές μεταφορών προϊόντων, οι οποίες παρακάμπουν σε σημαντικό βαθμό τις θαλάσσιες διαδρομές που ελέγχονται από ΗΠΑ-Δύση. Κάθε νέα κλιμάκωση γύρω από τον Περσικό Κόλπο και τα συμφέροντα Ρωσίας και Κίνας στην περιοχή, αφήνουν ανοιχτό το ενδεχόμενο μίας πιο άμεσης εμπλοκής τους στην σύγκρουση. Προς το παρόν, φαίνονται μία σειρά όρια και αδυναμίες στην εμπλοκή τόσο της Ρωσίας όσο και της Κίνας στην σύγκρουση.

Ρυμουλκούμενη Ευρώπη;

Από την εκκίνηση του πολέμου στην Ουκρανία, οι ΗΠΑ αδιαμφισβήτητα διεκδίκησαν την επιβεβαίωση της πρωτοκαθεδρίας τους εντός του «δυτικού μπλοκ». Όλο το επόμενο διάστημα, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές βρέθηκαν σε θέση να «τρέχουν να προλάβουν» τις πρωτοβουλίες του «συμμάχου» τους. Αλλά αν το ουκρανικό μέτωπο και η απαίτηση της ενεργειακής ανεξάρτητης από την Ρωσία, αποτέλεσαν σημαντικό πλήγμα στις δυτικές οικονομίες, όσο αφορά τον Περσικό Κόλπο μπαίνουν μία σειρά όρια. Και αν οι Ευρωπαίοι τελικά δέχθηκαν να θέσουν κυρώσεις στην Ρωσία και να πληρώσουν ένα μέρος του «κόστους» του πολέμου στην Ουκρανία, το ίδιο δεν γίνεται σήμερα. Οι κόκκινες γραμμές τραβήχτηκαν αστραπιαία: 1) οι ιμπεριαλιστές της Ευρώπης και τα κράτη-μέλη του NATO όχι μόνο αποστασιοποιήθηκαν αλλά ευθέως αρνήθηκαν κιόλας, να εμπλακούν στην εύφλεκτη κατάσταση στα Στενά του Ορμούζ, όπου οποιοδήποτε χτύπημα ξένων ναυτιλιακών πλοίων θα σήμαινε διεθνοποίηση της σύγκρουσης. 2) Οι εξελίξεις βρίσκουν τους Ευρωπαίους να χρεώνουν στις ΗΠΑ την παγκόσμια ενεργειακή ανασφάλεια, τις τιμές των καυσίμων και την διογκωνόμενη

οικονομική κρίση. 3) Η θρασύτητα, οι ευθείες απειλές και ο τυχοδιωκτισμός των ΗΠΑ φαίνεται να φτάνουν το κόμπο στο χτένι: το ρήγμα στον «ευρωατλαντικό άξονα» έχει βαθύνει σε σημείο σοβαρού τραυματισμού της συμμαχίας μεταξύ Ευρώπης και ΗΠΑ.

Ωστόσο, το ίδιο δεν συμβαίνει για τις εξαρτημένες από τις ΗΠΑ χώρες της Ευρώπης, όπως η Ελλάδα της οποίας η αστική τάξη χαϊρέκακα κάνει ότι περνά από το χέρι της για να δώσει τα εύσημα στον πλανητάρχη και να εμπλακεί στα πολεμικά μέτωπα που ακουμπούν τη ΝΑ Μεσόγειο. Από τις φρεγάτες στην Κύπρο και τα στρατεύματα στο πλευρό του ισραηλινού στρατού, έως τα Patriot στη Σαουδική Αραβία και την φιλοξενία των αμερικανικών αρμάτων στις βάσεις του θανάτου, η ελληνική αστική τάξη δεν έχασε χρόνο να γαυγίσει την υποταγή της στον Αμερικάνο πατρόνα της.

Οι μόνοι νικητές οφείλουν να είναι οι λαοί

Στην περίοδο που βρισκόμαστε, οι εξελίξεις διαμορφώνονται από τους ανταγωνισμούς μεταξύ των ιμπεριαλιστών, οι οποίοι σέρνουν τον πλανήτη σε μία γενικευμένη σύγκρουση μεταξύ τους. Μία σύγκρουση που υπόσχεται να μετρήσει εκατομμύρια νεκρών, ακόμα μεγαλύτερες θηριωδίες, έως και την χρήση ενός πυρηνικού ολοκαυτώματος όπως ο Τραμπ δήλωσε για το μέλλον του Ιράν. Η αναγκαιότητα συγκρότησης αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος τόσο στην χώρα όσο και παγκόσμια δεν μπορεί να αποτελεί μία διαμαρτυρία στους νέους «καιρούς πολέμου». Στη φάση προετοιμασίας των όρων του τρίτου παγκοσμίου, το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα είναι εκείνο το όπλο των λαών να συγκροτήσουν το δικό τους ανεξάρτητο από τους ιμπεριαλιστές στρατόπεδο, να οικοδομήσουν τους δικούς τους όρους κατάκτησης του μέλλοντος που θέλουν να ζήσουν, πέρα και ενάντια σε αυτό που το ιμπεριαλιστικό-καπιταλιστικό σύστημα υπόσχεται. Η πάλη των λαών οφείλει να υψωθεί σε εκείνο το επίπεδο που να αποτελεί παράγοντα διαμόρφωσης των εξελίξεων, που να αποτελεί δύναμη και εφιάλτη του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος. Όπως ακριβώς κατάφερε να δείξει ο αγωνιζόμενος παλαιστινιακός λαός, όπως καταφέρνει να δείχνει κάθε λαός που αγωνίζεται ενάντια στους δυνάστες του!

Βιολάντα: άλλο ένα έγκλημα στους χώρους δουλειάς

Δημήτρης Κακάβας
Φυσικό Πάτρας

Το πρόσφατο εργοδοτικό έγκλημα στο εργοστάσιο «Βιολάντα» στα Τρίκαλα δεν είναι ένα «μεμονωμένο περιστατικό» όπως παρουσιάστηκε από τα μέσα και την εργοδοσία. Αντίθετα, είναι ένα ακόμη γεγονός που έρχεται να προστεθεί στη μακρά, βαμμένη με το αίμα εργατών, λίστα των εγκλημάτων αυτών. Αυτή τη φορά, θύματα ήταν πέντε εργάτριες στο εργοστάσιο της Βιολάντα, κατά τη διάρκεια της βραδινής βάρδιας, έπειτα από έκρηξη λόγω διαρροής προπάνιου.

Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι είχαν προειδοποιήσει επανειλημμένα μήνες νωρίτερα για την διαρροή, με την διοίκηση να αρνείται να λάβει τα απαραίτητα μέτρα.

Δεν είναι μεμονωμένα περιστατικά: μια διαρκής πραγματικότητα

Όσο και αν το σύστημα διαστρεβλώνει στις επίσημες έρευνες τα πραγματικά νούμερα και τις συνθήκες που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι, η πραγματικότητα μιλά από μόνη της. Οι θάνατοι και οι σοβαροί τραυματισμοί των εργαζομένων εν ώρα εργασίας βλέπουμε συνεχώς να αυξάνονται.

Το 2025 καταγράφηκε ως χρονιά ρεκόρ για την Ελλάδα με πάνω από 200 νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες. Πίσω από τους αριθμούς υπάρχουν άνθρωποι που έφυγαν για το μεροκάματό τους και δεν γύρισαν ποτέ. Το γεγονός ότι τα πιο πολλά εργοδοτικά εγκλήματα συμβαίνουν σε συγκεκριμένους κλάδους, όπως η βιομηχανία και οι κατασκευές, μας φανερώνει ότι δεν πρόκειται για «τυχαία λάθη» αλλά ότι είναι δομικό κομμάτι του καπιταλιστικού τρόπου οργάνωσης της παραγωγής.

Ειδικά στην περίοδο που ζούμε όπου οι δύο κυρίαρχες υπερδυνάμεις (ΗΠΑ και ΡΩΣΙΑ) συγκρούονται για πάνω από 4 χρόνια στην Ουκρανία οικοδομώντας τους όρους για τον επόμενο παγκόσμιο πόλεμο, το σύστημα δεν αφήνει πε-

ριο για εργασιακά δικαιώματα αλλά για περαιτέρω καταστρατήγηση τους.

Ο όρος «ατύχημα» και η αποπολιτικοποίηση της ευθύνης

Το σύστημα προσπαθώντας να αποπροσανατολίσει την κουβέντα γύρω από τις ευθύνες που το ίδιο και οι εργοδότες έχουν, έχει κατασκευάσει τον όρο «ατύχημα». Έτσι μπορεί εύκολα να βγει και κερδισμένο μετατοπίζοντας την ευθύνη εξ ολοκλήρου στον εργαζόμενο με τον ισχυρισμό ότι κάτι δεν έκανε καλά ή και στην «κακιά στιγμή».

Η κατεύθυνση αυτή δεν έλειψε και στην περίπτωση της «Βιολάντα» καθώς από την πρώτη στιγμή είδαμε όλο τον μηχανισμό να προσπαθεί να βγάλει «λάδι» τον εργοδότη. Με δεκάδες άρθρα για εργοστάσιο «πρότυπο» και «καινοτόμο» καθώς και οι αμέτρητες ώρες «ανάλυσης» συστημικών δημοσιογράφων στα τηλεοπτικά πάνελ που προσπαθούσαν να παρουσιάσουν μια «καλή» εικόνα του βιομήχανου και ότι «δεν αξίζει να στοχοποιηθεί για ένα ατύχημα».

Όσο και αν προσπαθούν να κατασκευάσουν μια άλλη πραγματικότητα, ο εργαζόμενος λαός ξέρει σε τι συνθήκες αναγκάζεται να δουλεύει.

Οι πραγματικές αιτίες: το κέρδος πάνω από την ασφάλεια και την ανθρώπινη ζωή

Τα εργατικά «ατυχήματα» δεν είναι τυχαία γεγονότα αλλά είναι αποτέλεσμα του τρόπου με τον οποίο έχει στηθεί εξ αρχής η παραγωγή. Ένα σύστημα που στηρίζεται στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και βάζει το κέρδος πάνω από την ανθρώπινη ζωή, δεν μπορεί παρά να παράγει τέτοια εγκλήματα.

Η εντατικοποίηση της εργασίας αποτελεί βασικό χαρακτηριστικό της πραγματικότητας. Οι εργάτες καλούνται να παράγουν περισσότερα, σε λιγότερο χρόνο, υπό την συνεχή πίεση για να πιάσουν τους στόχους της εργοδοσίας.

Παράλληλα, οι αντεργατικοί νόμοι όπως ο ν. Κεραμέως που νομιμοποιεί τα εξαντλητικά ωράρια 13 ωρών έρχονται να επιδεινώσουν ακόμα περισσότερο τις ήδη επικίνδυνες συνθήκες εργασίας. Όσο και αν προσπαθούν να μας τον παρουσιάσουν ως μια «δυνατότητα» όπου ο εργαζόμενος δήθεν διαπραγματεύεται επί ίσους όρους τις συνθήκες εργασίας του, στην πραγματικότητα πρόκειται για μια επισφράγιση της υπερεργασίας.

Ο συλλογικός αγώνας και η οργάνωση στους χώρους δουλειάς η μόνη διέξοδος

Απέναντι στην πολιτική που δεν μας τάζει τίποτα θετικό παρά μόνο εξαθλίωση και θάνατο να προτάξουμε τον συλλογικό και οργανωμένο αγώνα. Η ιστορία έχει δείξει ότι τίποτα δεν μας χαρίστηκε, όλα κερδήθηκαν με τους αγώνες και το αίμα λαού και εργατιάς. Ακόμα και τα πιο βασικά μας δικαιώματα όπως το 8ωρο, η ασφάλιση, η μόνιμη σταθερή δουλειά που βλέπουμε να καταπατώνται.

Οι αγώνες βλέπουμε πως έχουν αποτελέσμα ακόμα και στο σήμερα, με μια σειρά από παραδείγματα. Στην Cosco οι εργαζόμενοι κατέκτησαν, μέσα από το σωματείο τους και τον πολύμηνο αγώνα που έδωσαν με απεργίες και κινητοποιήσεις, καλύτερες συνθήκες εργασίας, υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, αυξήσεις στους μισθούς κ.ά.

Αντίστοιχα, ο αγώνας των ναυτεργατών της ΠΕΝΕΝ, τον Ιούνιο του 2025, όπου καθημερινά πραγματοποιούσαν Γενικές Συνελεύσεις και απεργίες για 10 συνεχόμενες ημέρες στέφθηκε και αυτός με επιτυχία. Η οργάνωση των εργαζομένων στα σωματεία, στους χώρους δουλειάς και η συμμετοχή τους στις συλλογικές διαδικασίες αποτελούν τον μόνο δρόμο για συλλογικές διεκδικήσεις και να μπει φραγμός στην πολιτική που δεν έχει να μας τάξει τίποτα παρά μόνο, πόλεμο, φτώχεια και εξαθλίωση.

Φοιτητές, εργατιά μια φωνή και μια γροθιά

Εμείς, οι φοιτητές, ως κομμάτι της νεολαίας που ξέρει πολύ καλά τι πάει να πει απλήρωτη και μαύρη εργασία καθώς ήδη οι μισοί αναγκαζόμαστε να δουλεύουμε για να «τα βγάλουμε πέρα», δεν μπορούμε να μένουμε θεατές στις συνθήκες που επικρατούν στην εργασία.

Το φοιτητικό κίνημα στον αγώνα που καλείται να δώσει για την υπεράσπιση του δικαιώματός στις σπουδές, για ενιαία πτυχία με κατοχυρωμένα εργασιακά δικαιώματα μοναδική προϋπόθεση για δουλειά, θα πρέπει να στέκεται στο πλευρό των εργατών, αλληλέγγυο στους αγώνες τους.

AI: Η «τεχνολογική αιχμή» του σήμερα στην υπηρεσία ποιανών;

Βαγγέλης Φίλιος
ΗΜΜΥ ΔΠΘ

Το «παράδοξο» που δεν είναι

Τα τελευταία χρόνια παρατηρούμε την ραγδαία ανάπτυξη της τεχνολογίας του AI (τεχνητή νοημοσύνη) σε σχέση με παλαιότερα, με αυτό να έχει εισχωρήσει αρκετά και στην δική μας καθημερινότητα: ως ανώτερου τύπου μηχανή αναζήτησης στο διαδίκτυο, ως βοηθός στο διάβασμα για το πανεπιστήμιο κ.ά. Γενικότερα, είναι πλέον αρκετά ικανό να πραγματοποιήσει συγκεκριμένες διεργασίες με όλο ένα και λιγότερη εμπλοκή ενός ανθρώπου, διεργασίες όλο και πιο περίπλοκες, με τις δυνατότητές του να αυξάνονται μέρα με τη μέρα. Λογικό επόμενο είναι να σκεφτεί κανείς ότι το εργαλείο αυτό μπορεί να αξιοποιηθεί προς όφελος όλων. Δηλαδή, γενικεύοντας, μπορεί ο ίδιος όγκος δουλειάς να χρειάζεται λιγότερο κόπο και χρόνο για να διεκπεραιωθεί. Σε μια άλλη κοινωνία όπου το κέντρο είναι ο άνθρωπος ίσως να ήταν έτσι.

Η πραγματικότητα όμως γύρω μας είναι διαφορετική. Παρόλη την ανάπτυξη του AI και την εισχώρησή του σε πολλά επαγγέλματα και τομείς της ζωής μας, ο μέσος εργαζόμενος/φοιτητής δε βλέπει κάποια ουσιαστική βελτίωση στους χώρους που ζει, εργάζεται και σπουδάζει. Αντίθετα, η κατάσταση χειροτερεύει: Στην εκπαίδευση, οι ρυθμοί σπουδών γίνονται όλο και πιο εντατικοί. Στη δουλειά, έχουμε την θεσμοθέτηση του 13ωρου με προσλήψεις-απολύσεις fast-track, μισθούς πείνας, ένταση της εκμετάλλευσης, εργοδοτικά εγκλήματα που όλο και πληθαίνουν. Συνολικότερα, η ανάπτυξη της τεχνολογίας δεν συνεπάγεται την καλύτερη ζωή του λαού και της νεολαίας, όπως μπορούμε να διαπιστώσουμε.

Η τεχνολογία δεν είναι αταξική – υπηρετεί συμφέροντα

Από την άλλη, κερδισμένοι βγαίνουν οι «δυνατοί» αυτού του πλανήτη. Η παραπάνω δουλειά που μπορεί να «βγάλουν» οι εργαζόμενοι δεν ωφελεί τους ίδιους, αφού δεν αμείβονται για αυτή, αλλά τα αφεντικά τους, αποκομίζοντας κέρδος που όλο και αυξάνεται. Αποτελεί, λοιπόν, βάθεμα της εκμετάλλευσης των εργαζομένων από την εργοδοσία. Ταυτόχρονα, το AI και οι νέες τεχνολογίες βρίσκουν άμεση χρήση στον πόλεμο, όπως έχουμε δει, με την ανάπτυξη αισχρών δολοφονικών μηχανών (drones, ανίχνευση προσώπων με AI,

υπέρ-υπερηχητικοί πύραυλοι, κ.ά.). Προφανώς, τα αστικά κράτη με τις κυβερνήσεις τους είναι παρόντα, βάζουν πλάτη σε αυτή τη διαδικασία, θεσπίζοντας αντεργατικούς και αντιλαϊκούς νόμους για χάρη του συστήματος. Όσο, λοιπόν, βαθαίνει η εκμετάλλευση των ταξικά κάτω από τους «ισχυρούς», τόσο η τεχνολογία και το AI, όχι μόνο δεν θα εξυπηρετούν τα συμφέροντα του λαού, αλλά θα χρησιμοποιούνται ακόμα και εις βάρος του.

Το κατά πόσο, άρα, η τεχνολογία είναι στην υπηρεσία των πολλών και όχι των λίγων δεν είναι απλή συνεπαγωγή της εξέλιξής της. Δηλαδή, η πρόοδος της τεχνολογίας δε σημαίνει απαραίτητα πως ο λαός θα επωμίζεται τα οφέλη που αυτή προσφέρει. Όσο και αν προχωρά η τεχνολογία, δεν θα ωφελήσει πραγματικά τους πολλούς εάν δε το διεκδικήσουμε. Χρειάζεται να αναμετρηθούμε με τους αντεργατικούς νόμους, τον ιμπεριαλισμό, την εξάρτηση και το σ ύ σ τ η μ α

της εκμετάλλευσης συνολικότερα. Το πόσο εύκολα ή δύσκολα μια κυβέρνηση θα περάσει και θα εφαρμόσει έναν νόμο που τσακίζει τα εργασιακά μας (και όχι μόνο) δικαιώματα εξαρτάται από το πόσο εμείς μπορούμε να πάμε κόντρα στα σχέδια αυτά. Η υποτονικότητα του κινήματος τα τελευταία χρόνια διευκόλυνε τη θεσμοθέτηση τέτοιων νόμων. Κατά την εφαρμογή τους, το κίνημα αλλά και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες με την προδοτική τους στάση δε στάθηκαν στο ύψος των αναγκών για την ανατροπή αυτών των μέτρων.

Κίνημα με τα πόδια στη γη : αυτή είναι η απάντηση!

Την ώρα που συμβαίνουν αυτά, άλλες δυνάμεις τις αριστερές υποστηρίζουν πως,

στη βάση της εξέλιξης της τεχνολογίας και της τεχνητής νοημοσύνης, οι εργάτες και ο εργαζόμενος λαός εργάζονται έτσι και αλλιώς υπό ευνοϊκότερους όρους, βγάζουν μεγαλύτερο φόρτο εργασίας σε μικρότερο χρονικό διάστημα και άρα θα πρέπει να διεκδικήσουν 5ήμερο-7ωρο ή 5ήμερο-6ωρο και να προσπεράσουν την υπεράσπιση του ... παρωχημένου(!) 8ωρου! Αυτή η τοποθέτηση δεν έχει βάση στην πραγματικότητα. Πως θα επιτευχθεί κάτι τέτοιο την ώρα που η κυβέρνηση φέρνει κατάργηση του 8ωρου και η αποσυγκρότηση στα εργατικά σωματεία είναι τέτοια, που δεν καταφέρνουν οι εργαζόμενοι να το αποτρέψουν; Ποιο κίνημα θα σηκώσει αυτό τον αγώνα, θα παλέψει για αυτά τα αιτήματα, την ώρα που το σύστημα του παίρνει πίσω παλαιότερες κατακτήσεις;

Ο συσχετισμός δύναμης ανάμεσα στο λαό και τους δυνάστες του είναι αυτός που διαμορφώνει τους όρους και τον χαρακτήρα της επίθεσης στα δικαιώματά μας από τους δεύτερους. Στο σήμερα, τα αιτήματα για 7ωρες και 6ωρες μέρες εργασίας, δεν μπορούν να αποτελούν στόχους πάλης του εργατικού κινήματος. Αυτή η κατεύθυνση αφήνει στην απ' έξω το γεγονός ότι η «τεχνολογική αιχμή» του σήμερα είναι στην υπηρεσία των «λίγων». Τέτοιες προτάσεις οδηγούν το κίνημα σε αδιέξοδο. Η διαμόρφωση ενός αιτήματος πάλης για κάτι τόσο σημαντικό όπως ο χρόνος εργασίας, δεν πρέπει να εξαρτάται από το αν η τεχνολογική ανάπτυξη στο καπιταλιστικό σύστημα «επιτρέπει» την μείωση

του, αλλά από το τι μπορεί να υπερασπιστεί με τους αγώνες του ο εργαζόμενος.

Είναι επιτακτικό, πρώτα και κύρια, να κοιτάξουμε στο πως θα κατοχυρώσουμε τα κεκτημένα του κινήματος, όπως το 5ήμερο-8ωρο, που με αίμα οι εργάτες το κατέκτησαν πάνω από εκατό χρόνια πριν, και τώρα μας το παίρνουν πίσω. Πρέπει να δώσουμε νέα πνοή στο εργατικό και λαϊκό κίνημα, που διαχρονικά έχει φέρει νίκες και μας έχει δώσει όλα τα δικαιώματα που τίθενται σήμερα υπό αμφισβήτηση από το σύστημα. Η ανάπτυξη της τεχνολογίας από μόνη της δε θα μας χαρίσει τίποτα σε επίπεδο δικαιωμάτων και όρων ζωής, αφού στο σήμερα εξυπηρετεί πρώτα και κύρια τα συμφέροντα αυτών που κερδίζουν καταπιέζοντας εμάς: τη νεολαία, σπουδάζουσα ή και εργαζόμενη, και το λαό συνολικότερα.

Τέμπη: Η προοπτική στα αστικά δικαστήρια ή στο κίνημα;

Στέφανος Αρναουτίδης
Πληροφορική ΠΑΠΕΙ
Ελένη Μαλατάντη
Πληροφορική ΠΑΠΕΙ

Τρία χρόνια μετά το έγκλημα στα Τέμπη, οι λόγοι που κινητοποιήσαν εκατοντάδες χιλιάδες λαού και νεολαίας, όλα αυτά τα χρόνια, συνεχίζουν να υφίστανται. Φέτος πραγματοποιήθηκαν ξανά σε όλη την χώρα συγκεντρώσεις με χιλιάδες κόσμου που κινητοποιήθηκε με αφορμή την ματωμένη επέτειο. Επιβεβαιώθηκε για μία ακόμα φορά πως η συσσωρευμένη αγανάκτηση για τους όρους διαβίωσης που έχουν διαμορφωθεί για τα λαϊκά στρώματα, αναζητά διαρκώς διέξοδο και στον δρόμο. Δεν μπορεί να κρυφτεί όμως η πτώση στη μαζικότητα των συγκεντρώσεων της απεργίας του Σαββάτου 28/2, που οφείλεται σε μια σειρά λόγους. Η συστημική προσπάθεια των ΜΜΕ να υποτιμήσουν και να αποδημήσουν την απεργία των Τεμπών, παρουσιάζοντας την ως μια επετειακή συγκέντρωση, συμβάδισε με την στάση των ρεφορμιστικών δυνάμεων, με βασικό εκφραστή το ΚΚΕ, που επίσης παρουσίαζαν την απεργιακή συγκέντρωση ως ένα μεγάλο μνημόσυνο. Επιπρόσθετα η στάση του ΠΑΜΕ το προηγούμενο διάστημα, στο οποίο απέφυγε να ανοίξει το ζήτημα της απεργίας στους συλλόγους και τα σωματεία που ελέγχει, οδήγησαν στο να ενισχυθεί σε περιπτώσεις ένα άνευρο κλίμα πένθους. Όλα αυτά σε συνδυασμό με την απογοήτευση ενός κόσμου από τις εξελίξεις στα δικαστήρια και από την πολιτική στάση που κράτησε η Καρυστιανού, συνέβαλαν στην αποκλιμάκωση των φετινών κινητοποιήσεων συγκριτικά με τα προηγούμενα χρόνια.

Ωστόσο, η οργή του λαού και της νεολαίας για το έγκλημα των Τεμπών, καθώς και για την επίθεση που δέχονται στη ζωή και στα δικαιώματα τους συνεχίζει να υπάρχει. Η οργή αυτή απέναντι στο σύστημα και την πολιτική του αποτέλεσε τον λόγο που έβγαλε τον λαό μαζικά στους δρόμους εξαρχής. Μέσω του απεργιακού αγώνα ο λαός και η νεολαία εξέφρασαν με μαζικό τρόπο την διαμαρτυρία τους απέναντι στην συνολική κατάσταση που επικρατεί στη ζωής τους, ενάντια στον εργασιακό μεσαίωνα που μας φέρνουν, στην επίθεση στο δι-

καίωμα στις σπουδές και στην φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής.

Το σύστημα, καθώς και δυνάμεις του ρεφορμισμού προσπαθούν να πείσουν τον λαό και την νεολαία ότι μέσω των δικαστηρίων και του αστικού συστήματος δικαιοσύνης μπορούν να βρουν λύσεις στα προβλήματα τους, καθώς και να επέλθει «δικαίωση» για το έγκλημα των Τεμπών. Ο ρόλος των αστικών δικαστηρίων δεν είναι «να αποδίδει δικαιοσύνη» και να τιμωρεί όσους τσακίζουν τις ζωές και τα δικαιώματα των φτωχών και λαϊκών στρωμάτων, αλλά αποτελούν άλλο ένα μέσο με το οποίο το σύστημα αφενός καταστέλλει και τρομοκρατεί τον λαό, αφετέρου προστατεύει και «βγάζει λάδι» τα δικά του παιδιά. Απόδειξη αυτού αποτελεί το γεγονός ότι σχεδόν κανένα στέλεχος της κυβέρνησης δεν βρέθηκε στη θέση να κατηγορείται, ενώ μόνο δύο πρώην στελέχη της Hellenic train είναι στους κατηγορούμενους, που αντιμετωπίζουν πιο ελαφριές κατηγορίες.

Παράλληλα η εμπλοκή της ΕΕ και η ανάδειξη του «εξυγιαντικού» ρόλου που έρχεται δήθεν να επιτελέσει στην υπόθεση των Τεμπών, φανερώνει την επιθυμία της να ανακτήσει μεγαλύτερο έλεγχο στα τεκταινόμενα της χώρας ως ιμπεριαλιστική δύναμη έναντι του αμερικάνικου παράγοντα. Αυτό γίνεται στο πλαίσιο της εξάρτησης της χώρας από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και την ΕΕ.

Η παρουσίαση των αστικών δικαστηρίων ως μέσου απόδοσης «δικαιοσύνης» εντάσσεται στη προσπάθεια του συστήματος να κρύψει τον ρόλο του και να αποποιηθεί τις ευθύνες που φέρει τόσο για το έγκλημα στα Τέμπη, όσο και για την συνολικότερη κατάσταση που βρίσκεται ο λαός και η νεολαία. Ενδεικτική είναι η εικόνα στο δικαστήριο της Λάρισας, όπου το σύστημα προσπαθεί να αναδείξει με κάθε τρόπο την θέση ισχύος που κατέχει, με την προκλητική παρουσία αστυνομικών δυνάμεων, την απαξίωση και την ασέβεια που δείχνει απέναντι στα θύματα, τοποθετώντας τους συγγενείς κοντά στις θέσεις των κατηγορούμενων. Χαρακτηριστικό, επίσης, παράδειγμα αποτελεί η επίθεση της αστυνομίας στον Π.Ρούτσι που είχε

ως αποτέλεσμα να πάει νοσοκομείο. Συγχρόνως οι δυνάμεις της αντιπολίτευσης (ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ) και φυσικά Πλεύση Ελευθερίας που επιδιώκει να παρέμβει με αναβαθμισμένο ρόλο προσπαθούν να αξιοποιήσουν την επικρατούσα κατάσταση με σκοπό να αναδειχτούν και να αποκομίσουν πολιτική και εκλογική στήριξη με κάδρο τις επερχόμενες εθνικές εκλογές.

Ο λαός και η νεολαία δεν πρέπει να περιμένουν με σταυρωμένα τα χέρια τις αποφάσεις της αστικής δικαιοσύνης. Δεν μπορούν να αποκομίσουν κατακτήσεις μέσω μηχανισμών που ελέγχονται και εξυπηρετούν το σύστημα σε απόλυτο βαθμό. Οποιαδήποτε θετική δικαστική απόφαση θα έρθει ως αποτέλεσμα της πολιτικής πίεσης που θα ασκήσουμε στον δρόμο. Απάντηση στην επίθεση στις ζωές και τα δικαιώματά μας, καθώς και δικαίωση μπορεί να αποτελέσει μόνο ο αγώνας του

λαού για τη ζωή και
τα δικαιώματά του.

Φωτογραφίες εκτελεσθέντων κομμουνιστών Καισαριανής: Η ιστορία δεν ξαναγράφεται!

Ζωή Νίστα
Ψυχολογία Ιωαννίνων

*“Ετούτος εδώ ο λαός δεν γονατίζει
παρά μόνο μπροστά στους νεκρούς του”
-Γ.Ρίτσος*

Οι φωτογραφίες των 200 εκτελεσμένων κομμουνιστών, την Πρωτομαγιά του 1944 στην Καισαριανή, χαράχθηκαν ανεξίτηλα στη συλλογική μνήμη και στη συνείδηση του λαού και της νεολαίας. Ξαφνικά ένα πρωί όλο το διαδίκτυο γέμισε με τις εικόνες νέων αγωνιστών, με υψωμένες γροθιές και χαμόγελα, να στέκονται ηρωικά απέναντι στην κάνη, παλικαρίσια απέναντι στον θάνατο. Οι ιστορίες πήραν μορφή. Όλες οι αφηγήσεις παλιών και νέων αγωνιστών, όλες οι διηγήσεις που βρήκαμε στα βιβλία και στις εφημερίδες για τα εγκλήματα του φασισμού, για την ναζιστική κτηνωδία, για τα βασανιστήρια, τις φυλακές, τα ξερονήσια και τις εκτελέσεις των κομμουνιστών. Οι φωτογραφίες αυτές είναι μια γέφυρα μνήμης που γέμισαν και γεμίζουν με δέος και συγκίνηση τον λαό και την νεολαία, όχι μόνο της δικής μας χώρας, όπως και όλα τα ντοκουμέντα που ανά καιρούς βγαίνουν στη δημοσιότητα φέρνοντας στο προσκήνιο τις θυσίες των αγωνιστών εκείνης της περιόδου, όπως η αποκάλυψη των σωρών των εκτελεσμένων κομμουνιστών στο Γεντί Κουλέ κ.α... Γιατί αν από τη μία αποτυπώνουν τις φρικαλεότητες και την βαρβαρότητα του ναζισμού και του φασισμού από την άλλη δείχνουν τον άλλο δρόμο. Αυτόν των αγωνιστών της λευτεριάς. Τον δρόμο των κομμουνιστών.

Συγκλόνισε όλον τον λαό με τι σθένος και δύναμη βάδιζαν αυτοί οι λαϊκοί αγωνιστές προς το εκτελεστικό απόσπασμα. Παιδιά του λαού που δεν γεννήθηκαν ήρωες αλλά έγιναν οι ήρωές μας, μέσα από την καθημερινή πάλη και τους αγώνες εκείνης της περιόδου. Άνθρωποι του μόχθου που διαμορφώθηκαν μέσα από τους ταξικούς αγώνες του Μεσοπολέμου, που πλημμύρισαν τις γραμμές των ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ, μέλη του επαναστατικού ΚΚΕ που πλήρωσαν την δράση τους με διώξεις και φυλακές στα χρόνια της μεταξικής δικτατορίας. Άνθρωποι που ήθελαν να παλέψουν για την λευτεριά της χώρας και που άνανδρα παραδόθηκαν από αυτή και την ντόπια εξαρτημένη αστική τάξη στα χέρια των κατακτητών όπου βίωσαν και άλλα βασανιστήρια και φυλακίσεις. Κομμουνιστές που έδωσαν

την νιότη τους και ό,τι πολυτιμότερο είχαν για την υπόθεση της λευτεριάς. Που αγαπούσαν τόσο πολύ την ζωή που πολέμησαν και έδωσαν το αίμα τους για αυτή. Για μια ζωή χωρίς σκλαβιά και καταπίεση, για μια ζωή ελεύθερη, για να γίνει αυτός ο λαός αφέντης στον τόπο του.

Και αυτό ακριβώς είναι που το σύστημα και οι κυβερνήσεις του θέλουν να κρύψουν. Για αυτό τόσο γρήγορα προσπάθησαν όλα τα αστικά κόμματα και τα φασιστικά μορφώματα να μειώσουν την αξία και το πολιτικό πρόσημο των 200 εκτελεσθέντων. Προσπάθησαν να μετατρέψουν τις φωτογραφίες σε μουσειακό έκθεμα, να καλλιεργήσουν την εθνική ομοψυχία γιατί αυτό που γνωρίζουν πολύ καλά είναι πως δεν μιλάμε απλά για κάποιες φωτογραφίες. Οι αγώνες του κομμουνιστικού κινήματος δεν μπαίνουν σε μουσεία, ούτε πωλούνται στο ebay! Είναι μια ολόκληρη ιδεολογία που αυτό το σύστημα τρέμει. Οι 200 κομμουνιστές της Καισαριανής, και όλοι οι υπόλοιποι που έδωσαν την ζωή τους για το χτίσιμο μιας άλλης κοινωνίας, αποτελούν έμπνευση για τον λαό και τη νεολαία στο σήμερα. Στο σήμερα που το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα σαπίζει και η σήψη του προσπαθεί να διαπεράσει όλες τις κοινωνικές σχέσεις, τις αξίες και τα ήθη μας. Σε αυτό το σύστημα που μας προετοιμάζει για το πιο μαύρο μέλλον, του πολέμου, της φτώχειας και της ανέχειας, οι κομμουνιστικές ιδέες είναι αυτές που φωτίζουν το μέλλον και την προοπτική μας. Για αυτό και προσπαθούν τόσοι πολλοί (και πολύ) να τις συκοφαντήσουν, να μας πείσουν πως είναι παρελθόν.

Δεν ήταν 200 Έλληνες, ήταν 200 κομμουνιστές

Σκύλιασε η κυβέρνηση της ΝΔ και όλα τα αστικά κόμματα μαζί με το πολιτικό προσωπικό

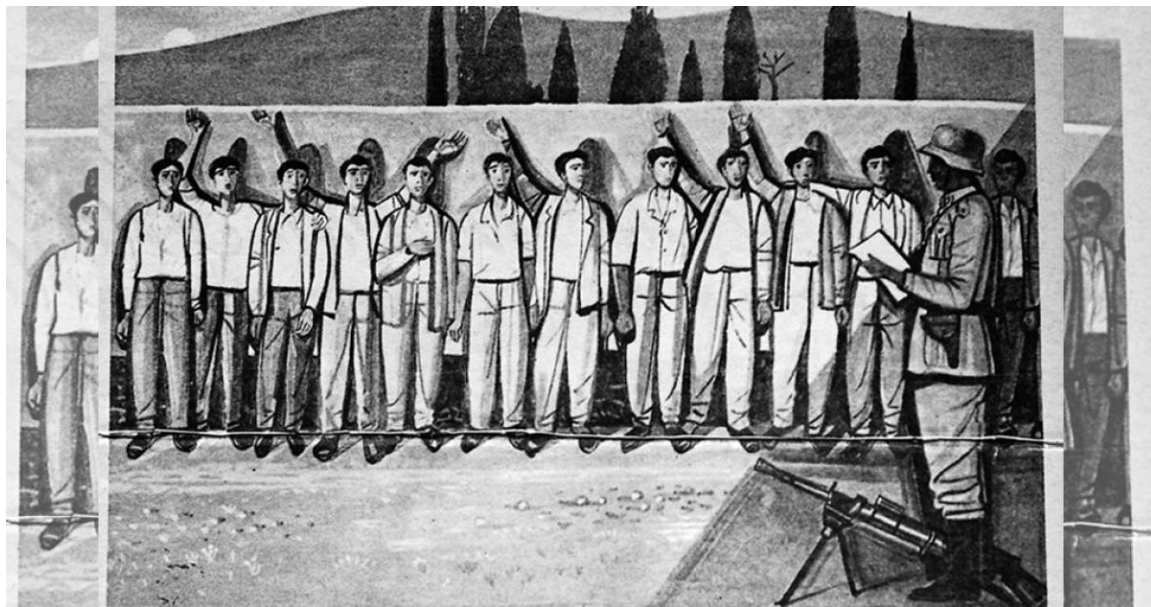
και τα φασιστικά μορφώματα εντός και εκτός βουλής (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, Καλύβες, Χαρίτσιδες, Λατινοπούλου και Βελόπουλοι) να διαστρεβλώσουν την ιστορία. Πολλά ακούστηκαν σε αυτήν την προσπάθεια. Από το ότι ήταν 200 Έλληνες, 200 πατριώτες, μέχρι το ότι όλοι θυσιάστηκαν για την λευτεριά και ότι ακόμα και οι κομμουνιστές έκαναν εγκλήματα. Ακόμα και το ότι δεν θα υπήρχαν οι ναζιστικές φρικαλεότητες αν δεν τους προκαλούσαν οι κομμουνιστές. Ο στόχος ένας: να υποτιμηθεί η πραγματική σημασία της θυσίας των κομμουνιστών, να ξεγυμνωθούν οι εκτελεσμένοι από τα κομμουνιστικά - επαναστατικά τους χαρακτηριστικά και όσα αυτά σηματοδοτούν στο σήμερα, να ενσωματωθούν από ένα αφήγημα εθνικής ομοψυχίας.

Το κόλπο παλιό και αναποτελεσματικό. Γιατί σε αυτήν την ιστορία δεν ήμασταν όλοι μαζί. Κάποιοι ήταν στο Κάιρο (αυτοί που μετά έγιναν κυβερνώντες με τις πλάτες των Άγγλων) και άφησαν τον λαό πίσω να σκοτώνεται και να πεινάει, κάποιοι (αυτοί με τις κουκούλες στα κεφάλια) ήταν πίσω από την κάνη και συνεργάζονταν με τους Γερμανούς κατακτητές και κάποιοι ήταν μπροστά από αυτήν και πάλευαν για την απελευθέρωση του λαού.

Κι ως μην ξεχνάμε πως τα φασιστικά κατακάρδια, οι απόγονοι των μαυραγοριτών και των ταγματασφαλιτών, των συνεργατών των Γερμανών, θυμήθηκαν και πάλι τις ρίζες τους και σαν τους προγόνους τους μέσα στη νύχτα έτρεξαν να βανδαλίσουν το μνημείο της Καισαριανής. Τόσο μαζί (δεν) ήμασταν σε αυτήν την υπόθεση.

Αντί επιλόγου...

Η συζήτηση για τις φωτογραφίες και την αποτύπωση τους στο σήμερα δεν μπορεί να κλείσει σε αυτές τις γραμμές. Το σίγουρο είναι πως σήμερα ανήκουν πλέον σε όλον τον λαό και αυτός είναι ο μόνος και πραγματικός «ιδιοκτήτης» τους. Σε όποιον συγκινήθηκε, ανατρίχιασε και εμπνεύστηκε από αυτούς τους λαϊκούς αγωνιστές. Σε όποιον αγωνίζεται στο σήμερα κόντρα στο σάπιο αυτό σύστημα, σε όποιον παλεύει για μια άλλη κοινωνία, σε όποιον μπαίνει στους καθημερινούς αγώνες για ζωή με δικαιώματα και κατακτήσεις. Δεν υπάρχουν «φυσικοί συνεχιστές» και «νόμιμοι ιδιοκτήτες» όσο κι αν κάποιοι, το ΚΚΕ δηλαδή, που ανάθεμα αν έχει καμία σχέση με το επαναστατικό ΚΚΕ του τότε, θέλουν να βαφτίζονται έτσι. Η ιστορία των θυσιασμένων του κομμουνιστικού κινήματος δεν τους χρειάζεται. Οι νέοι αγωνιστές, οι συνεχιστές αυτών, βγαίνουν και θα βγαίνουν από τα σπλάχνα του λαού στην πάλη για έναν κόσμο χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση. Για έναν άλλο κόσμο που είναι εφικτός!

90 χρόνια από την έναρξη του Ισπανικού Εμφυλίου: Μία σπουδαία στιγμή του τριτοδιεθνιστικού κομμουνιστικού κινήματος

Νίκος Γιαννόπουλος
HMTY Πάτρας

Τοποθετώντας την περίπτωση της Ισπανίας στην εποχή της

Δεκαετία του '30. Έπειτα από το κραχ του '29, προωθείται επιθετικά από τις ΗΠΑ το λεγόμενο «New Deal», η απάντηση στην κρίση δηλαδή, με πολιτοκρατικό κριό στην Ευρώπη τις φασιστικές και ναζιστικές δυνάμεις, εγκαθιδρύοντας δικτατορικά καθεστώτα σε μια σειρά χώρες, ανάμεσά τους και στην Ελλάδα.

Η Γ' Διεθνής (Κομιντέρν) αποφασίζει να σηκώσει το καθήκον της καταπολέμησης της φασιστικής απειλής: καλεί σε συγκρότηση των λαϊκών μετώπων σε κάθε χώρα, σε αντιφασιστική συμμαχία δηλαδή, του προλεταριάτου με προοδευτικά τμήματα των μικρομεσαίων στρωμάτων, σε μία ταυτόχρονη προσπάθεια ανάδειξης του κομμουνιστικού κινήματος και του προλεταριάτου σε καθοδηγητική δύναμη στην αντιπαράθεση με το αστικό σύστημα.

Η κατάσταση στην Ισπανία

Η Ισπανία του '30 στενάζει από τις αντιθέσεις της. Πρόκειται για μία κατά βάση αγροτική χώρα, με ένα μεγάλο μέρος της εξουσίας και του πλούτου να βρίσκεται στα χέρια του κλήρου. Η μεγαλοαστική τάξη, οι καρλιστές, τα φεουδαρχικά κατάλοιπα βρίσκονται σε αντίθεση τόσο με την μικρομεσαία «εκσυγχρονιστική» τάση, όσο και μεταξύ τους. Συγχρόνως παρουσιάζεται πλήθος αντιθέσεων των εθνικών μειονοτήτων (Καταλανών και Βάσκων). Ο τόνος όμως δίνεται κυρίως στην αντιπαράθεση με τον λαό και οδηγεί στην τελική διαμόρφωση των μετώπων, από τη μία του Εθνικού και από την άλλη του Λαϊκού. Η εξέγερση στις Αστούριες του '34 (ένοπλη εξέγερση των ανθρακωρύχων) που κατεστάλη από τον Φράνκο, η μαζική προσχώρηση του ισπανικού λαού στη CNT (αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία) αλλά και την UGT (σοσιαλδημοκρατία) αναδεικνύουν τις αναδυόμενες διαθέσεις και το έδαφος πάνω στο οποίο θα αντιπαρατεθεί ο λαός με την επίθεση του συστήματος.

Τα γεγονότα

Έπειτα από τη συγκρότηση του Λαϊκού Μετώπου στην Ισπανία, πραγματοποιούνται εκλογές τον Φλεβάρη και τον Μάρτη του 1936, τις οποίες κερδίζει οριακά. Η ανομοιογένεια στους κόλπους του αντανάκλαται στον σχηματισμό κυβέρνησης, όπου οι δυνάμεις πέραν του KKI, έκλειναν το μάτι στα μεσαία στρώματα, δεν προχωρούσαν σε διάφορες μεταρρυθμίσεις, μιλούσαν για κίνδυνο «μπολσεβικοποίησης», φοβούνταν το κάλεσμα του KKI στον ισπανικό λαό για συνέχιση του αγώνα.

Πάνω σε αυτή την κατάσταση και υπό έντονο πολιτικό κλίμα δολοφονιών πολιτικών προσώπων και μαζικότητας γενικών και κλαδικών

απεργιών, εκδηλώνεται το φασιστικό πραξικόπημα Φράνκο – Μόλα. Η αρχική δυνατότητα απόκρουσης των φασιστικών δυνάμεων από την αποφασιστική δράση των επαναστατικών και δημοκρατικών δυνάμεων συγκροτεί τις λεγόμενες «δύο Ισπανίες». Ξεκινά ο εμφύλιος.

Από τις 25 Ιουλίου ο Χίτλερ στηρίζει ανοιχτά τους πραξικοπηματίες φρανκιστές. Χίτλερ και Μουσολίνι εφοδιάζουν τον Φράνκο με στρατιωτικό υλικό. Την ίδια στιγμή στο όνομα της «ουδετερότητας» οι ευρωπαϊκές δυτικές δυνάμεις μένουν σιωπηλές. Στην πραγματικότητα ευνοούν την χιτλερική επέμβαση, προσπαθώντας να τη στρέψουν τελικά ενάντια στον «κόκκινο κίνδυνο». Ο Φράνκο συνάπτει συμφωνία με την Texas Oil Company για παροχή πετρελαίου ενώ στη συνέχεια ευχαριστεί τον ίδιο τον Ρούσβελτ.

Ο ηρωισμός του ισπανικού λαού συντρίβει τους φασίστες στη Μαδρίτη, τη Βαρκελώνη. Ο Μαρτίνεθ Μπάριο, πρωθυπουργός κατά το πραξικόπημα προσπαθεί να συμβιβαστεί με τον Φράνκο. Αποτυγχάνει και έτσι πρωθυπουργός ορίζεται ο Χιράλ, ο οποίος υποτάσσεται στη λαϊκή απαίτηση να δοθούν όπλα στον ισπανικό λαό. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορεί να ελέγξει τις διαθέσεις του κόσμου για λογαριασμό των αστών και έτσι καθαιρείται. Τον Χιράλ, διαδέχεται ο Καμπαγιέρα, ο οποίος «ενοποίησε» τους Δημοκρατικούς, εισάγοντας αναρχικούς στην κυβέρνηση.

Η Μαδρίτη – No Pasaran!

Τον Νοέμβρη του 1936 οι Εθνικιστές ξεκινούν μία μεγάλη επιχείρηση κατάληψης της Μαδρίτης. Είναι η στιγμή που εκφωνείται ο περίφημος λόγος της Ντολόρες Ιμπάρρουρι από το KKI, και ειπώνεται το σύνθημα No Pasaran! («δεν θα περάσουν», αναφερόμενη στα φασιστικά τάγματα του Φράνκο), ενώ ταυτόχρονα καταφθάνουν οι πρώτες Διεθνείς Ταξιαρχίες οργανωμένες από την Κομιντέρν (μεταξύ αυτών και η 5η Ταξιαρχία των Κομμουνιστών) και οργανώνεται η άμυνα της πόλης. Είναι το σημείο καμπής για την οργάνωση τακτικού στρατού για τους Δημοκρατικούς. Η άφιξη των Διεθνών Ταξιαρχιών, οργανωμένων από την Κομιντέρν, καθώς και η ουσιαστική συμβολή της 5ης Ταξιαρχίας (Κομμουνιστές), δείχνει σε όλους τη σημασία της δημιουργίας τακτικού στρατού και την αποτελεσματικότητα που θα έχει στις μάχες. Την ίδια στιγμή που οι αναρχικοί δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν για το αν θα πολεμήσουν σε μία μάχη, οι Κομμουνιστές οργάνωναν με αποτελεσματικότητα και πειθαρχία την άμυνα και πετύχαιναν νίκες. Έτσι ο Καμπαγιέρο υποχωρεί και δίνει το σύνθημα της μετατροπής των πολιτοφυλακών, σε οργανωμένο Τακτικό Στρατό.

Εν τέλει οι δυνάμεις του Φράνκο υποχωρούν, βομβαρδίζοντας τελικά την πόλη από αέρα και ξεκινούν την επί δυόμιση χρόνια προσπάθεια κατάληψης της πρωτεύουσας της Ισπανίας.

Η προέλαση των Εθνικιστών

Οι μεγάλες νίκες των Δημοκρατικών σταματούν στη μάχη της Γκουανταλαχάρα (Μάρτιος). Είχε προηγηθεί η κατάληψη του Αλκάθαρ, η απελευθέρωση των εθνικιστών κρατούμενων στο Τολέδο (Οκτώβρης του '36). Ξεκινά ο «πόλεμος στον Βορρά», το χτύπημα δηλαδή στα αδύναμα σημεία. Πραγματοποιείται ο βομβαρδισμός της Γκερνίκα, ενώ ο βιομηχανικός βορράς περνά στα χέρια των Εθνικιστών έπειτα από την κατάληψη του Μπιλιμπάο τον Ιούνιο του ίδιου έτους.

Τα γεγονότα του Μαΐου – Εμφύλιος μέσα στον Εμφύλιο

Ένα σημείο οξείας αντιπαράθεσης εκφράστηκε τον Μάιο του 1937 στην Καταλονία στο στρατόπεδο των Δημοκρατικών. Η κατάσταση της ήττας γέννησε, πολλά σημεία διαφωνίας που γρήγορα οδήγησαν σε ένοπλη σύγκρουση. Η επιμονή των Κομμουνιστών στην προτεραιοποίηση της αντιμετώπισης του φασισμού αλλά και της σημασίας του τακτικού στρατού, βρήκε εμπόδιο σε τμήματα της αναρχίας και των τροτσκιστών. Στη Βαρκελώνη όπου ο έλεγχος βρισκόταν στη CNT, η διαφωνία με την ύπαρξη κεντρικής κυβέρνησης, η επιμονή των αναρχικών στην «άμεση επανάσταση» και λιγότερο στο ζήτημα του πολέμου αλλά και η προβοκατόρικη δράση του τροτσκιστικού ΡΟUM, ξεκινά τα γεγονότα της Τελεφονίκα (ένοπλες συγκρούσεις). Οι κομμουνιστές δεν ήθελαν, όπως εκ του πονηρού λέγεται «την εύνοια Αγγλίας και Γαλλίας» και έθεταν ως ζήτημα την αντιμετώπιση της φασιστικής απειλής. Ήταν οι πρώτοι, άλλωστε που έριξαν το σύνθημα «Νίκη του πολέμου σημαίνει νίκη της επανάστασης». Το ζήτημα που τέθηκε ήταν η διαρκής άρνηση των αναρχικών στην ανάγκη σύμπλευσης και κοινής δράσης σε όλες τις περιοχές. Ακόμα και μετά από τα γεγονότα του Μαΐου, οι Κομμουνιστές επέμειναν στην κοινή δράση.

Πραξικόπημα Κασάδο – Το σφράγισμα της ήττας

Από τον Δεκέμβρη του 1937 ξεκινά μια σειρά μαχών που καταλήγουν στην ήττα των Δημοκρατικών. Ο Φράνκο απαντά με απαίτηση για παράδοση άνευ όρων. Είναι η περίοδος που υπογράφεται και η Συμφωνία του Μονάχου, το τελικό επισφράγισμα της συνεργασίας των δυτικών με τους ναζί.

Το 1939 το μέτωπο των Δημοκρατικών καταρρέει. Στους πρώτους δύο μήνες πέφτει η Καταλονία, ενώ τον Φλεβάρη οι «δημοκρατικές» χώρες Γαλλία και Βρετανία σπεύδουν να αναγνωρίσουν το καθεστώς του Φράνκο. Μένει όρθια η Μαδρίτη, η οποία καταλαμβάνεται τελικά στα τέλη Μαρτίου. Ξεκινά τότε η περίοδος τρομοκρατίας, εκτελέσεων και μαζικής φυγής των

μαχητών των Δημοκρατικών στο εξωτερικό. Το καθεστώς του Φράνκο θα παραμείνει στην εξουσία μέχρι το 1975 και τον θάνατο του ίδιου.

Το μέτωπο όμως, καταρρέει με τη συμβολή του πραξικοπήματος Κασάδο. Ο Κασάδο, αντικομμουνιστής στρατιωτικός αναδείχθηκε ως επιλογή της ολοένα αυξανόμενης αντικομμουνιστικής εκστρατείας των υπόλοιπων δυνάμεων στο δημοκρατικό στρατόπεδο. Στην πραγματικότητα, από τις αρχές του '37 αστοί σοσιαλιστές αναζητούν διέξοδο μέσω συνομιλιών. Η κατάσταση αυτή επιταχύνεται έπειτα από την υποχώρηση των Δημοκρατικών στο μέτωπο και την άρνηση βοήθειας της Δύσης, που γκρεμίζει τις αυταπάτες.

Με στόχο τους Κομμουνιστές, υπό την στήριξη των Άγγλων και των αναρχικών, απαγορεύεται η έκδοση της Munde Obrero (εφημερίδα του ΚΚΙ), που καλούσε σε συνέχιση του αγώνα.

Ο Μέρα, αναρχικός στρατηγός, επιλέγει την προδοτική συμμετοχή στο πραξικόπημα. Κομμουνιστές εκτελούνται και διώκονται, τα σώματα στρατού των Κομμουνιστών μένουν έκθετα και αντιμετωπίζουν με τεράστιο φόρο αίματος τις σφαγές των φρανκιστών. Γράφεται ο επίλογος.

Ο ρόλος του ΚΚΙ – Οι υπόλοιπες δυνάμεις

Οι συζητήσεις γύρω από τον ισπανικό εμφύλιο συχνά αγνοούν τον πιο σημαντικό παράγοντα. Τον λαό και τη συμβολή του. Χιλιάδες επαναστάτες πέθαναν στη μάχη. Χιλιάδες κομμουνιστές, αναρχικοί και προοδευτικοί άνθρωποι έδωσαν τη ζωή τους, κατά τη διάρκεια της πρώτης μεγάλης μάχης ενάντια στον φασισμό. Σε αυτούς οφείλουμε σεβασμό.

Οφείλουμε όμως και μία παραδοχή. Η μόνη συνεπής δύναμη, η μόνη επίμονη με σχέδιο και ανυποχώρητη στάση κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου είναι το ΚΚΙ. Παρά τη μικρή του – σχετικά – οργανωτική δύναμη, απευθύνεται στην εργατική τάξη και τον λαό, τον βγάζει στον δρόμο και θέτει άμεσα καθήκοντα. Δείχνει αμέριστη εμπιστοσύνη, συγκρούεται με την απογοήτευση μέχρι το τέλος. Από την πρώτη πολιορκία της Μαδρίτης και τον θρίαμβο του 5ου Συντάγματος μέχρι την αντίσταση στο πραξικόπημα Κασάδο, το ΚΚΙ αποτέλεσε τη μόνη δύναμη που σήκωσε από την αρχή μέχρι το τέλος το καθήκον πάλης ενάντια στον φασισμό και τους υποστηρικτές του. Αποδείχθηκε και μέσα από την μαζικοποίησή του μέσα στον πόλεμο, όπου αύξησε την επιρροή του και πολλαπλασίασε τις δυνάμεις του.

Από την άλλη ο ρόλος των σοσιαλδημοκρατών και των αστών σοσιαλιστών αποτέλεσε προδοτικό και μελανό σημείο στην αντιφασιστική πάλη. Με διαρκή αντικομμουνιστική δράση, έβαζαν εμπόδια στην ένοπλη πάλη του ισπανικού λαού, έθεταν ζητήματα ειρηνικών συμφωνιών με τον Φράνκο και ανέμεναν καρτερικά τη βοήθεια των δυτικών. Το τροτσκιστικό ΡΟUM, καθ' όλη τη διάρκεια, λειτούργησε και έπραξε με γνώμονα την λασπολογία και την αντισοβιετική – αντικομμουνιστική δράση.

Σχολιασμό αξίζει η διαρκώς αμφιταλαντευόμενη και κόντρα στη μαζική δουλειά στάση της αναρχίας. Πρόκειται για τη δύναμη που είχε τη

μαζικότερη επιρροή στην εργατική τάξη και τον λαό. Δεν αναφερόμαστε προφανώς στην αυτοθυσία των αναρχικών εργατών, αλλά στην επιλογή της ηγεσίας τους. Μία ηγεσία που καλλιέργησε απογοήτευση οργανώνοντας για μία σειρά ετών απεργίες χωρίς στόχευση, που δεν είχε θέσεις για τα εθνικά ζητήματα και καλούσε σε αγώνα, που όμως κατέληγε σε αναμενόμενη ήττα. Η εργατική τάξη, χωρίς σαφή καθοδηγητική δύναμη, χωρίς συγκροτημένες διεκδικήσεις, χωρίς θέσεις και γραμμή πάλης, βρέθηκε απροετοίμαστη απέναντι σε ένα αναμενόμενο πραξικόπημα.

Ήταν οι ίδιοι, που αρνούνταν στις γραμμές του πολέμου να δώσουν μάχες, ήταν οι ίδιοι που άφηναν «στον αέρα» τους κομμουνιστές μαχητές, οι ίδιοι που αρνούνταν να υποτάξουν τις περιοχές με τον δικό τους έλεγχο στην κεντρική διοίκηση, ώστε να έχει αποτέλεσμα ο πόλεμος. Εξαίρεση σε όλα αποτέλεσε το σώμα του Ντουρούτι, ο οποίος παρότι αναρχικός, υιοθέτησε τη γραμμή των Κομμουνιστών και συνέβαλε καθοριστικά στην εξέλιξη του πολέμου. Τελικά, οι ίδιοι αναρχικοί που διακήρυτταν επίμονα την επανάσταση και υποτιμούσαν τη σημασία της πολεμικής αναμέτρησης με τον Φράνκο, ήταν αυτοί που συνεργάστηκαν ξεδιάντροπα με τον Κασάδο, στρέφοντας την «επαναστατικότητά τους» ενάντια στους Κομμουνιστές. Εκεί αναδείχθηκαν τα όρια και οι τεράστιες αδυναμίες της αναρχίας, που στην μοναδική της ευκαιρία να έχει ιστορικό ρόλο στις εξελίξεις, έκανε έως και προδοτικά λάθη.

Η συμβολή της ΕΣΣΔ

Η αστική πλευρά, αλλά και η τροτσκιστική – αναρχική έχει επιδοθεί όλα αυτά τα χρόνια σε σωρεία προπαγάνδας ενάντια στη συμμετοχή της ΕΣΣΔ στον Ισπανικό Εμφύλιο, κατηγορώντας τον Στάλιν για ολιγωρία ή απάθεια. Στην πραγματικότητα πρόκειται για τη χώρα που άμεσα στήριξε τον αγώνα των Δημοκρατικών. Οργάνωσε τις Διεθνείς Ταξιαρχίες μέσω της Κομιντέρν, μία σπουδαία διεθνιστική απόφαση, ενώ επιχείρησε να στείλει βοήθεια και πολεμικό υλικό, την ίδια στιγμή που οι αποστολές βοήθειας αντιμετωπίζαν τις επιθέσεις της φασιστικής

Ιταλίας (με ανοιχτή στήριξη και του Μεταξά!) ή και τον αποκλεισμό από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές στο όνομα της «ουδετερότητας».

Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '30 η ΕΣΣΔ κάνει εκκλήσεις στους δυτικούς για κοινή συμφωνία σε αντιφασιστικό αγώνα. Όμως, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, οι κεφαλαιοκράτες έβλεπαν στο πρόσωπο του Χίτλερ, τον άνθρωπο που θα αντιμετώπιζε τον «κομμουνιστικό κίνδυνο».

Η πολιτική καθοδήγηση, η θέση για τα Λαϊκά Μέτωπα και η επιμονή της ΕΣΣΔ στην αντιφασιστική πάλη, έδωσε πνοή στον ισπανικό λαό, τον έβγαλε στον δρόμο, τον όπλισε κυριολεκτικά και ιδεολογικά. Ήταν η στιγμή συνάντησης της ιστορικής αναγκαιότητας με την σωστή δράση των μαζών.

Η πολιτική των Λαϊκών Μετώπων – Ορισμένα Συμπεράσματα μπροστά στις μάχες μας

«Δεν θα υπάρξει καθαρή επανάσταση», έλεγαν οι Μαρξ και Ένγκελς. Η ΝΕΠ στην Σοβιετική Ένωση, η συνεργασία με την Κουομιτάνγκ στην Κίνα και μία σειρά περιπτώσεις το επιβεβαιώνουν. Είναι γεγονός, όσο και αν θέλει η επίσημη αριστερά (ΚΚΕ) και μία σειρά δυνάμεις να το υποτιμήσουν, πως τα λαϊκά μέτωπα ήταν προϋπόθεση νίκης για τους λαούς. Χωρίς ΕΑΜ – ΕΛΑΣ δεν θα υπήρχε η εποποιία του '41-'49 και ο ΔΣΕ. Χωρίς το Λαϊκό Μέτωπο στην Ισπανία δεν θα είχε δοθεί ο Εμφύλιος με τέτοιους όρους από την πλευρά του λαού. Και τότε γιατί συζητάμε για την Ισπανία;

Υπάρχει η ανάγκη στην εποχή του πολέμου, της ολομέτωπης επίθεσης του κεφαλαίου στην εργατική τάξη και τον λαό, να συζητάμε για τα διδάγματα που προσφέρει η πείρα του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος. Η πείρα του ΚΚΙ, δείχνει πως ακόμα και σε περιόδους δυσμενούς συσχετισμού, μία συνολική τοποθέτηση για την συγκεκριμένη κατάσταση, η σκληρή δουλειά με την εργατική τάξη και τα φτωχά στρώματα, η απεύθυνση στις δυνάμεις του λαού, είναι εκείνες που μπορούν να αλλάξουν τους συσχετισμούς. Δεν είναι τυχαίο πως κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου, οι αναρχικοί έχαναν τις δυνάμεις τους, ενώ το ΚΚΙ βρισκόταν διαρκώς υπό καλύτερες θέσεις.

Ακόμα και κατά την προέλαση του στρατού του Φράνκο, το ΚΚΙ πάλεψε ενάντια στην απογοήτευση, κάλεσε τον λαό στα όπλα, επέμεινε στη γραμμή της κοινής δράσης και της αντιφασιστικής πάλης. Ανέδειξε την αναγκαιότητα νίκης στον πόλεμο ενάντια στον Φράνκο, προκειμένου να νικήσει η επανάσταση. Μπόρεσε και έδωσε την πρώτη μάχη ενάντια στον φασισμό, με λάθη και αδυναμίες που δεν λείπουν ούτε από τις πιο χρυσές σελίδες της πάλης των λαών.

Οι λαοί κυοφορούν τις πένες τους, που θα γράψουν την ιστορία. Μόνο αυτοί μπορούν. Και ο Ισπανικός Εμφύλιος αποτελεί μία υπενθύμιση, πως με την εμπιστοσύνη στις λαϊκές μάζες, την επίμονη και μοναδική θέση πως αυτές θα νικήσουν, αλλά και με τη σωστή πολιτική γραμμή και καθοδήγηση, την συνάντησή με τις κόκκινες ιδέες, με την κομμουνιστική προοπτική, οι λαοί μπορούν να βγουν νικητές.

Περσέπολις: Ένα έργο που εγείρει προβληματισμούς

Κωνσταντία Μαλακοπούλου
Αρχιτεκτόνων Μηχανικών ΔΠΘ

Η Ιρανή Marjane Satrapi γράφει το αυτοβιογραφικό της κόμικ, το οποίο διαδραματίζεται στα χρόνια που προηγούνται και έπονται της ισλαμικής επανάστασης του Ιράν. Για να αντιληφθούμε τα αίτια των γεγονότων που περιγράφονται στην ζωή της Marjane, είναι σημαντικό να γίνει μια ιστορική αναδρομή στα συμβάντα που είχαν ως αποτέλεσμα την εξέγερση του ιρανικού λαού. Το έργο αυτό προσφέρει μια οπτική για το τι βιώνει μια νεαρή κοπέλα που μεγαλώνει σε μία χώρα που πλήττεται από τις αντιπαλοότητες των ιμπεριαλιστών και στις συνθήκες ενός πολέμου, μέσα από τα ίδια της τα μάτια. Δεν έχει αναφορά στις πρόσφατες εξελίξεις, καθώς εκδόθηκε πρώτη φορά το διάστημα 2000-2003, παρόλα αυτά είναι ένα έργο που αξίζει να διαβαστεί.

Ποια είναι η ιστορία της ηρωίδας;

Η Μαρζάν μεγαλώνει τη δεκαετία του '70 και βιώνει την επανάσταση του '78 σε πολύ νεαρή ηλικία. Έχει μια προοδευτική οικογένεια και δείχνει ιδιαίτερη λατρεία στον κομμουνιστή θείο της, που μαθαίνουμε λίγο μετά ότι εκτελείται ως αντιφρονούντας από το ισλαμικό καθεστώς. Οι θρησκευτικοί νόμοι καταπιέζουν την Μαρζάν από μικρή ηλικία, καθώς δείχνει να είναι ένα πιο αντισυμβατικό και ελεύθερο παιδί. Κατά την διάρκεια του πολέμου Ιράν-Ιράκ, έφηβη πλέον, αποφασίζει να μεταναστεύσει στην Βιέννη για μια καλύτερη ζωή. Εκεί, δυσκολεύεται να ενταχθεί και αντιμετωπίζει ρατσιστικές συμπεριφορές, καθώς δεν παύει να νιώθει ξένη. Μετά από μια σειρά δυσκολίες που αντιμετωπίζει παίρνει την απόφαση να γυρίσει πίσω στο Ιράν. Απομυθοποιεί την ιδανική ζωή που πίστευε ότι θα έχει στην Δύση. Επιστρέφει, ως ενήλικη πλέον, στην πατρίδα της που δεν μοιάζει, ωστόσο, όπως την άφησε. Προσπαθεί μάταια να βρει τα πατήματά της ξανά στον τόπο της, αλλά η ακραία καταστολή του θεοκρατικού καθεστώτος δεν της δίνει επιλογή πέρα από το να φύγει οριστικά από το Ιράν.

Ιστορικό πλαίσιο πριν και μετά την ισλαμική επανάσταση

Πώς διαμορφώθηκε το Ιράν στην χώρα που μεγάλωσε η ηρωίδα; Η εδραίωση του Σάχη στην εξουσία του Ιράν έγινε μετά το πραξικόπημα του 1953 από ΗΠΑ και τη Μ. Βρετανία. Μετά την εθνικοποίηση της Αγγλο-Ιρανικής πετρελαιοβιομηχανίας από τον τότε πρωθυπουργό του Ιράν, Μοχάμεντ Μοσαντέκ, η Μ. Βρετανία με την στήριξη των ΗΠΑ και της ντόπιας αστικής τάξης στράφηκαν εναντίον του. Ο αγγλικός ιμπεριαλισμός θέλοντας να κάνει τα κουμάντα του στην περιοχή ανέτρεψε τον Μοσαντέκ και επανέφερε στο Ιράν τη μοναρχία με τον Σάχη Μοχάμεντ Ρεζά Παχλαβί, ένα φιλο-

δυτικό καθεστώς. Οι αντιλαϊκές πολιτικές που ασκούσαν εκείνη την εποχή, όσο και αν προσπαθούσαν να τις χαρακτηρίσουν εκσυγχρονιστικές, το πέρασμα του χρόνου έδειξε ότι αυτό δεν ίσχυε. Η ένταξη στις σφαίρες επιρροής των «δυτικών» έκανε πιο έντονη την αστικοποίηση, την εξαθλίωση και τη φτώχεια στα λαϊκά στρώματα. Η καταστολή και οι άγριες επιθέσεις από την μυστική αστυνομία, οι διώξεις των αντιφρονούντων και ο αυξανόμενος αυταρχισμός άρχισαν να φέρνουν ξεσπάσματα και μαζικές διαμαρτυρίες από το 1977. Το σύστημα υγείας και παιδείας που ήταν υποβαθμισμένο, οι αγροτικές μεταρρυθμίσεις, η οικονομική κρίση εξαθλίωσαν μεγάλη μερίδα του λαού. Οι εθνικές μειονότητες και οι γυναίκες δέχονταν καταπίεση και δεν υπήρχε ελεύθερη πολιτική έκφραση και συνδικαλιστική δράση. Έτσι, το 1978 ξεσπά η εξέγερση με μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις.

Την κυβέρνηση του Σάχη αντιπαλεύουν φιλελεύθεροι, αριστεροί και κομμουνιστές. Οι τελευταίοι μάλιστα, χτυπήθηκαν με μανία από τους υποτιθέμενους συμμάχους τους με διώξεις και δολοφονίες, με σκοπό την εξάλειψη του κομμουνιστικού κινήματος στο Ιράν. Εναντία στον Σάχη ήταν και οι ισλαμικές ομάδες που αντιδρούσαν στις δυτικοποιημένες πολιτικές του. Είχαν ως ηγέτη τον Αγιατολάχ Χομεϊνί, έναν εξόριστο κληρικό τους. Η κατάληξη της ιρανικής επανάστασης είναι να παίρνει την εξουσία ο Χομεϊνί μετά την διαφυγή του Σάχη, και να εγκαθιδρύεται η Ισλαμική Δημοκρατία. Ακολουθούν φονταμενταλιστικού τύπου μεταρρυθμίσεις, στερώντας βασικές ελευθερίες και δικαιώματα από τον λαό.

Γιατί η αυτοβιογραφία της Μαρζάν Σατραπί αξίζει να διαβαστεί σήμερα;

Μέσα από το κόμικ καταρρίπτεται η εξιδανίκευση της Δύσης ως η τέλεια κοινωνία να ζήσει κάποιος, καθώς το σύστημα της εκμετάλλευσης είναι αυτό που δυσχεραίνει την ποιότητα ζωής του ανθρώπου, αναπαράγοντας παράλληλα ρατσιστικά και σεξιστικά ιδεολογήματα και συμπεριφορές. Είναι οξύμωρο σε αυτό το

σύστημα που γεννά πολέμους και σπέρνει βόμβες να χειραφετηθεί πλήρως μία γυναίκα που καταπιέζεται διπλά από την κοινωνία, ως γυναίκα αλλά και ως εργαζόμενη. Η γυναίκα ωθείται σε συγκεκριμένο ρόλο, έτσι ώστε να γίνεται υποχείριο εκμετάλλευσης, διαδικασία η οποία αντανακλάται στις συνθήκες εργασίας και στο εισόδημά της. Η αξία της γυναίκας, τότε όπως και τώρα, υπονομεύεται καθημερινά από το σύστημα που φέρνει φτώχεια και εξαθλίωση, γεννά τους καταπιεστές και σπέρνει φόβο. Το βάθεμα της ηγεμονίας των ιμπεριαλιστών στην περιοχή και η αντιπαράθεσή τους είναι αυτά που σκοτώνουν, ανεβοκατεβάζουν καθεστώςτα και αφαιρούν δικαιώματα. Για αυτό τα βιώματα μιας γυναίκας τότε είναι πολύ κοντά με το τι βιώνει μια κοπέλα σήμερα.

Απ' την άλλη, ακούμε τα αφηγήματα των ιμπεριαλιστών που υποτίθεται πως έρχονται να «απελευθερώσουν» τη Μέση Ανατολή από τα θεοκρατικά καθεστώτα, ενώ στην πραγματικότητα σκοτώνουν τους λαούς της περιοχής και σπέρνουν την ισλαμοφοβία και την μισαλλοδοξία στον υπόλοιπο κόσμο, για να εκπληρώσουν τα γεωπολιτικά και στρατηγικά τους συμφέροντα. Δημιουργούν τις προσφυγικές ροές και είναι παράλληλα αυτοί που θα τις κατηγορήσουν για όλη την εξαθλίωση που βιώνει ο λαός. Μέσα από το κόμικ καταλαβαίνουμε ότι δεν είναι επιλογή της Μαρζάν να φύγει από την πατρίδα της, όταν με το να παραμείνει διακινδυνεύεται η ζωή της, με τις βόμβες που πέφτουν καθημερινά και την ακραία καταστολή και φασιστικοποίηση. Τα κύματα προσφυγιάς και σήμερα είναι αποτέλεσμα όλων αυτών των επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστών να εισβάλουν στην κάθε περιοχή.

Το "Περσέπολις" είναι ένα αυτοβιογραφικό έργο με πολιτικούς και κοινωνικούς σχολιασμούς. Μπορεί να αποτελέσει μια καλή αφορμή να ανοίξει η συζήτηση γύρω από τις επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών στην περιοχή της Μ. Ανατολής και τις επιπτώσεις στις ζωές των λαών στις χώρες αυτές.

Ακριβώς για αυτό αξίζει να διαβαστεί το "Περσέπολις". Η αυτοβιογραφία της Μαρζάν, οι πολιτικοί και κοινωνικοί σχολιασμοί της μπορούν να αποτελέσουν μια καλή αφορμή να ανοίξει η συζήτηση γύρω από τις επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών στην περιοχή της Μ. Ανατολής και τις επιπτώσεις στις ζωές των λαών στις χώρες αυτές.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΠΟΥ ΒΑΔΙΣΑΝ ΟΙ 200 ΤΗΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ

Την 1η Μαΐου του 1944 ο γερμανικός στρατός κατοχής εκτελεί 200 κομμουνιστές κρατούμενους του στρατοπέδου του Χαϊδαρίου. Για την ημέρα της εκτέλεσης υπάρχουν προφορικές μαρτυρίες και το βιβλίο "Στρατόπεδο του Χαϊδαρίου" του Θέμου Κορνάρου. Μέχρι που 82 χρόνια μετά δημοσιεύονται φωτογραφίες από την εκτέλεση που αποδεικνύουν αυτό που τόσες διηγήσεις ανέφεραν. Ότι οι 200 εκτελεσμένοι στην Καισαριανή έπεσαν με υψωμένες τις γροθιές στον αγώνα για λευτεριά και λαοκρατία!

Σημειώματα εκτελεσμένων

«Δίδα Χαρά Λιουδάκη, καθηγήτρια
Αναμορφωτικής Σχολής Θηλέων, Δρομοκαϊτίον,
Αθήναι.

Η τελευταία μου σκέψη μαζί σου.

Θά θελα να σε κάνω ευτυχισμένη.

Να βρεις σύντροφο της ζωής σου άξιό σου άξιό
μου.

Κάτι ενθύμια θα σου δώσει ο Ζήσης».

Ναπολέων 1-5-44». Ναπολέων Σουκατζίδης

«Καλύτερα να πεθαίνει κανείς στον αγώνα για τη
λευτεριά, παρά να ζει σκλάβος»,

Νίκος Μαριακάκης, Γεωπόνος

«Αγαπημένοι μου, Ο θάνατος δε θα πρέπει να σας
λυπήσει, αλλά να σας ατσαλώσει πιο πολύ για την
πάλη που διεξάγεται(...) Όταν ο άνθρωπος δίνει
τη ζωή του για ανώτερα ιδανικά, δεν πεθαίνει
ποτέ», Μήτσος Ρεμπούτσικας

ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΣ ΛΑΟΥΣ ΤΟΥ ΙΡΑΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ
ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΜΠΕΙ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ
ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΙΣΡΑΗΛ.**

ΈΞΩ ΗΠΑ-ΡΩΣΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ

**ΑΠΕΜΠΛΟΚΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ
– ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ**

ΟΙ ΛΑΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ

**ΦΙΛΙΑ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ – ΟΙ ΛΑΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΤΙΠΟΤΑ ΝΑ
ΧΩΡΙΣΟΥΝ**

**ΑΥΤΗ Η ΓΗ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΠΟΥΛΗΜΑΙ
ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ, ΟΤΑΝ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΜΟΥ ΗΤΑΝ ΧΩΜΑ.
ΗΜΟΥΝΑ ΦΙΛΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΙΣΧΟΥΣ ΤΟΥ ΣΙΤΑΡΙΟΥ.
ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ, ΟΤΑΝ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΜΟΥ ΗΤΑΝ ΟΡΓΗ.
ΗΜΟΥΝΑ ΦΙΛΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ.
ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ, ΟΤΑΝ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΜΟΥ ΗΤΑΝ ΠΕΤΡΕΣ.
ΗΜΟΥΝΑ ΦΙΛΟΣ ΜΕ ΤΑ ΡΕΜΑΤΑ.
ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ, ΟΤΑΝ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΜΟΥ ΗΤΑΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ.
ΗΜΟΥΝΑ ΦΙΛΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΥΣ...
ΑΥΤΗ Η ΓΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΠΟΥΛΗΜΑ.
ΑΥΤΗ Η ΓΗ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟ ΛΑΟ ΜΑΣ.
ΚΑΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΙ, ΚΑΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ,
ΑΛΛΑ, ΠΟΛΛΟΙ ΑΚΟΜΗ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΓΕΝΝΗΘΕΙ...!**

(ΜΑΧΜΟΥΝΤ ΝΤΑΡΟΥΙΣ, ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ)

